

Việt Ngữ Tàn Phiến

Contents

Việt Ngữ Tàn Phiến	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	15
5. Chương 5	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7	28
8. Chương 8	34
9. Chương 9	38
10. Chương 10	41
11. Chương 11	46
12. Chương 12	50
13. Chương 13	55
14. Chương 14	59
15. Chương 15	63
16. Chương 16	67

Việt Ngữ Tàn Phiến

Giới thiệu

Thể Loại: Cao phú suất công x mềm mại ngực manh mỹ thụ, ngọt ngược, đoản văn, công sủng thụ, thâm mếnTruyện kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/viet-ngu-tan-phien>

1. Chương 1

Niên thượng – thắng nam thụ – thâm mến văn.

Chương 1:

Từ siêu thị đi ra, Hàn Dật quen cửa quen ngõ tìm thấy Lục Ích Gia trong phố ăn vặt gần khu dân cư.

Y ôm một đồng rau củ trái cây tươi rói nhìn Lục Ích Gia cùng bát tào phớ đường như mới được mang ra

kia, chiếc muỗng nhựa dùng một lần còn chưa xé vỏ, một sóng khách ào ào chen tới, chưa kịp nói lời nào, lại thấy bà chủ bưng một đĩa bánh quẩy đã cắt nhỏ, vòng qua Hàn Dật – đương đứng cạnh đó, đặt lên bàn.

Lục Ích Gia có chút sững sờ, nhìn y một chút, mới nói: “Anh về lúc nào thế?”

“Ngày hôm qua.” Hàn Dật đáp, “Bàn bạc tương đối rồi, hôm nay ít việc nên về sớm chút.”

Lục Ích Gia nghe vậy ồ một tiếng, có chút luống cuống, cậu cúi đầu nhìn chén tào phớ, lại nhìn nhìn Hàn Dật với đồng đồ ăn trong tay.

Gió đêm tháng năm còn có chút se se, cậu chỉ mặc mỗi bộ thun cộc tay màu trắng, dáng áo rộng rãi, lộ ra hai cánh tay nhỏ nhắn, gió thổi qua làm vạt áo bay bay, Hàn Dật nhìn một hồi liền dời ánh mắt, nói: “Về thôi, đợi lát nữa nướng thịt bò cho em ăn.”

Lục Ích Gia nhanh chóng đáp một tiếng, rất nghe lời đứng lên, một tay cầm khoai nướng mới mua, tay kia giữ điện thoại, trong không gian hữu hạn xếp tới bốn-năm cái bàn nhỏ, đều ngồi kín chỗ, bàn bên là ba cô nữ sinh, trên bàn còn để thẻ sinh viên, học ở gần đó.

Lục Ích Gia tay dài chân dài rất khó xoay sở, nhìn ngốc vô cùng, tay chân cứ luống cuống, đành gọi bà chủ giúp gói bát tào phớ cùng đĩa bánh quẩy mang về, mấy nữ sinh nhìn cậu cười, cậu cũng ngượng ngùng cười đáp lại.

Hàn Dật đứng ở bên cạnh chờ, nhìn cậu trả tiền, chờ bà chủ giúp cậu gói đồ, khi nói cảm ơn còn lộ ra nụ cười thẹn thùng.

“Em xong rồi.” Lục Ích Gia quay đầu lại nói.

Hàn Dật đi ở đằng trước, một lát sau, Lục Ích Gia liền chạy đuổi tới: “Đưa em cầm đồ cho.”

Hàn Dật hơi hơi né ra, nói: “Không nặng.”

Hai người tiếp tục trầm mặc mà đi, đến thời gian tan học, một đám học sinh tiểu học nô đùa đi ngang qua.

Hàn Dật nói: “Lần này đi công tác có hơi lâu chút, thế nhưng sau đó sẽ thanh nhàn một đoạn thời gian.”

Lục Ích Gia gật đầu: “Vậy thì tốt.”

“Em không có gì muốn nói với anh sao?”

“Hả?” Lục Ích Gia nguyên bản đang ngắm nghía củ khoai nướng trong tay, hình như định ăn luôn thì phải, nghe y nói vậy theo bản năng quay qua, “Cái gì cơ?”

Hàn Dật kiên nhẫn nói: “Không tính hôm qua với hôm nay, hai chúng ta cũng có nửa tháng không gặp, hôm trước gọi điện thoại cho em em cũng không nhận.”

Lục Ích Gia giải thích: “Bởi vì em đang làm thí nghiệm, không mang điện thoại vào phòng thực nghiệm.”

“Thế sau khi ra ngoài thì sao?” Hàn Dật hỏi, “Cũng không gọi lại cho anh.”

Y tuy rằng không cười, cũng chẳng hề dùng giọng điệu chất vấn, càng giống như tùy ý nhắc tới, nhưng vẫn khiến Lục Ích Gia thấy có chút khấn trương.

Cũng không thể trách Lục Ích Gia yếu bóng vía được, thực sự thì bản thân Hàn Dật quá gây cảm giác áp bách.

Khi cậu học nghiên cứu sinh, thời gian chung đụng với Hàn Dật dài nhất, khi đó các đàn anh đàn chị trong phòng thực nghiệm ai nấy đều sợ Hàn Dật, Lục Ích Gia nhất gan, so với mọi người càng kinh sợ hơn.

Nhưng cũng may Hàn Dật không nói tiếp chuyện này, Lục Ích Gia coi như tạm thời vượt qua, chỉ là củ khoai nướng trong tay ít hấp dẫn hơn một chút, cả đoạn đường đi đều lo lắng đề phòng.

Về đến nhà, Hàn Dật ôm đồ đi vào bếp, Lục Ích Gia vội vàng vợ đồng vỏ hộp thức ăn ngoài, giấy tờ tài liệu, máy chơi game cùng quần áo thu dọn, nên vứt thì vứt, nên cất đi thì cất đi, chờ cậu đại thể cảm thấy tương đối gọn gàng rồi, Hàn Dật đột nhiên gọi cậu: “Lục Ích Gia, em vào đây.”

Cái ngữ khí kia khiến Lục Ích Gia căng thẳng, trước đây ở trong phòng thực nghiệm mỗi khi làm ra một cái thí nghiệm có kết quả khiến người cười ngất ngây, Hàn Dật đều gọi cậu y như vậy.

Lục Ích Gia chậm rì rì mò vào phòng bếp, cậu đứng ở cửa, Hàn Dật đứng quay lưng về phía cậu, đang mở vòi nước rửa đồ, Lục Ích Gia gọi: “Sư huynh.”

“Sủi cải đều hỏng rồi, em còn để trong tủ lạnh làm gì, chờ nó sinh tiểu sủi cải cho em sao?” Hàn Dật vừa dọn dẹp đồng bát đĩa tích lũy hai ngày qua, vừa quay đầu lại, nói “Nhanh cầm lấy vứt đi.”

Kì thực bát đĩa dơ không nhiều lắm, Lục Ích Gia không biết nấu ăn, nên cũng không tự mình làm cơm, chỉ khi ăn trái cây hoặc lúc không kịp gọi thức ăn ngoài mới nấu nấu gói mì thì dùng tới.

Cảm giác không có gì to tát, Hàn Dật cũng không tức giận, Lục Ích Gia lặng lẽ thở phào một hơi, đi tới xách bọc sủi cải bên chân Hàn Dật.

Đây là gói sủi cỏ Hàn Dật mang qua trước khi đi công tác, có nhân bắp cải thịt lợn cùng nắm hương tôm nõn, Lục Ích Gia tuy rằng thích ăn, thế nhưng không ai mỗi ngày nhắc nhở, cậu liền quên mất, chỉ có mỗi hôm Hàn Dật mang qua là hai người còn ăn một bữa.

Hôm ấy Hàn Dật nấu món canh gì đó, rất lạ miệng, Lục Ích Gia ngấm lại đều nước miếng chảy ròng ròng. Cậu không nhịn được ngó nghiêng chiếc nồi áp suất, hỏi: “Hôm nay chúng ta ăn món gì anh?”

Hàn Dật vừa rửa bát xong, đang cúi xuống bỏ vào trong máy tiêu độc, liền nói: “Bò hầm khoai tây, cải thìa xào, tôm nõn rang, cùng canh xương sườn củ từ.”

Y đứng dậy, đột nhiên mặt đối mặt cùng Lục Ích Gia, khoảng cách rất gần, nhưng bởi vì y lớn hơn nhiều, cho nên cúi đầu, hỏi: “Có được hay không?”

Lục Ích Gia lùi lại một bước, ôm hộp sủi cỏ vào lòng, gật đầu đáp: “Được, được ạ. Thật sự cảm ơn sư huynh nhiều.”

Hàn Dật nhìn cậu, đột nhiên nở nụ cười, nói: “Đi vứt rác mau đi.”

Lục Ích Gia tay xách túi rác mới thu dọn cùng bọc sủi cỏ đi xuống lầu, gara bên trái dưới lầu một được chuyển đổi sang kinh doanh, bà chủ ngồi ngoài cửa, đang cùng người nói chuyện phiếm, thấy cậu đi qua liền chào hỏi: “Tiểu Lục, anh họ con lại tới.”

Chỗ đỗ xe của Lục Ích Gia đậu một chiếc cayenne, tới khá nhiều lần, hàng xóm đều biết là xe Hàn Dật.

Lục Ích Gia đáp: “Vâng ạ, anh ấy vừa mới tới.”

“Đến một hồi rồi.” Bà chủ nói, “Con không ở nhà, cậu ta còn hỏi bác hôm nay con đã về nhà chưa ấy, tay xách một chút đồ, ta nói con về rồi, có lẽ đi ra ngoài ăn, nó nói đi tìm con, mang đồ theo không tiện nên để nhờ ở đây, con mang lên đi.”

Lục Ích Gia vội vàng nói: “Vâng ạ, cảm ơn bác, làm phiền bác quá rồi.”

“Không cần cảm ơn.” Bà chủ cười cười xua tay, “Thật có đủ lễ phép.”

Siêu thị không lớn, chỉ cỡ chừng 10m2, trên đất để một chút trái cây nước khoáng, đồ Hàn Dật mang tới chiếm gần như hết luôn khoảng trống.

Đồ vật nhìn nhiều, mà ngoại trừ thùng cherry có chút nặng ra, mấy món khác khá nhẹ, Lục Ích Gia ôm hết đồng đồ đi ra, còn nghe thấy bà chủ đang nói chuyện với người khác “Anh họ tiểu Lục đối xử với tiểu Lục tốt lắm, mỗi lần tới đều mua đồ ăn mua trái cây, giờ mấy cậu thanh niên trọng tình nghĩa hiếm lắm.”

Không biết Hàn Dật nói với bà chủ rằng hai người là bà con xa lúc nào, cậu nghe bà chủ nói mới biết, mà người nói dối lại chẳng có xúu tự giác nào hết, đều là Lục Ích Gia phải cẩn thận từng li từng tí một, không dám gọi y là sư huynh ở quanh đây.

Tại sao lại muốn nói dối chứ? Trước đây mỗi khi Lục Ích Gia nghe bà chủ nói tới ‘anh trai con’ cậu đều cảm thấy có chút xấu hổ, cậu là người không biết nói dối, luôn cảm thấy lừa người không tốt lắm.

Hiện tại lại quen rồi.

Cậu đặt đồ xuống trước cửa, nãy bê lên thấy còn tầm tạm, mà bê lên lâu bốn vẫn mệt bỏ hơi tai, Hàn Dật nghe tiếng đi ra, tay còn ướt, áo vest đã cởi, áo sơ mi đã xắn tay áo lên, thấy cậu dựa vào tủ giày thở dốc, y cau mày, nói: “Ai bảo em lấy mấy thứ kia, có nặng lắm không?”

“Không nặng.” Lục Ích Gia hít thở sâu hai lần, nói, “Nhiều lắm, sao anh mua nhiều vậy?”

Trên mặt hơi hồng hồng, đôi mắt giương lên nhìn Hàn Dật, ánh nhìn đầy nghiêm túc, Hàn Dật nói: “Không phải mua, anh đi công tác, là bên kia họ đưa chút đặc sản.”

Lục Ích Gia vẫn tiếp tục gặng hỏi: “cherry cũng là đặc sản à?”

“Cherry là công ty phát.” Hàn Dật nói, “Chỉ có em thích ăn.”

Lục Ích Gia có chút lúng túng, sờ mũi một cái: “Có nhiều người cũng thích ăn mà!”

Hàn Dật không nói gì, chà xát tay đi cất mấy món đồ cậu vừa mang lên, Lục Ích Gia thấy hình như y mỉm cười, bạo gan hỏi: “Sư huynh, Cát Lâm thú vị không?”

Hàn Dật nói: “Không biết.”

Lục Ích Gia: “Anh đi tận nửa tháng mà, sao lại không biết...”

Hàn Dật nói: “Bọn anh ở trong núi, em có gốc không đấy?”

Tùng hộp từng hộp lấy khỏi túi bỏ vào trong tủ lạnh, Lục Ích Gia lật lật xem thử, rất nhiều loại đồ ăn thực phẩm, cậu tự dưng thấy ngượng ngượng, hỏi Hàn Dật: “Nhiều đồ như này em ăn không hết đâu, mang một ít cho cô chú nhé anh?”

Hàn Dật đang dỡ tay xào, xào xong rau mới nói: “Hôm qua anh gửi cho bố mẹ một phần rồi.”

Sau đó còn nói tiếp: “Em bỏ đấy đừng động vô, chờ anh qua làm cho em ăn.”

Lục Ích Gia biết y đây là đang ghét bỏ bản thân chỉ giải phá đồ ăn, ‘ừm’ một tiếng, đứng trong chốc lát chán chê, lại mò ra phòng khách coi tivi.

Hai người ăn cơm, Lục Ích Gia đã hơn nửa tháng không ăn một bữa cơm đúng nghĩa, ào ào quét hơn nửa mâm cơm, hầu như không còn sót lại mấy, Hàn Dật thu dọn bát đĩa định mang đổ bỏ đồ thừa, Lục Ích Gia vội vã cản lại: “Ồ đừng đừng, mai em hâm nóng lên trộn cơm ăn tiếp.”

Tiếng nước lách tách, Hàn Dật nghiêng tay đổ cho bằng sạch, Lục Ích Gia a một tiếng tiếc rẻ, Hàn Dật nói: “Mai anh tới làm cho em ăn.”

Lục Ích Gia lại haiz một tiếng nữa: “Mai anh không phải đi làm sao?”

“Có đi.” Hàn Dật nói, “Thế nhưng cũng khá nhàn, buổi tối sẽ qua đây nấu cơm cho em.”

Lục Ích Gia nhõn miệng cười, đi theo sau Hàn Dật, còn vô cùng nịnh nọt nói thêm: “Cảm ơn sư huynh nhiều nha, anh cần gì cứ nói với em, em sẽ đi mua.”

Hàn Dật ngắn gọn đáp một câu: “Không cần.”

Dù trì độn như Lục Ích Gia cũng biết làm thế không tốt lắm, liền kiên trì khuyên: “Em đi mua cho, ngược lại em cũng rảnh rồi mà.”

Hàn Dật đóng vòi nước, xoay người lại, khuôn mặt không chút biểu cảm cúi xuống nhìn Lục Ích Gia.

Lục Ích Gia chẳng hề sợ hãi, bởi vì Hàn Dật luôn là như vậy, thậm chí khi y không tỏ rõ biểu cảm trên mặt sẽ an toàn hơn so với khi có chút gì đó, ít nhất cũng có nghĩa cảm xúc của y đang rất bình thản, không có sự thay đổi dao động nào đó.

Lục Ích Gia hỏi: “Sao vậy ạ?”

Hàn Dật không nói gì, chỉ nhìn cậu chăm chăm, qua mấy giây, mới đưa tay nắm bả vai kéo cậu lại gần, một tay khác cầm lấy miếng giấy ăn xoa xoa bên khóe miệng cậu, ánh mắt vẫn nhìn cậu chăm chú.

Lục Ích Gia nhất thời không cử động, hai người bảo trì tư thế kia một hồi lâu, lát sau Hàn Dật buông cậu ra, nói: “Miệng còn chưa thềm lau nữa.”

Lục Ích Gia không dám cười nữa, lúng túng sờ sờ miệng.

Phòng khách mà cậu tự nhận đã thu dọn sạch sẽ ngăn nắp, trong mắt Hàn Dật chẳng khác gì bãi rác, Lục Ích Gia bị bắt ngồi trên ghế mây ngoài ban công, nhìn Hàn Dật tựa người máy đi tới đi lui chỉnh lý phòng khách, lại lấy máy hút bụi ra sục sạo khắp góc ngách một lượt.

Máy giặt phải mở hai lần mới giặt xong đồ, trời cũng tối dần, Hàn Dật rửa tay xong liền đi ra phía cửa chính, Lục Ích Gia tìm áo khoác đưa cho y, Hàn Dật vừa mặc vào vừa nói: “Khăn mặt anh đặt chỗ máy tiêu độc, quần áo phơi ngoài ban công em nhớ thu vào... Thôi, mai anh qua anh thu cho. Điều khiển điều hòa với tivi anh để trong ngăn tủ phía trên, tài liệu ở trong thư phòng, sáng mai với buổi trưa vào căn tin ăn cơm, đừng gọi thức ăn ngoài.”

Lục Ích Gia tựa gà con mổ thóc liên tục gật đầu dạ vâng, dặn dò xong, Hàn Dật trầm mặc nháy mắt, cúi đầu nhìn cậu, đột nhiên giơ tay lên xoa nhẹ đỉnh đầu cậu trai một cái: “Đi đây.”

Lục Ích Gia định nói đưa y xuống lầu, bị Hàn Dật đẩy vào nhà: “Thôi, em vào nghỉ đi.”

2. Chương 2

Ngày hôm sau, sáu giờ mười Lục Ích Gia liền rời giường, tắm rửa đánh răng rửa mặt, tìm khăn mặt mát ba phút, trước khi nổi cáu mới chợt nhớ ra nó đặt trong quầy tiêu độc.

Chiếc áo sơ mi định bụng nay mặc tìm mãi không ra, Lục Ích Gia nằm nhào lên giường giả chết năm phút đồng hồ, mới bò dậy mặc quần áo đi làm.

Chỉnh lý dữ liệu, thu dọn tủ lạnh phòng thực nghiệm, chuẩn bị nguyên liệu cho thí nghiệm kế tiếp, làm xong mới đi căn tin mua bữa sáng.

Bảy rưỡi, tại cửa lầu thực nghiệm liền bị sư tỷ gọi lại: “Tiểu Lục!”

Cơm nước xong Lục Ích Gia vẫn còn mơ mơ màng màng, không muốn quay đầu lại, đành xoay cả người theo: “Sư tỷ.”

“Mấy giờ rồi hả, còn không có tinh thần!” Tề Hân Dư vỗ lên vai cậu một cái, Lục Ích Gia nhất thời tiu nghỉu hơn nửa, Tề Hân Dư lại cười ha ha, nói tiếp “Thế này không được rồi, ông chủ còn nói định cho cậu dẫn theo một lớp chính quy đấy, nếu mà cậu dẫn lớp chắc chắn sư đệ của tỷ bị bắt nạt thảm luôn.”

Cả người đều không tốt lên chút nào, Lục Ích Gia nói: “Thầy nói tháng sau cho em tới công ti tham gia hạng mục cùng mà?”

Tề Hân Dư đáp: “Đừng lo lắng, học kì này cậu chưa phải lo đâu... Cùng lắm là tới sau khai giảng, sinh viên năm nhất đều nghe lời, dễ dẫn lắm, đến lúc đó hạng mục kia cũng hòm hòm rồi.”

Lục Ích Gia nhận mệnh mà gật gật đầu.

Cậu xem các sư huynh sư tỷ ai nấy đều mang theo lớp này lớp kia, mà nghĩ tới cũng thấy tốt, sinh viên năm nhất quả thật nghe lời nhiều lắm, hồi cậu mới chân ướt chân ráo vào trường cũng cực ngoan luôn... Tuy hiện giờ cũng không phải không có sinh viên quậy, nhưng mỗi tháng có thêm chút đỉnh vẫn thích rồi.

Lục Ích Gia nửa u buồn nửa phấn chấn bắt đầu một ngày làm việc mới.

Tám giờ làm việc, đến giữa trưa cũng chẳng có mấy việc để làm, sắp sửa hết tháng 5, sinh viên hệ chính quy hầu hết đều đã hoàn thiện tương đối đồ án tốt nghiệp, nhưng cũng không ít sinh viên vẫn còn bận tối mắt tối mày, thầy hướng dẫn trên danh nghĩa của cậu cũng có hai cậu sinh viên rơi vào tình huống như thế.

Mấy ngày gần đây thầy hướng dẫn không có mặt, mà có mặt ở đây cũng không chỉ bảo gì nhiều, Lục Ích Gia giúp đỡ phân tích dữ liệu suốt hai giờ, lại chỉ dẫn cách tra cứu tư liệu cho hai người kia, nói đến miệng khô lưỡi khô, xong việc liền chống nạnh uống một hơi hết cốc nước to.

“Mệt lắm sao?” Hàn Dật gấp một đĩa bông cải xanh vào bát cậu.

Lục Ích Gia khảy mấy hạt cơm, thở dài một hơi: “Mệt lắm.”

Hàn Dật nói tiếp: “Mệt thì chơi game ít thôi, nghỉ nhiều lên.”

Y từ công ty đi thẳng qua đây, trên người vẫn còn nguyên thân âu phục chất liệu mỏng nhẹ, vừa và nhà liền cởi áo khoác, áo sơ mi trắng thẳng thớm sạch sẽ, khuôn mặt nghiêm túc không chút mỗi mết, cái phong phạm tinh anh băng sơn kia khiến Lục Ích Gia ước ao đã mấy năm nay rồi.

Lục Ích Gia ăn miếng bông cải mà Hàn Dật vừa gấp cho, cười khổ hỏi: “Sư huynh, hồi anh học nghiên cứu sinh có thấy vất vả lắm không?”

Hàn Dật nói: “Vẫn tạm, chắc chắn là không phải không vất vả rồi, nhưng không đến nỗi quá nặng nhọc. Em ít rèn luyện, nên chạy bộ, chơi tennis nhiều hơn.”

Thật ra Lục Ích Gia cũng yêu thích vận động lắm, từng có đoạn thời gian đầy hứng thú bồng bồng suốt ngày chạy ra sân thể dục ngâm mình ngoài đó, thể nhưng phòng thực nghiệm không khác gì hồ ly tinh, ép cho cậu chả còn tí nước nào.

Hàn Dật làm ba món một canh, xà lách xào dầu hào, cánh gà sốt cola, bông cải xanh xào thịt treo gác bếp, canh đậu hũ cải thảo nấu chân giò hun khói, mỗi món nấu không nhiều lắm, vừa vặn đủ cho hai thanh niên dùng.

Lục Ích Gia miệt mài đánh chén, một bát cơm nhoáng cái thấy đáy, Hàn Dật múc một chén canh đưa qua,

cậu uống một hớp, vừa nóng vừa thơm nói chẳng lên lời, chỉ ừm ừm mấy tiếng trong miệng, con mắt cong cong tựa lưỡi liềm.

“Chân giò hun khói thơm quá!”

Hàn Dật cũng cười theo: “Mẹ anh nhờ người mua về để ướp.”

Lục Ích Gia nói: “Dì làm cơm nhất định cũng rất ngon.”

Hàn Dật nói: “Mẹ anh không thường hay làm, ở nhà đều là cha anh làm.”

“Ồ...” Lục Ích Gia cảm thán, “Thật tốt.”

Cơm nước xong xuôi Hàn Dật nhanh nhẹn thu dọn bát đĩa mang đi rửa, Lục Ích Gia kiên quyết cho thấy tác dụng của bản thân, ngo trái nhìn phải, cuối cùng quyết định xách túi rác trong bếp mang đi bỏ.

Có Hàn Dật ở đây, cậu cũng chỉ có mỗi việc đi đổ rác mà thôi.

Trong bãi đỗ xe chiếc Cayenne có độ ồn tại quá lớn, bà chủ vốn đang nói chuyện hăng say với người bên cạnh, thấy cậu đi qua vẫn quay sang bắt chuyện: “Tiểu Lục à, anh họ con lại tới hả? Đạo này chắc thông thả.”

“Dạ vâng.” Lục Ích Gia thuận tiện đi vào mua cho Hàn Dật bao thuốc lá, quét mã trả tiền xong, bà chủ lại hỏi “Tiểu Lục, dì hỏi con câu này, anh họ con bao nhiêu tuổi rồi?”

Lục Ích Gia suy nghĩ một lát, đáp: “Hai mươi chín.”

“Cũng không còn nhỏ nữa.... Thế đã có đối tượng hay chưa?”

Lục Ích Gia cũng không rõ lắm, xưa nay cậu chưa từng nghe nói tới, chắc hẳn là chưa có, “Cháu cũng không rõ lắm, anh ấy không nói với cháu mấy chuyện này.”

Bà chủ chặc chặc vài tiếng, vừa muốn hỏi thêm câu nữa, Lục Ích Gia đã nhanh chân chạy biến.

Hàn Dật vừa mới thu quần áo xong, đang gấp gọn lại, áo sơ mi thì để riêng, lát còn phải là qua.

“Sư huynh.” Lục Ích Gia đặt bao thuốc lên khay trà, đi lại gần, vô cùng thần bí, Hàn Dật thấy vậy hỏi lại làm sao, cậu mới hỏi: “Anh có bạn gái hay không?”

Hàn Dật dường như không ngờ cậu sẽ hỏi câu này, hiếm thấy khựng lại một lát, nửa ngày mới nói: “Em hỏi chuyện này làm gì?”

Lục Ích Gia cười nói “Em tò mò mà, không thể hỏi sao?”

Hàn Dật đứng dậy đi là phăng áo, ném lại một câu “Lo chuyện của bản thân trước đi.”

“Lẽ nào thật sự không có sao?” Lần này Lục Ích Gia thật sự hiếu kì, liền bám theo sau “Có hay không vậy? Sư huynh à, sư huynh ơi, sư huynh tốt của em ơi.”

Hàn Dật ngồi xổm giữa phòng, tay cầm bàn ủi dừng lại một lát, y cau mày trừng mắt “Không thấy buồn nôn sao.”

Lục Ích Gia không nhịn được bật cười: “Tại sao sư huynh không thích gọi như vậy chứ? Mỗi lần có ai trong phòng thực nghiệm gọi em như vậy, muốn em làm gì đều được.”

“Vậy hẳn phải đổi thành nữ sinh gọi mới hữu hiệu.” Lục Ích Gia tự nói tự gật đầu đồng tình, lại hỏi thêm lần nữa “Anh có bạn gái không?”

Hàn Dật đáp: “Không có.”

“Chắc chắn có chuyện gì rồi.” Lục Ích Gia ngoái lại nhìn y, “Cái vẻ mặt này của anh không giống như không có gì á.”

Hàn Dật cất bàn ủi đi, đứng dậy liếc cậu một cái: “Lục Ích Gia.”

Lục Ích Gia bị dọa sợ, vội vã chạy ra ngoài, lấy vài phần dữ liệu mang ra, thừa dịp có Hàn Dật ở đây, nhờ vả chút đỉnh.

Lần gỡ từng mục một, bên ngoài sắc trời đen kịt, trên đồng hồ kim chỉ về tám rưỡi, Hàn Dật nói “Dữ liệu lần này tạm được, lẽ ra có thể dùng, lần sau nên chú ý chuẩn bị nhiều nguyên liệu hơn, sẽ có sai số ít đi. Tốt nhất nên tự làm, đừng lười đẩy hết cho sinh viên.”

Bàn tới công việc Lục Ích Gia nghiêm túc hơn hẳn, nói gì nghe nấy, cậu dựa lưng vào ghế, nói: “Nhiều việc thật đấy, tháng sau em chuẩn bị đi công ty tham gia hạng mục.”

Hàn Dật chưa từng nghe cậu nhắc tới chuyện này, liền hỏi: “Em đi công ty nào?”

“Dược phẩm Trình Lâm.”

Cậu chậm rãi lệch khỏi ghế, đột nhiên cách gối ôm gối lên đùi Hàn Dật, mặt Hàn Dật thoáng cái đen sầm lại, Lục Ích Gia liền cười ha ha, nhưng cũng không dám nghịch nhiều, vội vã bò dậy ngồi khoanh chân ngay ngắn, thế nhưng gối ôm lại bị Hàn Dật giằng lại ôm vào lòng.

Hàn Dật bắt chéo chân, cùi chỏ chống lên gối ôm, tựa như đang suy tư việc gì, một lát sau mới nói “Em đi bao lâu?”

Lục Ích Gia: “Thuận lợi thì khả năng hai, ba tháng là xong, còn không biết có thể hay không tập trung vào sản xuất nữa.”

“Đến lúc đó định ở đâu? Được phẩm Trình Lâm có mấy tòa văn phòng em được phân đi tòa nào? Công ty có phân kí túc xá cho không? Không sắp chỗ ở cho thì phải đi tìm phòng ở.”

Hàn Dật hỏi cái gì cậu cũng đều không biết, đành gọi điện cho Tề Hân Dư hỏi mới rõ.

Khánh Hồ khu, không phòng ở, đầu tháng 6 tới báo cáo.

Lục Ích Gia hỏi Hàn Dật: “Em chỉ còn lại hai mươi ngày để tìm phòng sao?”

Hàn Dật nói: “Bình thường thì thế.”

Thấy cậu đầy mặt mê man lại còn phiền muộn, Hàn Dật dừng một chút, nói “Anh hỏi giúp em một chút, em nói nhu cầu của em với giới hạn tiền thuê xem.”

Lục Ích Gia không rõ ràng lắm với giá cả thị trường, căn phòng cậu đang ở là do trường học phân cho cha mẹ từ lâu, cũng không ai ở, mấy năm trước luôn cho người thuê, đến khi cậu lên đại học mới thu lại.

Lục Ích Gia đem thu nhập mỗi tháng cùng khoản để dành đều khai báo tất tặn tặn cho Hàn Dật, nhờ Hàn Dật tìm căn phòng thích hợp một chút là được.

Nói nói mấy câu đều đem mình bán đứng từ trong ra ngoài, Hàn Dật không nói gì, nhắn tin cho hai người bạn xong, mới nói “Đang hỏi giùm em rồi, chắc là sáng ngày kia sẽ có tin.”

Lục Ích Gia nhanh chóng nói “Cảm ơn sư huynh nhiều.”

“Đừng có ngây ngô như vậy mãi.” Hàn Dật nói.

Lục Ích Gia cãi lại “Em biết chứ, nhưng anh đâu phải người ngoài đâu.”

Hàn Dật không nói gì, chỉ cúi đầu xem điện thoại, ngón tay không ngừng lướt trên mặt, bởi y cúi đầu nên không nhìn ra biểu tình, Lục Ích Gia đứng dậy đi vào lấy cherry trong tủ lạnh ra.

lúc đầu edit thấy cái tên Cayenne còn chưa nghĩ gì đâu, cứ nghĩ nó có vài trăm triệu thông thường thôi à., thấy cái từ cayenne lần thứ 2 thì tui đi hỏi anh gg, và ngã ngửa khi thấy giá. Trời ơi Porsche đấy, trời ơiбет cũng hơn 4 tỷ đấy, thế mà ẻm nó nghĩ anh nhà nghèo khổ lắm T.T

3. Chương 3

Gần năm giờ chiều thứ 6 trời bắt đầu đổ mưa, trong văn phòng chỉ còn dư lại ba người học lên tiến sĩ cùng một cô bé ôn thi thạc sĩ, công việc trong tay còn lại không bao nhiêu, Tề Hân Dư đưa ra chủ ý đi ăn món nướng.

“Tuần này đều cực khổ rồi, xài tiền của ông chủ khao mình một chút.”

Những người khác đều đồng ý, từng người quay lại thu dọn đồ đạc, Lục Ích Gia còn đang mãi tính toán, nghe vậy thờ đầu ra “Em phải về nhà ăn cơm.”

Tề Hân Dư tò mò: “Bạn gái qua sao?”

Lục Ích Gia nói: “Không phải, em nào có, sư huynh qua nhà, nếu mưa tạnh sẽ đi xem phòng bên Khánh Hồ luôn.”

Tề Hân Dư hỏi: “Sư huynh nào?”

Lục Ích Gia: “Hàn Dật sư huynh.”

Tề Hân Dư: “Sư huynh qua đây, hai người ở nhà ăn cơm?”

Nàng khá là ngạc nhiên, nhưng vẫn nói tiếp “Lúc sư huynh chưa tốt nghiệp khá là quan tâm em, nhưng mà không ngờ tới bây giờ hai người vẫn thân thiết đến vậy đấy.”

Lục Ích Gia nói: “Sau khi anh ấy đi làm đã ra ngoài thuê phòng, mà chủ nhà người ta không cho nấu cơm, ảnh lại bận việc, nên lúc nào rảnh thì tới nhà em nấu ăn.”

Tề Hân Dư nhìn cậu đầy kì quái “?”

Lục Ích Gia thấy là là, hỏi “Sao vậy ạ?”

Tề Hân Dư nói: “Hàn Dật sư huynh đi làm sau một năm đã mua nhà rồi mà... Ở Hưng Thịnh, không phải sao?”

Lục Ích Gia xưa nay chưa từng nghe tới chuyện này: “Chị nghe ở đâu vậy?”

Hồi ấy Hàn Dật ở phòng thực nghiệm làm việc cực kì nghiêm túc, thậm chí còn hơn cả giảng viên, bởi vì có khá nhiều công ty săn đón y, sự tình rất nhiều, hằng ngày ngoại trừ làm thí nghiệm hầu như chẳng hề ở trong phòng, liên hoan ít đến, nói có thân quen hay không cũng không phải thân quen lắm, chỉ bởi vì Lục Ích Gia được Hàn Dật đề cử nên mới hay qua lại một chút, cho nên nàng cũng không chắc lắm: “Chị quên mất nghe ông chủ nói lúc nào, người ở đây không nhiều, đều là người của phòng thực nghiệm, ông chủ nói sư huynh tốt nghiệp chưa đầy một năm mà đã mua một bộ phòng ở trong khu Hưng Thịnh, còn đốc thúc mọi người nên lấy đó làm gương.”

“...” Lục Ích Gia ấn lưu dữ liệu, thuận tiện cảm thán “Sư huynh thật có tiền.”

Tề Hân Dư gật đầu, nhắc đến tên một thực phẩm chức năng nổi lên từ năm ngoái: “Sản phẩm này Hàn Dật sư huynh nhập cổ kỹ thuật, bán một hộp là có một phần tiền, giờ anh ấy ở nhà chơi không cũng có tiền bạc triệu.”

“oa...”

Lục Ích Gia thu dọn đồ đạc của mình, cùng Tề Hân Dư đóng cửa tắt đèn khóa nước, trước khi đi Tề Hân Dư còn nói: “Trước chị nghĩ sợ em không để ý, nên nhờ mẹ chồng nghe ngóng một chút, hiện tại có sư huynh hỏi giúp em thì chị cũng yên tâm rồi, nếu vẫn không tìm được chỗ thích hợp thì cứ nói với chị.”

Lục Ích Gia nói: “Vâng, em nhớ rồi, cảm ơn sư tỷ.”

“Cuối tuần nghỉ ngơi thật tốt.” Tề Hân Dư nói, “Chờ ông chủ Chu trở lại có khi chúng ta phải đi công tác ấy.”

Hàn Dật lái xe dừng lại trước một tòa phòng học, từ xa Lục Ích Gia đã nhìn thấy, cậu vừa đi vừa thăm phỉ nhổ mình ngốc hết thuốc chữa mà, Hàn Dật đi xe Cayenne thế kia, làm sao có khả năng vẫn còn ở cái phòng bé như lỗ mũi mình từng đến một lần kia chứ.

Mưa còn không ngớt, từng hạt từng hạt thi nhau rơi lộp bộp lên người, cậu vừa chui vào xe, Hàn Dật liền mở gió ẩm: “Có lạnh hay không?”

Lục Ích Gia rùng mình một cái, xoa xoa nước mưa trên mặt: “Cũng không lạnh lắm.”

Hàn Dật chậm rãi điều khiển xe chạy ra ngoài, vừa nói “Em muốn ăn món gì?”

“Lát nữa còn qua bên kia xem phòng, khỏi về nhà nấu nướng làm gì, chúng ta kiếm một quán ăn tạm đi.”
Lục Ích Gia thương lượng, “Để em coi quanh đây có tiệm ăn gì.”

Hàn Dật nói, “Ừ, đừng xem, qua bên Khánh Hồ ăn đi.”

Trong xe không mở nhạc hay radio gì cả, chỉ có mơ hồ tiếng mưa rơi từ bên ngoài vọng vào hòa cùng tiếng động cơ êm dịu.

Lục Ích Gia lấy chiếc áo khoác da từ trong balo ra mặc vào, thuận tiện cầm usb đưa qua: “Sư huynh, đây là dữ liệu lần trước nghiên cứu thứ kia, có vấn đề gì anh cứ bảo người bên anh liên hệ em là được.”

Hàn Dật ừm một tiếng, ra hiệu cậu bỏ usb vào trong túi công văn, hỏi: “Tiền kia chuyển đi sao?”

Lục Ích Gia nói: “Chuyển đi, cứ làm theo lời em nói là được.”

Bấy giờ Lục Ích Gia mới chợt nhớ tới lần trước mình nhắc tới khoản để dành, nếu mà chuyển đi, vậy thì giờ ngoài chút tiền lương còm cõi, cậu hầu như chẳng còn dư lại chút gì.

Đại khái Hàn Dật cũng nghĩ tới việc này, xoay mặt liếc mắt nhìn cậu, cái biểu tình kia Lục Ích Gia không rõ lắm, chỉ cảm thấy không tiện nói chuyện, hé miệng cười, lãng sang chuyện khác: “Hôm nay em mới biết anh mua phòng ở khu Hưng thịnh đó!”

Hàn Dật hơi nhíu mày, mắt chớp vài cái, nói: “Ồ.”

Lục Ích Gia lại nói tiếp: “Em nghe sư tỷ nói mới biết, chứ không giờ vẫn còn đang nghĩ anh ở trong cái phòng đơn kia, cơm không được nấu, chó không được nuôi, sầu muốn chết.”

Trên đường có gặp đèn đỏ, Hàn Dật chậm rãi dừng xe sau đó cũng không nói chuyện, Lục Ích Gia không quan tâm lắm, “Em nào có biết, lúc trang trí anh cũng chẳng nói với em, nếu mà nói, em sẽ qua phụ một tay rồi.”

Hàn Dật nghe vậy bật cười, nói: “Em có thể giúp cái gì?”

Lục Ích Gia nở: “Có gì mà em không giúp được chứ!”

Tiếp đó lại đầy phiền muộn cảm thán: “Cảm giác sư huynh giúp đỡ em nhiều quá, nay em cũng không biết phải làm sao, anh sớm đã mua phòng ở, lại còn cứ qua đây làm cơm, là em không hiểu chuyện.”

Cậu cũng là thằng đàn ông, trước kia Hàn Dật hay qua chơi, Lục Ích Gia cứ nghĩ Hàn Dật cũng thèm cơm canh gia đình, tuy biết để ý làm việc nhà giúp mình không hay lắm, nhưng cũng không xấu hổ như ngày

hôm nay, đúng là quá không hiểu chuyện.

Đoán chắc là Hàn Dật mua nhà xong thấy mình ỷ lại y quá, sợ mình sống lung ta lung tung, cho nên mới không nhắc tới chuyện này.

Hàn Dật cực kì nhiệt tình, tuy rằng mặt nhìn lạnh lùng thể thôi, nhưng dễ tính lắm, từ khi về nước tới nay hầu như đều do y dẫn dắt chỉ bảo, nghĩ tới những thứ này, Lục Ích Gia càng thấy xấu hổ hơn. Cậu cảm giác mình vĩnh viễn giống như đứa bé giơ hai tay ra, thời thời khắc khắc chờ Hàn Dật tới cứu.

Hàn Dật hạ giọng, nói: “Không có chuyện gì, anh... anh mua phòng kia cũng đã trang trí cơ bản rồi, không cần phải làm gì cả, sau này vào ở cũng vội vàng, đồ đạc cũng chẳng có mấy, anh quen cảm giác hai người ăn cơm rồi, không có chuyện gì.”

Lần này tới lượt Lục Ích Gia cúi đầu trầm mặc, một lát sau, Hàn Dật đột nhiên đề nghị: “Nếu không thì như vậy đi,”

“Hưng Thịnh cũng ở gần Khánh Hồ, tính ra cũng không xa lắm, em cảm thấy được thì chuyển tới ở cùng anh một thời gian, buổi sáng anh đưa em qua, chiều em tự bắt xe về.”

Hai người đang trên đường qua xem phòng ở, Lục Ích Gia cảm giác có chút mộng, lý trí thì nói đừng có đồng ý, làm vậy quá không có chừng mực. Trên phương diện gia giáo cũng không cho phép cậu đồng ý với lời đề nghị này, mà không biết bởi vì ngữ khí của Hàn Dật quá nghiêm túc, hay bởi vì lí do gì khác, khiến cậu cảm thấy nếu mình từ chối chứng tỏ mình quá không phân phải trái.

Hàn Dật không nhìn cậu nữa, chỉ chuyên tâm lái xe, một hồi lâu, Lục Ích Gia nói: “Ừm, được ạ, chỉ là lại làm phiền sư huynh quá.”

Dường như Hàn Dật đột nhiên ngồi thẳng dậy, vai thẳng tắp, Lục Ích Gia thấy được nét cười trên mặt y, bởi vì nét cười hiếm cực kì cuốn hút không lẫn vào đâu được, bầu không khí trong xe vì thế mà thay đổi, xua đi cảm giác xấu hổ nặng nề lúc trước.

Lục Ích Gia nghe thấy Hàn Dật nói: “Sẽ không phiền phức.”

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(máy sắc kí lỏng hiệu năng cao)

Đây cũng không phải lần đầu hai người ở chung, hồi Lục Ích Gia mới vừa về nước, xa quê hương ba năm, thành phố biến hóa vượt quá sức tưởng tượng của cậu, bận bịu nhiều việc, chôn cất cha mẹ, thu xếp cho bà ngoại, chạy tới đại sứ quán xử lý giấy tờ, có một hồi dọn tới phòng nhỏ gần trường mà Hàn Dật thuê, mỗi ngày cơm nước đều là Hàn Dật từ trường mang về giùm.

Một năm sau, Hàn Dật chính thức tốt nghiệp bắt đầu đi làm, dọn đi nơi khác, mà Lục Ích Gia cũng rời khỏi căn phòng nhỏ kia, dọn vào nhà cũ của ba mẹ.

Chỉ là lần này, phòng ở chung biến thành căn hộ Hàn Dật mới mua không bao lâu.

Lục Ích Gia vốn nói không vội, mà Hàn Dật là người điển hình của phái hành động, vì vậy hai người liền quay xe về nhà, bắt đầu thu dọn một chút đồ đạc.

Thời gian đôi ba tháng tới phải trải qua từ hạ sang thu, Lục Ích Gia kéo theo hai rương hành lý đi, căn hộ Hàn Dật mua quả thực như y mới nói, rộng rãi thoáng mát, mà quá trống trải.

Lục Ích Gia đi thăm quan một vòng, ngoại trừ phòng ngủ chính cùng thư phòng, những phòng khác đại để bỏ không, thậm chí có hai phòng dành cho khách trên lầu, giường nệm còn chưa xé bỏ bao bì.

Hàn Dật dẫn cậu đi vào thư phòng, bên trong có hai chiếc máy tính đang chạy dữ liệu tính toán đo lường, khắp nơi đều là từng tập dữ liệu hoặc tư liệu được đơn giản ghim thành từng quyển, thậm chí còn có một chiếc máy HPLC (*).

Tuy rằng ngổn ngang, thế nhưng cũng chứng tỏ nơi này rất quan trọng thường được chủ nhân sử dụng, Lục Ích Gia quyết định không đi vào trong xem.

“Trong nhà còn đặt cả máy sắc kí lỏng?”

Hàn Dật giải thích: “Thưa thôi. Lần trước nói sẽ đưa phòng thực nghiệm của lão sư, mà thầy còn chưa về, nên để tạm ở đây.”

Sắc kí lỏng nào có thừa dư như thế, rõ ràng là tặng, là cho, cũng tựa như cậu phải kiên trì mặc cả, y mới chịu nhận 1000 đồng tiền thuê phòng.

Hàn Dật giải thích: “Nhiều. Lần trước nói cẩn thận cấp lão sư phòng thực nghiệm, hẳn không trở về, liền tạm thời thả ở đây.”

Thế nhưng Lục Ích Gia kiếm lời vô cùng, người ngoài còn tạm ổn, chứ càng người quen thân cậu càng không nịnh nọt nổi, vừa rồi ở trên xe nói mấy câu cảm ơn cùng tự vấn lương tâm đã vượt xa khỏi sức tưởng tượng rồi, vì vậy chỉ có thể khô khan ồ một tiếng.

Đồ đạc còn thiếu kha khá, nhà bếp chưa sử dụng được, Hàn Dật nói thôi đành ăn mì gói, Lục Ích Gia chẳng hề kén ăn, đương nhiên không ý kiến, Hàn Dật thêm ít bột nước vào mì, xắt nhỏ cà rốt thêm cùng ít tôm khô mua dưới siêu thị, trần thêm quả trứng, thả chút rau diếp thơm, cuối cùng nhỏ thêm đôi giọt dầu vừng, bát mì còn chưa bung ra mùi thơm đã tràn ngập trong phòng, Lục Ích Gia ăn sạch cả nước lèo.

Hiện tại Lục Ích Gia đã không còn nỗ lực tranh rửa bát, hơn nữa khi thu dọn bát đĩa Hàn Dật còn tiện tay lau bàn sạch sẽ, cái cậu có thể làm chắc vẫn chỉ là đi đổ rác.

Thế nhưng đi ra thì dễ mà vào trong lại khó, tòa chung cư này có cấu tạo mỗi tầng chỉ một hộ, thang máy tới tận cửa, Lục Ích Gia phát hiện không những cậu không biết mật mã thang máy – cậu còn không nhớ Hàn Dật ở tầng bao nhiêu luôn.

Điện thoại không mang, chân đi đôi dép lê cỡ đại, đứng ngẩn người nhìn hình ảnh mình phản chiếu trên cửa kính thang máy, nghĩ vẫn vơ.

Lục Ích Gia cầu khẩn Hàn Dật cùng mình có thần giao cách cảm, thế nhưng càng cầu khẩn càng không linh nghiệm, mãi đến khi bên ngoài lớp cửa kính mưa giăng kín lối, Hàn Dật mới đi xuống.

Cửa thang máy mở ra, Lục Ích Gia phát hiện y đã thay bộ đồ khác, áo lông xám nhạt, quần thun mặc nhà, tóc còn hơi ẩm, xem ra vừa mới tắm xong.

“Em đi xuống, đổ rác.” Lục Ích Gia quần bách mở lời.

Sợ sệt Hàn Dật đã thành phần xạ vô điều kiện, tuy rằng chuyện như này Hàn Dật không có lí gì lại đi quở trách cậu, thế nhưng Lục Ích Gia vẫn cúi đầu.

May mà Hàn Dật chỉ nói “Đi vào đi.”

Ấn số 18, sau đó nói cho cậu biết mật mã.

Lục Ích Gia tạm thời ở lại Hưng Thịnh, sáng sớm thứ hai, Hàn Dật đưa cậu tới trường, vừa khéo gặp ngay Tề Hân Dư.

Nàng kinh ngạc đi qua chào hỏi: “Hàn sư huynh? Đã lâu không gặp, chào buổi sáng.”

Hàn Dật ừ một tiếng, đáp lời “Chào buổi sáng.”

Lục Ích Gia xuống xe, nói “Hẹn sắp lại, sư huynh.”

“Buổi chiều chờ điện thoại của anh.” Hàn Dật nói, “Nếu rảnh sẽ tới đón em, còn không thì em đi tàu điện về.”

Lục Ích Gia gật đầu, nói: “Được.”

Hàn Dật lái xe đi, Tề Hân Dư quay đầu nhìn theo, choáng váng: “Lâu rồi không gặp, Hàn Dật sư huynh càng ngày càng đẹp trai.”

“Đúng á.” Lục Ích Gia đáp, “Thật đẹp trai.”

“Qua loa.” Tề Hân Dư nói, “Tại sao sư huynh lại đưa em tới? Lễ nào cuối tuần vừa rồi ảnh ngủ lại nhà em?”

Lục Ích Gia nói: “Không phải, em chuyển tới nhà sư huynh, bởi vì tiện cho hạng mục sắp tới.”

“Em?” Tề Hân Dư kinh ngạc hỏi lại, “Em cùng sư huynh ở chung?”

Lục Ích Gia ừm một tiếng.

Tề Hân Dư vừa đi vừa đánh giá cậu, cuối cùng lại chẳng nói gì.

Thầy hướng dẫn đã về, đúng như Tề Hân Dư dự đoán, bọn họ quả nhiên phải đi công tác.

Chỉ định Lục Ích Gia, Tề Hân Dư cùng hai nghiên cứu sinh năm hai, hai nam hai nữ, buổi chiều Lục Ích Gia về cùng Hàn Dật, cơm nước xong xuôi liền thu dọn ít đồ, thuận tiện báo một tiếng “Sư huynh, mai em đi công tác, cỡ khoảng bốn, năm ngày.”

Hàn Dật rửa một rổ dâu tây mang ra, đưa qua cho cậu “Đi đâu?”

“Em không hỏi.” Lục Ích Gia cắn một miếng, “Ngọt ghê, không chua chút nào. Chắc đi về vùng nông thôn gần đây, không xa.”

Hàn Dật ngồi xuống bên ghế sofa cạnh đó, Lục Ích Gia ăn mấy trái, mới nhớ tới mời người “Sư huynh có ăn không?”

Cậu vừa ngẩng đầu lên liền đụng phải ánh mắt Hàn Dật nhìn tới, chỉ là ánh nhìn kia tán quá nhanh, cậu cũng không dám chắc có phải y đang nhìn mình hay không, theo bản năng sờ sờ khóe miệng, thấy không có dính hạt cơm mới thảnh thơi phào một hơi.

Hàn Dật nói “Em ăn đi.” Sau đó liền đứng dậy đi vào thư phòng.

Lục Ích Gia đi công tác bốn ngày, ở trong núi bị dính mưa một trận, dường như bị cảm lạnh, trên đường trở về bắt đầu phát sốt, đến cửa trạm xe, Tề Hân Dư ước lượng thử nhiệt độ trên trán cậu, quan tâm “Sốt cao thế này, để chị đưa em về.”

Lục Ích Gia cảm thấy vẫn cầm cự được, liền từ chối “Không cần đâu ạ, tất cả mọi người đều mệt, sư tỷ về nhà đi thôi.”

Tề Hân Dư nói: “Vậy lúc nào về đến nhà nhớ gọi điện cho chị.”

“Vâng.” Lục Ích Gia đáp lời.

Cả người phát lạnh, Lục Ích Gia ngồi trên tàu điện ngâm ngủ thiếp đi, loa trên tàu báo tới điểm dừng cậu mới chợt tỉnh lại, đúng là ga gần nhà, cậu liền nhanh chóng chen ra, một hồi mới nhớ ra mình đã dọn qua khu khác, thế là đành đợi chuyến khác đi về.

Rốt cục chuyển tuyến tới trạm hưng thịnh, cả người đã sững sờ hơi lạnh, Lục Ích Gia vào cửa thả balo nặng trĩu xuống, đỡ tường đỡ giày, đang suy nghĩ xem Hàn Dật để tủ thuốc ở nơi nào, vừa đứng dậy liền thấy một cô bé mặc đồng phục học sinh từ trên lầu đi xuống.

Hai người nhìn nhau, cô bé kia mở miệng trước: “Em là em gái Hàn Dật, anh là?”

Cậu suy nghĩ một chút, là sư đệ, là bạn cùng trường, là bạn cùng phòng, Lục Ích Gia choáng đầu hoa mắt, không biết nên chọn cái nào.

“A, anh là Lục Ích Gia đúng không?” Cô bé đi tới, ánh mắt trắng trợn đánh giá cậu, có vẻ tò mò lắm, “Em tên là Hàn Huỳnh. Anh em cuối tuần tặng ca nên mẹ em kêu em qua đưa ít đồ.”

Lục Ích Gia gật đầu, “Vây à, ừm.”

“Anh vào đây đi.” Hàn Huỳnh tới cầm giúp cậu balo, cười híp mắt nói, “Em gọi anh là tiểu Lục ca có được không? Mẹ em gửi tới nhiều đồ ăn lắm, có bánh ngọt với bánh quy, anh có muốn nếm thử chút không?”

Lục Ích Gia vốn muốn nói không cần, thế nhưng cậu không mở miệng nổi, thậm chí cậu còn cảm giác hoa mắt chóng mặt, đi chưa được mấy bước, choáng váng cực kì, vội đỡ bờ tường, tiếp liền không còn biết gì nữa.

Hàn Dật nhận được điện thoại của Hàn Huỳnh liền chạy thẳng về nhà, vừa vào cửa thấy Lục Ích Gia nằm trên ghế sa lon mặt quay vào trong, chân đắp kín người, chỉ lộ ra cái đầu nho nhỏ, Hàn Huỳnh ngồi ở bên cạnh chơi di động, thấy y trở về liền cười khở: “Anh, rốt cục anh cũng về rồi, ảnh nặng quá, em không khiêng nổi.”

Nói xong, Hàn Huỳnh đứng dậy chừa lại chỗ cho Hàn Dật: “Hình như sốt cao lắm á, anh ấy ngất đi, còn kêu lạnh nữa, em liền lấy chăn cho ảnh đắp.”

Hàn Dật nhanh chân đi tới, khom lưng kéo chăn xuống một chút, tay chân khê khàng lật Lục Ích Gia quay lại phía mình, đôi môi trắng nhợt, tóc tai âm ỉm, hàng mi thật dài run rẩy không thôi, nhìn thấy mà thương, ngón tay y vẫn không nhìn được niết nhẹ trên cằm cậu, hành động này chưa từng được thực hiện, khiến trái tim y cũng cùng run rẩy theo.

Sau một lát, y gọi khẽ: “Lục Ích Gia?”

Không phản ứng.

Hàn Dật ôm cả người lẫn chăn lên lầu, Hàn Huỳnh đi theo sau, lú ra lú rú: “Anh ấy là crush của anh hả? Nhìn đẹp trai quá đi, em cảm thấy rất thích.”

Hàn Dật nói: “Chiều em không phải đi học thêm à?”

Hàn Huỳnh đáp: “Hôm nay không cần ạ.”

Hàn Dật nói: “Vây em xuống dưới chờ, đợi chút nữa anh đưa em về.”

“Không muốn.” Hàn Huỳnh nói, “Người này do em cứu, em phải chờ anh ấy tỉnh lại.”

Hàn Dật quả thật có việc rất gấp, ở lại một lát, bên kia đã gọi điện qua thúc giục, đành phải đi, thấy Lục Ích Gia không còn đỏ bừng bừng như vừa nãy nữa, mới đành gọi Hàn Huỳnh ở lại nhìn.

Lục Ích Gia cảm giác cậu ngủ một giấc rất lâu, trong mộng luôn nghe thấy có tiếng ai đó cười, chờ cậu tỉnh táo lại, vừa mở mắt ra liền thấy Hàn Huỳnh đang ngồi trên thảm ở bên giường, chăm chú coi phim.

“Tiểu Lục ca anh tỉnh rồi à?” Hàn Huỳnh bỏ điện thoại lại, cầm lấy chén nước trên tủ đầu giường đưa qua, nói như học thuộc lòng, “Anh của em bảo khi nào anh tỉnh thì đưa cho anh chén nước, đo nhiệt độ cơ thể, uống viên thuốc, sau đó em gọi điện báo cáo anh ấy.”

Lục Ích Gia chậm rãi ngồi dậy, thấy bên ngoài đã tối rồi, cậu nhận lấy chén nước uống hơn nửa, mới hắng giọng nói: “Cảm ơn em.”

“Không có chuyện gì không có chuyện gì.” Hàn Huỳnh vẫn luôn cười híp cả mắt lại, một đôi mắt to chẳng hề giống Hàn Dật chút nào khiến cô bé nhìn càng đáng yêu, “Lúc chiều tự dưng anh té xỉu hù chết em, thiếu chút nữa em gọi cấp cứu đó.”

Lục Ích Gia: “...”

“Anh em ôm anh lên phòng, cho anh uống nước xong, còn mớm thuốc cho anh nữa.” Hàn Huỳnh chỉ biết anh mình là gay, mà nhiều năm qua đều sống chẳng khác gì hòa thượng, tự dưng nay có một chàng trai dọn đến, nhất định là hai người này sống chung rồi, nàng tưởng mình nói đến là lãng mạn, bắt đầu trợn mắt nói mò: “Anh ngắt đi còn khóc nữa, cứ luôn miệng gọi tên anh em thôi. Tình cảm hai người tốt thật đó, há há há.”

5. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thấy Lục Ích Gia đầy mặt là bộ dạng bị sét đánh trúng, Hàn Huỳnh lên giường, nói: “Tiểu Lục ca, anh không phải bị sốt đến phát ngốc rồi chứ?”

Lục Ích Gia run lấy bầy hỏi: “Anh khóc, còn gọi tên sư huynh?”

“Sư huynh?” Hàn Huỳnh lăm bắm, “Đây là cái gì tình thú?”

Lục Ích Gia nói: “Cái gì gọi là cái gì tình thú?”

Hàn Huỳnh nhìn chằm chằm cậu nửa ngày, Lục Ích Gia ngủ trên giường Hàn Dật, đã cảm thấy không dễ chịu gì, cậu vươn mình xuống giường, tự lấy nhiệt kế kẹp thử, 37,1 độ, không có sốt, tinh thần cũng tốt hơn nhiều, cậu nhấn tin báo cho Tề Hân Dư lẫn Hàn Dật xong, lập tức cúi xuống, lột tấm drap giường ra.

Cậu sốt đỏ mồ hôi toàn thân, khẳng định phải giặt sạch drap giường trả người ta.

Hàn Huỳnh bò xuống thăm trải sàn, vừa ôm máy tính bảng vừa nói: “Tiểu Lục ca, anh với anh trai em có quan hệ gì đó?”

Lục Ích Gia đáp: “Hồi đi học anh ấy là sư huynh của anh, cùng một thầy chỉ dạy, hiện tại tạm thời làm bạn cùng phòng.”

“Ồ...” Hàn Huỳnh thăm thò, “Trong mắt hủ thấy đây hint a.”

Lục Ích Gia nói: “Em nói cái gì?”

“Không có gì đâu.” Hàn Huỳnh nói, “Em đói rồi, anh có biết làm cơm không?”

Lục Ích Gia do dự: “Em muốn ăn cái gì?”

“Sườn ướp tỏi chiên, thịt luộc cay tứ xuyên (), khoai tây ngào đường ().” Hàn Huỳnh vừa nghĩ vừa kể tên vài món ăn, “Xào thêm bát gà cung bảo, cho nhiều dưa chuột nữa mới ngon.”

“Trong nhà còn ức gà, anh xào cho em nhé.” Lục Ích Gia hận không thể hiện tại ngắt thêm lần nữa, áp ứng đề nghị, “Thế nhưng anh cũng không biết lắm, khả năng nấu không ngon, em ăn tạm lột dạ.”

Hàn Huỳnh lưu loát đáp ứng.

Lúc Hàn Dật về tới nhà, thấy cái nồi trước mặt hai người, không biết nên gọi là cái thể loại gì, cháo thì lại đặc quá, mà gọi bằng cơm lại quá ư nhão nước.

Lục Ích Gia nghe tiếng cửa mở liền quay đầu lại nhìn, ánh mắt hoang mang ngượng ngùng nhìn y: “Sư huynh, dưa chuột xào gà bát bảo, xào như thế nào ạ?”

Toàn bộ lầu một có mỗi phòng bếp là mở đèn, ngoài huyền quan chỉ có chút ít ánh sáng hắt ra, thân ảnh Hàn Dật dần dần hiện rõ, y đến gần, tiện tay thấy chùm chìa khóa lên bàn, tới tham quan chiến trường chỗ Lục Ích Gia.

“Thịt ức em cũng biết, mà hình như dầu cho hơi nhiều... Có hơi bị ngấy.” Lục Ích Gia báo cáo, “Đưa chuột, em quên cho vào.”

Trên mặt thớt, dưa chuột đáng thương bị cắt thành từng đoạn ngắn, nằm ngổn ngang, Hàn Dật cúi nhìn tay cậu, hỏi: “Tay có bị làm sao không?”

Lục Ích Gia liền giơ tay ra cho y nhìn: “Không có.”

“Được rồi.” Hàn Dật nắm lấy bàn tay cậu ngắm nghía một hồi, lại chỉ huy Hàn Huỳnh, “Đi lấy cặp sách của em lại đây, cơm nước xong anh đưa em về.”

Hàn Huỳnh báo lại thực đơn một lần nữa, sắc mặt Hàn Dật không được tốt lắm, y vẫn không buông tay cậu ra, cúi đầu hỏi, “Em còn khó chịu nữa không? Có bị ho hay không?”

Lục Ích Gia đáp: “Không khó chịu, không ho, chỉ phát sốt thôi, giờ em đã đỡ nhiều rồi.”

Hàn Dật xới gần hết nồi cơm-mà-không-phải-cơm ra, chỉ để lại một bát, còn dầu cho hết vào nồi áp suất, thêm nước, thêm vụn gà bát bảo nhiều dầu vào, không cho thêm dầu nữa, ngao cùng ít râu mực với tôm, thả chút muối cùng bột ngọt, ninh độ hai mươi phút, một nồi hầm thập cẩm ra lò, nhìn như rất tùy tiện xử lý.

Thế nhưng sau khi múc ra tô, nước đã cạn, mặt trên đọng lại một lớp mỡ óng ánh, hương thơm tràn ngập khắp phòng, mấy món khác cũng được xử lý tốt, dưa chuột được xắt mảnh, trộn với sữa tươi, cháo hải sản chia ra hai tô, không có phần của Lục Ích Gia, Hàn Dật lấy chén cơm được để riêng kia thêm chút nước hầm một chút, bỏ cùng trứng muối với thịt, làm một tô cháo riêng cho cậu.

Hàn Huỳnh tò mò hỏi: “Anh, sao không cho tiểu Lục ca ăn món này?”

Hàn Dật vừa mới đi lấy cho Lục Ích Gia chén nước về, liền nói: “Em ấy bị cảm, hạn chế ăn hải sản tươi.”

“Ồ...”

Trên bàn hai mặn hai chay, đều thanh đạm, không có thịt luộc cay tứ xuyên, cũng chẳng có gà cung bảo, Hàn Huỳnh lẳng lặng ăn, thỉnh thoảng lén lút đánh giá Lục Ích Gia, nàng cảm thấy người này rất thú vị.

Vừa nãy nhìn cậu làm cơm Hàn Huỳnh muốn cười chết ngất, tuy rằng luống cuống tay chân, lại vẫn cứ làm ra vẻ trấn định.

Đẹp trai xinh gái dù làm cái gì cũng đều thấy đáng yêu hết, giờ khắc này Hàn Huỳnh phải đồng ý hai tay hai chân luôn.

Cơm nước xong Hàn Dật đưa Hàn Huỳnh về nhà, nàng ngồi ghế cạnh lái xe, lục trong ngăn giữ đồ thấy mấy gói kẹo trái cây, hỏi: “Của Lục Ích Gia à anh?”

Hàn Dật không lên tiếng, Hàn Huỳnh cầm một gói bóc ăn, lại nói: “Anh ấy dốt cực kì, lúc chiều em lừa anh ấy rằng lúc anh ngất đi luôn miệng gọi tên anh, thiếu chút nữa anh ấy lại ngất nữa.”

Hàn Dật cau mày, nạt: “Nghịch ngợm.”

“Anh ấy là tiến sĩ sao?” Hàn Huỳnh cười cực kì vui vẻ, “Thật sự chẳng giống tẹo nào, em cứ nghĩ tiến sĩ phải giống như ba với anh cơ, lẽ nào đây gọi là ấn tượng rập khuôn? Thế nhưng thật sự không giống chút nào, thật sự chẳng giống.”

Hàn Dật nói: “Tuần sau em đừng tới.”

“Tại sao chứ?” Hàn Huỳnh ủy khuất, “Em mang bánh quy với giấm trộn rau, lại còn chăm sóc cho crush của anh nữa, sao anh lại ghét bỏ em chứ?”

Hàn Dật nói: “Cho em tiền tiêu vặt, tuần sau không được tới.”

Hàn Huỳnh thay đổi cái vẻ mặt ‘chuyện gì cũng dễ nói’: “Anh à, anh thật sự đang theo đuổi anh ấy sao?”

Lần này Hàn Dật không có im lặng nữa, y ừ một tiếng, ôn tồn nói thêm: “Theo đuổi em ấy đã khổ cực lắm rồi, em đừng tới gây rối thêm.”

Chú thích:

Tên mấy món ăn kia tui phết hầu hết trừ món gà Cung bảo. Sườn ướp tỏi chiên : sườn non ướp với tỏi và gia

vị, sau đó cho vào chiên vàng lên, luộc cay tứ xuyên () là một món ăn Trung Quốc có nguồn gốc từ ẩm thực của tỉnh Tứ Xuyên và tên theo nghĩa đen là “lát thịt luộc”. Thông thường gồm thịt thăn, gừng tỏi ớt, thêm rau xanh hoặc hành tùy cách chế biến, món này sẽ ướp thịt với bột thành dạng sệt sệt, tỏi ớt gừng sẽ được xào lên rồi cho thịt vào hầm

China Sichuan Food

chung,

khoai

tây ngào đường ()

cung bảo

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(bánh khoai tây)

Ngày hôm sau Lục Ích Gia lại nhảy nhót tưng bừng trở về trường học, thầy hướng dẫn nói bài báo đã được đăng tải.

Đây là bài báo khoa học thứ ba mà Lục Ích Gia kí tên tác giả thứ nhất kể từ khi học nghiên cứu sinh tới nay, bởi vì phần lớn nội dung có liên quan tới công việc lần trước Hàn Dật nhờ cậu hỗ trợ, về mặt dữ liệu cũng phiền phức Hàn Dật khá nhiều, cho nên lúc ấy Hàn Dật yêu cầu kí tên tác giả thứ hai.

Cậu chia sẻ thông tin này với Hàn Dật, đối phương đáp lại một lời, ‘ừm’.

Mấy đàn em trong phòng thực nghiệm đều cảm giác vinh dự lắm, kết quả đương nhiên là buổi trưa Lục Ích Gia mời cả phòng uống trà sữa ăn bánh ngọt, cậu còn nói tối sẽ mời cơm.

Ông chủ cũng nói muốn đi, thế nên địa điểm không thể quá thanh niên, trong lúc ăn uống gọi hết ba, bốn bình rượu, Lục Ích Gia thanh toán xong ra cửa tiễn mọi người, bị gió thổi một trận, lập tức đầu nặng thân nhẹ.

Thầy hướng dẫn chờ người nhà tới đón, Hàn Dật cũng mới gọi nói sẽ đi đón Lục Ích Gia, vì vậy chỉ còn hai người bọn họ đứng ngoài cửa quán cơm chờ.

“Lão nhị.”

Mấy vị sư huynh sư tỷ lần lượt tốt nghiệp rời đi, hiện tại Lục Ích Gia đứng hàng thứ hai trong phòng thực nghiệm, chỉ là bất kể gọi ‘lão nhị’ hay ‘nhị sư huynh’ cũng đều khiến ai nấy liên tưởng tới mấy chuyện cười, mà hình tượng Lục Ích Gia xưa nay đều nghiêm túc vô cùng, mấy đứa đàn em khi cầu cạnh đều cực kì tôn kính cậu, phần lớn thời gian cậu đều là vật biểu tượng của phòng thực nghiệm này, thế nên bình thường ai nấy đều gọi một tiếng sư huynh hoặc Lục sư huynh.

Tối nay thầy hướng dẫn hình như say lắm rồi, nên mới gọi như vậy.

Ông kêu một lần nữa: “Lão nhị, sau khi tốt nghiệp, dự định làm gì, trò đã nghĩ đến hay chưa?”

Lục Ích Gia cũng đã liên hệ hai nơi, đầu óc không tỉnh táo, chậm rì rì nói: “Chỗ liên lạc đầu tiên cảm giác khá tốt, rất thích hợp.”

Thầy hướng dẫn trầm ngâm chốc lát, tựa hồ không nghĩ tới: “Hai nơi đều tốt, trò vừa ý chỗ nào?”

“Nhà em ở Nam Kinh, cho nên em muốn trở về bên đó.” Lục Ích Gia đáp, “Bà ngoại em cũng lớn tuổi rồi, mấy năm qua không thể chăm sóc bà chu đáo, đã quá bất hiếu.”

“Cũng phải.” Thầy hướng dẫn vỗ vỗ vai cậu, nhích lại gần, không biết là do say rượu đứng không vững hay bởi muốn tạo sự thân thiết, “Thế, trò nên cẩn thận nói chuyện với sư huynh Hàn Dật của mình, y vẫn luôn, nghĩ trò muốn lưu lại đây, trò hiểu không? Sư huynh của trò ấy, giúp đỡ trò đủ mọi bề, trò cũng không thể, không hiểu chuyện.”

Ông dựa vào càng ngày càng gần, Lục Ích Gia vội vã đáp ứng: “Em biết rồi, thầy à, em đã biết.”

Ông thầy này lúc thường cực kì bình dị gần gũi, không hề khắt khe với học trò tí nào, rất có phong phạm nho nhã.

Chỉ là từ khi bán ra một nghiên cứu độc quyền hồi năm ngoái, thịt mỡ có bị phát triển hơi quá đà, vóc người từ từ biến đổi, ông dựa vào Lục Ích Gia ngủ thiếp đi, mà cậu cũng mơ mơ màng màng, đột nhiên phải dìu thầy giáo, tay chân luống cuống, suýt chút nữa cả hai cùng ngã.

May mà người nhà thầy giáo rất mau đã tới, Lục Ích Gia mới vừa thở một hơi, xe Hàn Dật cũng liền đến bên cạnh.

Cậu mở cửa xe ra chui vào ngồi, trong xe thoang thoảng hương trái cây, vừa vặn hòa tan mùi khói rượu đặc trưng của quán bar.

Hàn Dật giúp cậu điều khiển ghế ngã ra, Lục Ích Gia mệt nhọc cả ngày, nãy ăn uống nhậu nhẹt linh đình, hiện tại được nằm trên ghế da thoải mái, nhìn qua sư huynh chỉ thấy cái bóng mờ mờ không rõ, cậu lặng lẽ tiến lại gần, cười toe.

“Say rồi?”

Phía trước đèn xe lấp lóe, Lục Ích Gia giơ tay che lại đôi mắt, phủ nhận: “Em không có say.”

“Ngủ một lát đi.” Hàn Dật khẽ đặt tay lên đỉnh đầu cậu, ngón tay lùa vào trong làn tóc, ngón cái day day mi tâm, thế nhưng chỉ thoáng chốc rút tay lại, khởi động xe, “Chúng ta về nhà.”

Ngày hôm sau Lục Ích Gia bị đồng hồ báo thức đánh thức, lần đầu tiên không bị đau đầu do say rượu, dạ dày cũng bình thường, chỉ có khi tắm rửa đánh răng xong bị cái người trong gương hù cho giật bắn cả người: đại khái là tối hôm qua ăn hải sản tươi nhiều quá, cho nên nay đôi môi mới hơi sưng lên (t méo tin), cũng may không nghiêm trọng lắm, vốc nước lạnh ngâm ngâm một hồi cũng đã đỡ hơn nhiều.

Hàn Dật đang làm bữa sáng, bánh khoai tây đã chín vàng ruộm, hương thơm nức mũi, quẩy nóng vừa mới được vớt ra khỏi chảo dầu, xen kẽ trong tiếng tích tích phát ra từ máy làm sữa đậu nành.

Lục Ích Gia ngồi xuống bàn ăn, cậu đột nhiên nhớ tối qua sau khi về nhà, cậu cũng ngồi ở chỗ này, Hàn Dật dứt cậu uống bát canh giải rượu.

Hàn Dật bưng sữa đậu nành đi ra, tầm mắt chỉ lướt qua trên mặt cậu, không có dừng lại bao lâu, Lục Ích Gia nói câu chào buổi sáng, y cũng chỉ ừ một tiếng coi như đáp lời.

Hai người trầm mặc ăn điểm tâm, bình thường không nói là bao, thế nhưng nay lại đặc biệt nặng nề.

Lục Ích Gia ăn được một nửa, bị sữa đậu nành nóng bóng miệng, cậu cúi đầu nhận sai: “Sư huynh, em sai rồi, sau đó sẽ không uống nhiều rượu như vậy nữa.”

“Hử?” Hàn Dật đang cầm một chiếc quẩy, nghe gọi liền ngẩng đầu lên, sau một lát liền ồ một tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn, “Không có chuyện gì.”

Lục Ích Gia gấp chiếc bánh khoai tây thứ hai lên, còn chưa kịp ăn, Hàn Dật liền nói: “Bánh này nhiều dầu, em ăn ít thôi.”

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, Lục Ích Gia sốt sắng nhìn y, lần này Hàn Dật không tránh né nữa, còn nói: “Dậy sớm quá quên mất, đáng nhẽ nay không nên chuẩn bị món này cho em.”

“Em đâu có yếu ớt đến vậy.” Lục Ích Gia không biết nụ cười của mình mang theo lấy lòng, “Em rất xin lỗi vì ngày hôm qua, em đảm bảo sau này sẽ không thế nữa, sư huynh...”

Cậu vừa ra về, Hàn Dật liền cũng nhẹ nhàng mà nở nụ cười.

Lục Ích Gia cho rằng sóng gió đã qua rồi, ai dè sau đó Hàn Dật vẫn chẳng buồn để ý tới cậu.

Nhìn như không có gì, ấy thế mà đến tận cùng là tại vì sao chứ, Lục Ích Gia cũng chẳng nghĩ ra nổi. Hàn Dật khi đối xử với cậu ôn hòa, cậu còn cảm thấy dễ chịu, cứ mỗi lần Hàn Dật thu liễm tâm tình, Lục Ích Gia liền là người đầu tiên sợ sệt.

Cậu ngồi cạnh ghế lái co mình lại không dám nói nửa lời.

Tối trường, Lục Ích Gia trước khi xuống xe quay ra hỏi Hàn Dật: “Buổi chiều trước khi về em sẽ gọi điện cho anh.”

“Được.” Hàn Dật đáp lời, tiện tay cởi đai an toàn giùm cậu, theo thói quen căn dặn, “Buổi trưa nhớ tới căn tin ăn, ít gọi thức ăn ngoài.”

Lục Ích Gia gật đầu: “Em biết rồi em biết rồi.”

Cậu đứng tại chỗ nhìn xe Hàn Dật lái đi xa, hiện giờ còn chưa tới bảy giờ hai mươi sáng, gió nhẹ hiu hiu thổi qua, đám lá ngọc lan xào xạc, Lục Ích Gia tựa như chú sên nhỏ, khoác balo chậm rì rì bò lên lầu.

Quan hệ giữa cậu và Hàn Dật không phải lúc nào cũng hòa hợp như vậy, thậm chí có thể nói đại đa số thời điểm đều chột xa chột gần.

Năm nhất đại học, Hàn Dật đang học năm ba được thầy giáo mời tới câu lạc bộ tennis vương tử phụ trách huấn luyện bọn họ, khi ấy y còn khó tiếp cận hơn nhiều, không ít lần Lục Ích Gia bị mắng phét vạ.

Sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh về nước, ngẫu nhiên gặp lại trong trung tâm thương mại, Lục Ích Gia lúc ấy mới từ đại sứ quán đi ra, thiếu chút nữa cậu không nhớ ra tên Hàn Dật.

Bọn họ bởi vì Lục Ích Gia đi du học mà không liên lạc hơn hai năm, mà dựa theo tần suất qua lại để tính, coi như bạn bè bình thường cũng còn khó.

Thế nhưng biết nhau đã lâu, người quen cũ dầu sao cũng có cảm giác thân thiết đôi chút, mặc dù có thể quan hệ lạnh nhạt không tới đâu, nhưng vẫn có thể được thời gian dặt lên mình thứ ánh sáng nhu hòa.

Vừa mới nhận được thẻ xanh cha bị tai nạn giao thông qua đời, lòng như lửa đốt chạy tới sân bay mẹ cũng gặp nạn trong một vụ tông xe liên hoàn, tình trạng lúc ấy của Lục Ích Gia nào có thể dùng đau thấu tim gan để hình dung nổi, chỉ biết là việc vất quá nhiều, dạ dày trống rỗng, cấp thiết tìm một quán mì ăn no ấm bụng.

Cậu được Hàn Dật – mới từ lớp toefl đi ra nhất được, đồng thời đi đưa tro cốt, mua mộ phần làm lễ an táng, thu xếp cho bà ngoại, từ đó cả hai mới từ từ thân mật dần lên.

Mặc dù buổi sáng căng thẳng là thế, mà cậu vẫn dám hẹn buổi chiều cùng nhau về nhà, có lẽ bởi vì cả hai đã quen biết quá nhiều năm đi.

Bốn năm rồi lại một lần bốn năm, cả hai quen biết ấy thế mà đã được tám năm rồi.

7. Chương 7

Lục Ích Gia học nghiệp tiến sĩ tiến hành khá thuận lợi, bất cứ lúc nào cũng có thể bảo vệ luận án tốt nghiệp, mang tâm trạng vì làm rạng danh phòng thực nghiệm một lần cuối, đầu tháng sáu cậu tới được phẩm Trình Lâm, bắt đầu tham gia một hạng mục không có bất kì liên hệ nào với nghiên cứu của mình.

Được phẩm Trình Lâm nằm tại khách hồ khu, cùng công ty Hàn Dật đang theo làm tiện chung một đường, ban đêm có thể tăng ca đến 1-2h sáng, buổi sáng có thể ngủ thêm hai mươi phút, đến chiều tan tầm về nhà,

còn có thể đi tản bộ một vòng quanh siêu thị.

Hai người đi tới khu đồ dùng nhà bếp trên tầng hai, Hàn Dật coi trọng một bộ dụng cụ cắt gọt, cầm trong tay thử thử cảm giác, giá cả đắt đỏ, người mua chẳng bao, thành thử nhân viên bán hàng cực kì nhiệt tình, Lục Ích Gia cười cười định thử độ sắc của dao, Hàn Dật chợt biến sắc mặt, bỏ dao xuống, liền kéo cậu đi xa hai bước: “Hồ đồ.”

Đi dạo xong, Lục Ích Gia mua thêm chiếc áo phong với đồ lót mới, Hàn Dật mang theo chiến lợi phẩm là một bộ cắt gọt rau củ, tâm trạng cả hai đều rất tốt, một người bận quần cộc giày thể thao, người kia lại âu phục giày da, dưới ánh mặt trời nóng nực ngày hè tháng sáu, cả hai sóng vai đi về nhà.

Bước vào thang máy, bởi vì cả hai tay Hàn Dật đều đang xách đồ, liền chỉ huy Lục Ích Gia ấn số tầng, cửa thang máy đóng lại, Lục Ích Gia uống hai ngụm trà sữa liền nghe thấy Hàn Dật hỏi: “Ồ bên Trình Lâm thế nào, em đã quen chưa?”

“Ừm.” Lục Ích Gia vừa hút trà sữa vừa đùa, “Giám đốc bọn họ hình như quan hệ với thầy em tốt lắm, em vừa mới qua đó họ liền hỏi ai là Lục Ích Gia, rồi khen em một trận liền, phỏng chừng ai nấy đều nghĩ em có ô dù to lắm, có người còn nói cáo mượn oai hùm, cơ mà chân chính hổ lại chẳng có ai, nhưng mà công việc tiến hành thuận lợi lắm.”

Hàn Dật khen: “Em vốn làm rất tốt.”

Hàn Dật hiếm khi thẳng thắn khen ai như vậy, Lục Ích Gia nghe mà ngượng ngùng, nhưng trong lòng vui vẻ, mím môi cười.

“Thật ra vào công ty đi làm cũng không tồi đi?” Mở cửa vào nhà để đồ xong, Hàn Dật nói, “Ở lại trường học làm nghiên cứu thì sẽ đỡ bon chen một ít, đồng sự đều các giảng viên trước đây của mình, thế nhưng quá cực khổ, mấy năm nay đều thế, trường chúng ta cất nhắc một cái chức danh cần tốn bao công sức em cũng biết mà, em nói xem?”

“Nhưng vẫn phải xem ý thích của em.” Hàn Dật nói thêm.

Nghe Hàn Dật nói tới chính sự, Lục Ích Gia thả ly trà sữa đặt lên bàn, ngồi xếp bằng trên ghế, suy tư: “Đúng là không tệ, thế nhưng nhiều năm nay đều ở bên này, thị trường bên Nam Kinh kia... xét khắp mọi mặt, kì thực cũng không quen thuộc lắm, nếu chọn ở lại đây, ở lại trường hoặc vào công ty đều được, còn trở về Nam Kinh bên kia, cảm giác vào trường học vẫn tốt hơn một chút.”

Hàn Dật đang thay nước cho lọ hoa, không biết làm sao, tay khê buông lỏng, từng cành hoa baby rơi đầy đất, ánh sáng từ bên ngoài cửa sổ rọi vào, chỉ soi sáng ra một bóng người mơ hồ, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, y đứng lặng im bất động.

Lục Ích Gia đi tới nhất lên, chợt cậu mới nhớ ra, cậu còn chưa nói cho Hàn Dật biết dự định của mình, vì vậy liền thuận miệng nói tới đại học bên Nam Kinh cùng Thượng Hải đưa ra lời đề nghị, từ trong tay

Hàn Dật tiếp nhận lọ hoa đem hoa cắm vào, liền cầm ipad tìm mail kia cho y coi thử: “Xét về mặt đãi ngộ, Thượng Hải so với Nam Kinh tốt hơn đôi chút, mà cảm giác cũng không chênh nhiều, qua mấy năm cũng không phải vấn đề gì lớn, sư huynh anh cảm thấy thế nào?”

Hàn Dật không có nhận lấy ipad cậu đưa tới, nửa ngày y mới nói ra một câu: “Em chưa từng nói.”

“A...”

Hàn Dật quay người nhìn cậu, vẻ mặt cực kì nghiêm túc: “Trước giờ em chưa từng nhắc tới.”

Ngẫm lại đây quả thật là một việc quan trọng, bởi vì Lục Ích Gia trước nay đều không để tâm việc gì, trước cũng không ở chung nhà, thường chỉ gặp mặt ăn cơm, thế nên cậu cũng quên mất nhắc tới.

Cậu có chút chột dạ, vội lấy lòng: “Trường học cho thời gian đến giữa năm sau cơ, cũng không vội vã, cho nên...”

“Ừm.” Hàn Dật đột nhiên ngắt lời, “Anh biết rồi.”

Y nói xong, liền quay lưng đi thẳng vào thư phòng, Lục Ích Gia chỉ kịp kêu một tiếng ‘Sư huynh’.

Cả tối Hàn Dật đều không đi ra, xem xem thời gian, đã mười một rưỡi, hai người còn chưa ăn cơm tối, sắc trời bên ngoài càng ngày càng tối tăm, đến cuối cùng không một tia sáng, Lục Ích Gia vẫn luôn ngồi trên ghế, không đứng dậy đi bật đèn.

Giữa hai người chưa từng có lần nào dùng phương thức cứng rắn như vậy để kết thúc cuộc trò chuyện, đầu óc Lục Ích Gia hiện tại dính như tương hồ.

Từ lần say rượu kia, hai người gần như chiến tranh lạnh tới một tuần liền, lần ấy đủ để lại cho cậu một bài học, từ đây liên hoan gì cũng không dám sờ vào một giọt rượu nào, nhưng hôm nay lại là vẫn chọc giận Hàn Dật.

Cậu đột nhiên nhớ tới tối ngày hôm ấy thầy hướng dẫn đường như nói với cậu rằng ‘trò nên cẩn thận nói chuyện với sư huynh Hàn Dật của mình’, giờ thì hay rồi, ảo não, nản lòng, hối hận vô cùng.

Mấy năm qua Hàn Dật với tư cách tiền bối đối xử với cậu ra sao không phải cậu không biết, mỗi người đều có tình cảm, mặc dù Lục Ích Gia là một người chẳng những trì độn, còn nhát gan, chất phác vô vị, thế nhưng sâu trong nội tâm cậu luôn coi y là một người trọng yếu độc nhất vô nhị.

Trên thế giới này người trọng yếu với cậu nguyên bản không có mấy, cha mẹ liên tiếp gặp bất trắc qua đời, đại khái chỉ còn lại mỗi bà ngoại cùng Hàn Dật mà thôi.

Đáng tiếc cậu quá dốt nát, không hiểu đúng mực, thường xuyên bỏ qua phép tắc, chọc người không vui.

Bất kể là ai rơi vào hoàn cảnh người bạn chơi với nhau bảy tám năm nay muốn đi xa lại chẳng hề nói gì với mình đều sẽ cảm thấy buồn bực, chớ đừng nói đến cậu và Hàn Dật, Lục Ích Gia co người nằm lên ghế salon, bao nhiêu lời xin lỗi chất đầy trong đầu.

Một lúc lâu sau, cậu đi tới cửa thư phòng, phòng khách không bật đèn, tia sáng từ thư phòng liền len lỏi qua khe cửa chiếu một vệt dài trên sàn, cậu dựa vào cửa ngồi xuống, nhắn tin cho Hàn Dật: “Sư huynh, em biết sai rồi, em thật sự biết sai rồi.”

Âm thanh nhắc nhở tin nhắn từ bên trong truyền tới, Lục Ích Gia lại nhắn thêm tin nữa: “Trước đây em bận quá, bên kia tìm tới em, em cũng chưa có tí mĩ suy nghĩ qua, em chỉ muốn qua với bà ngoại, nên coi đó thành một lỗi đi, nhưng đến khi thật sự làm lựa chọn, em nhất định phải tới cầu anh giúp em tham khảo.”

“Em vẫn luôn sùng bái anh, tôn kính anh, ỷ lại anh, nếu như không có anh, liền không có Lục Ích Gia của hiện tại, sư huynh, đầu óc em không đủ dùng, cho nên mới hay làm sai nhiều như thế, chỉ cần anh có thể tha thứ em, em nguyện ý vĩnh viễn thay anh dịch tài liệu, phân tích dữ liệu,”

Tin nhắn thứ ba còn chưa gõ xong, Hàn Dật đã mở cửa phòng, Lục Ích Gia thuận thế ngã vào bên chân y, ôm lấy không buông: “Sư huynh... Em sai rồi.”

Sắc mặt Hàn Dật bình tĩnh, y cúi đầu nặng nề nhìn cậu, ánh mắt kia trong bóng tối hờn ám lại sáng rõ rành rành đến như thế, khiến Lục Ích Gia đứng ngồi không yên, rất mau buông tay, cậu vội vã từ dưới sàn bò dậy, hai tay buông xuống, đứng nghiêm.

Điện thoại rơi trên sàn, Hàn Dật cúi xuống nhặt lên, màn hình vẫn còn sáng, y không đưa trả Lục Ích Gia ngay mà cầm lấy bấm bấm một hồi, mới trả lại.

Sau đó Hàn Dật vòng qua cậu đi vào trong bếp, Lục Ích Gia kiểm tra xem weibo của mình có bị Hàn Dật chặn hay không, thấy không sao mới bèn đuổi theo, tuy rằng trong lòng buồn rầu không thôi, nhưng vẫn nhỏ giọng hỏi “Sư huynh, anh còn tức giận phải không?”

Hàn Dật nói: “Anh không có giận.”

“Anh đừng giận.”

Hàn Dật vẫn phủ nhận: “Không hề tức giận.”

Khả năng ăn nói của cậu chỉ đến đây là hết, Lục Ích Gia nuốt vài ngụm nước miếng, cuối cùng chỉ đành ồ một tiếng.

Lục Ích Gia cho là giờ phút này trở lại như thời trước giải phóng, bầu không khí chẳng khác gì lúc cậu cùng ba mẹ cãi cọ, cậu chẳng biết phải tâm sự với ai, nửa đêm trần trọc trở mình, khó ngủ.

Thế nhưng sáng hôm sau Hàn Dật không hề xa cách chút nào, thậm chí còn ôn hòa hơn bình thường gấp mấy lần, như chưa hề có chuyện tối qua xảy ra: “Nay chuẩn bị cho em hộp cơm, buổi trưa cho vào lò vi sóng hâm nóng lên ăn.”

Lục Ích Gia thụ sủng nhược kinh, nhanh chóng nhận lấy: “Dạ dạ, cảm ơn sư huynh.”

Trên đường đi làm, Hàn Dật nói: “Lần trước ra ngoài ăn cơm, nghe nói khu nhà em sắp sửa phá dỡ, nếu em định nửa năm sau về Nam Kinh, thế thì chuyển hết đồ đạc qua đi, đỡ phải phiền phức.”

Lục Ích Gia trước cũng có nghe nói khu nhà mình ở có ý định phá dỡ, thế nhưng vẫn chưa có thông báo chính thức, “Có chắc chắn không anh? Trước không phải vì tiền bồi thường quá lớn, nên vẫn chưa có quyết định chính thức à?”

Hàn Dật nói: “Đến lúc dù không muốn phá dỡ cũng phải làm, trong phòng em có còn nhiều đồ đạc cần dùng không?”

“Cũng không có gì mấy.” Lục Ích Gia nghĩ lại, đột nhiên nói, “Chuyển tới đâu cơ? Chuyển tới khu Hưng Thịnh ạ?”

Hàn Dật vẫn nhìn thẳng phía trước, nói: “Nếu không có nhiều đồ, thì cứ để chỗ anh, cũng không cần thiết cái gì cũng tha lời hết về bên Nam Kinh.”

Y chuyển biến quá mức nhanh, rõ ràng tối qua còn tức giận không thèm nhìn mặt mà nay đã tiếp nhận việc cậu định quay về Nam Kinh khiến Lục Ích Gia trong lúc nhất thời không biết làm thế nào: “Ừm, cũng không cần phải vội.”

Xế chiều hôm sau, Hàn Dật có việc đi ngang qua Dược phẩm Trình Lâm, thuận tiện đưa cho cậu một hộp khoai tây chiên cùng gà rán.

Lục Ích Gia điển hình của một người ăn no toàn gia chẳng sợ hãi, bây giờ Hàn Dật không giận dữ nên như mở cờ trong bụng, hai người ở chung hiểu ngầm, Hàn Dật không chấp nhặt lỗi lầm của cậu, Lục Ích Gia toàn tâm dồn vào công việc, nửa đêm tính toán số liệu cũng đều là thần thanh khí爽.

Lại qua mấy ngày, Tề Hân Dư đến khu Khánh hồ tìm người, thuận tiện cùng cậu ăn bữa cơm trưa.

“Vẫn còn ở nhờ nhà sư huynh sao?” Tề Hân Dư hỏi.

“Dạ.” Lục Ích Gia gật đầu.

Tề Hân Dư nhìn cậu một chút, cúi đầu ăn cơm, một lát sau mới nói: “Phòng thực nghiệm mới tiếp nhận một máy sắc kí lỏng, hàng nhập khẩu, giá gần hai triệu.”

Lục Ích Gia xuýt xoa.

Tề Hân Dư nhìn thấy cậu cười tươi rói, gần từng chữ tung thêm quả bom nữa: “Còn có một máy kính hiển vi đồng tiêu laser hơn ba triệu nữa.”

“Tiến sĩ Trương cũng thích đến chảy nước miếng luôn, thế nhưng vẫn không cho ai dùng.”

Loại kính hiển vi này trong trường cũng có, bình thường cũng có thể dùng, thế nhưng lại không phải thuộc sở hữu của phòng thực nghiệm, mỗi lần muốn sử dụng đều phải đi xin phép này nọ, quá mệt mỏi.

Lục Ích Gia lần thứ hai cảm thán: “Lúc em không ở thầy lại phát tài.”

“?” Tề Hân Dư hỏi, “Em giả vờ giả vịt với chị hay thực sự không biết?”

Lục Ích Gia cảm thấy cái kiểu nói chuyện này hay gặp nhiều rồi, thế nhưng cậu thực sự không biết gì cả.

“Thôi.” Tề Hân Dư tức giận xua tay, “Do sư huynh Hàn Dật quỳen tặng, hiện tại em muốn ở lại trường đều trăm phần trăm có cửa.”

Lục Ích Gia trừng mắt nhìn, cảm giác như không tin vào tai mình “Chị nói gì cơ?”

Chừng mười ngày qua, Tề Hân Dư có mấy ngày hoài nghi nhân sinh, đến hiện tại cũng đã tạm thời chấp nhận hiện thực. Nói trắng ra xã hội bây giờ nó là thế, nào có ai không cúi đầu trước tiền tài quyền lực đâu.

“Hồi trước chị có hỏi thầy hiệu phó chuyện ở lại trường, ông ấy cũng ậm ừ nửa chừng, sau khi máy móc đưa tới, liền tỏ rõ không có phần chị nữa.” Tề Hân Dư chậm rãi nói, “Trước đây chị nghĩ mãi không ra, vì sao em tùy tiện gửi một bài báo cáo cũng được ghi danh tác giả thứ nhất, bài báo cáo của chị tới tận ngày phát biểu mới biết nó bị bỏ vào xó nào, mấy hôm nay chị mới vỡ lẽ, bởi vì hai năm qua những thứ phòng thực nghiệm chúng ta sử dụng, từ cái pipet, đầu dò, cuvet, vân vân, đều là đồ miễn phí.”

Lục Ích Gia dẫu có ngu ngốc đến đâu cũng không thể không hiểu ý của đoạn này, nhưng cậu thật sự không biết gì cả.

Tề Hân Dư nhìn thấy vẻ mặt ấy, sắc mặt vẫn không tốt lên chút nào: “Chị không phải có gì bất mãn với em... Cũng không phải, e rằng em quả thật không có ý định đó, thế nhưng Hàn Dật sư huynh luôn đối em chăm sóc, anh ta làm như vậy, đại khái thầy phụ trách liền theo bản năng liền... như chị nghĩ.”

Hai người ngồi tới tận khi cơm canh đã nguội lạnh, mới chào tạm biệt.

Cho tới nay, ngoại trừ cung cấp những hao tổn phẩm, Hàn Dật có khi biếu tặng phòng thực nghiệm máy móc, Lục Ích Gia tuy rằng biết đến, nhưng cậu lại cho rằng đó là sự biết ơn đối thầy từng dạy dỗ mình.

Nhưng hôm nay Tề Hân Dư đã phủ nhận suy nghĩ ấy, đó là bởi vì cậu, bởi vì chỗ đứng của Lục Ích Gia trong phòng thực nghiệm.

“Tình thầy trò sao?” Sắc mặt Tề Hân Dư không quá tốt, “E rằng em không biết, năm trước thầy bán cái sản phẩm độc quyền kia vốn là của Hàn Dật sư huynh...”

Lục Ích Gia đứng giờ tan tầm, Hàn Dật gọi điện thoại nói có xã giao, dặn cậu tự đi tàu điện về nhà, cậu vừa ra khỏi ga tàu, đi ngang qua cửa hàng hoa liền mua một bó baby tươi rồi.

Đến trước cửa căn chung cư, Lục Ích Gia tay ôm bó hoa bị hai đứa nhóc tiểu học mải chơi va phải, lảo đảo vài giây trong đầu chợt hiện ra hình ảnh quãng thời gian trước cậu say rượu tựa như con sứa không xương ôm cổ Hàn Dật, hai người dán sát vào nhau, nhiệt độ trao đổi, hô hấp cùng nghe, chỉ một giây sau cậu bị Hàn Dật đẩy lên thân xe kịch liệt gặm hôn.

Cậu đột nhiên hiểu ra, dù là mấy lời Tề Hân Dư vừa nói, hay là cơn tức giận đến từ Hàn Dật mấy ngày trước, hoặc kể như cái lần đi công tác về phát sốt, trong lúc vô tình phát hiện ra chiếc áo sơ mi chẳng hiểu vì sao bị mất từ bao giờ – lại thấy xuất hiện trong buồng tắm phòng Hàn Dật.

8. Chương 8

Học kì đầu năm thứ nhất, ở lượt đấu cuối cùng của giải tennis giữa các trường đại học, Lục Ích Gia – đại diện cho trường tham dự lại bị ngã treo chân, vận động viên thay thế vốn được nghỉ lại bất ngờ xuất hiện, khiến cho sự việc này bị kín một tầng chế giễu, mặc dù cậu yêu cầu giữ kín việc này đồng thời kiên trì đánh xong trận đấu, thế nhưng quán quân ba năm liền nay lại chỉ được huy chương đồng đầy tiếc nuối.

Đồng đội ai nấy đều an ủi quan tâm, mà từ khi Lục Ích Gia rời khỏi sân đấu nhìn thấy Hàn Dật kia, trên đường trở về, huấn luyện viên tạm quyền Hàn Dật mặt đều đen kịt, lên xe bus áp suất lùi xuống dưới 0.

Thuốc giảm đau hết tác dụng, Lục Ích Gia dù luôn kiên nhẫn vẫn đau đến lệ rơi đầy mặt, các đồng đội nơm nớp lo sợ, thảo luận xem có nên báo cho huấn luyện viên hay không, Hàn Dật ngồi hàng trước gọi xong mấy cuộc điện thoại liền đi xuống phía dưới, xách cậu xuống xe trước, không lâu sau có xe khác tới đón, hai người ngủ lại trong neighbor doc một đêm, không ai nói với ai câu nào.

Khi ấy cả hai còn chưa học chung một thầy hướng dẫn, bọn họ liền gọi Hàn Dật là học trưởng, Lục Ích Gia nửa đêm tỉnh lại, thấy Hàn Dật ngồi dựa lên chiếc ghế nhỏ hẹp bên cạnh giường, không hề ngủ, hai chiếc áo khoác đồng phục đều đắp lên bên ngoài lớp chăn trên người cậu, ánh mắt hai người đối diện, cậu kêu

một tiếng “Học trưởng.”

“Uống nước không?” Hàn Dật hiếm khi lại chủ động quan tâm tới cậu như thế, tuy rằng sắc mặt vẫn chưa dễ thở hơn chút nào, “Vẫn còn đau sao?”

Thời điểm luyện tập biết bao mồ hôi đã rơi, khổ cực đã trải, bị Hàn Dật mắng phể vệt biết bao lần cùng vài lần ít ỏi nhận được cái gật đầu thỏa mãn, mọi thứ đều đang hiện rõ ràng trước mắt, Lục Ích Gia lòng tràn đầy hồ thẹn, chút xíu oan ức ban đầu giờ đã biến mất gần như không còn tồn tại, cậu nhỏ giọng xin lỗi “Xin lỗi học trưởng, là em kéo chân sau các bạn.”

Bóng đêm quá sâu, Hàn Dật không nói câu nào, chỉ trầm mặc đứng lên rót nước.

Bởi vì bị thương, vừa trở về trường học, Lục Ích Gia liền xin rời khỏi đội tuyển.

Sự rời đi này không có khiến cậu tiếc nuối ân hận gì cả, cậu luôn luôn không có định tính, thứ gì cũng ham chẳng chuyên nhất một cái nào, không lâu sau cậu chạy qua câu lạc bộ biện luận của trường.

Mặc dù vì cậu làm ảnh hưởng đến thành tích của trường, thế nhưng với tư cách là học trưởng cùng huấn luyện viên Hàn Dật đều tận chức tận trách, có lúc đi tìm cậu hỏi han chuyện thương thế.

Hết năm đầu đại học, đám sinh viên ngây ngô giờ đã tinh quái hơn nhiều, đã biết đường tắt thi cuối kì, Hàn Dật là nhân vật nổi tiếng hàng đầu trong trường, vườn hoa trong trường cũng không phải thánh địa cho các đôi đang yêu, có máy thu hình rải khắp, sau đó trên bảng điện tử trong căn tin liên tục chiếu các hình ảnh hôn môi mãnh liệt.

Sau khi rời khỏi đội tennis, kẻ nhàn nhã như Lục Ích Gia nào có bao cơ hội chạm mặt người suốt ngày bận rộn như Hàn Dật, lưu lại trong kí ức của cậu chỉ có hoạt động tết trồng cây, tết đoàn ngộ đi biểu tưng bánh nếp, CLB biện luận đi tham gia các hoạt động tranh tài hay đi picnic...

Nhưng dù sao nhiều người nhiều việc, khả năng chẳng nói với nhau được mấy câu, thế nhưng phòng kí túc xá chỉ có mỗi mình Lục Ích Gia từng tham gia vào đội tennis còn gọi là quen biết Hàn Dật, thế cho nên cuối kì vừa đến các bạn cùng phòng lại sống chết ép cậu tới ôm cái đùi lớn là Hàn Dật, muốn xin xỏ chút ít tài liệu ôn tập.

Bốn năm đại học, cậu làm quen nhiều bạn học, trải qua cuộc sống đại học như mơ, việc xuất ngoại học thạc sĩ đã được lên kế hoạch sẵn, cha cậu qua nước Mỹ trước, xây dựng căn cơ cho Lục Ích Gia sau này, mà mẹ cậu còn phải chăm lo cho bà ngoại, nên sẽ qua sau.

Lễ giáng sinh năm thứ tư đại học, quảng trường trong trường học đặt một cây thông nô en thật to, giăng đèn sáng lấp lánh, bốn tên trai ể phòng Lục Ích Gia cùng nhau đi ra giải ngố, gần đó có bạn học bày sạp bán mũ giáng sinh, mỗi người mua một chiếc đội lên, bắt ngờ lại gặp phải Hàn Dật.

Bốn người dừng lại câu chuyện đùa tục tĩu của mình, đứng nghiêm thành hàng đồng thanh chào học trưởng, lúc ấy Lục Ích Gia cảm thấy có lẽ y chẳng nhớ tên mình đâu, nào ngờ lại nghe y hỏi: “Lục Ích Gia, em tính đi chuyên tu ở nước ngoài?”

Lục Ích Gia thành thật gật đầu: “Vâng, học trưởng.”

Lục Ích Gia không có thấy kì quái chút nào, dầu sao Hàn Dật thường xuyên ra vào văn phòng nhà trường, thấy đơn của cậu cũng đâu có lạ gì.

Thời gian qua đi quá lâu, Lục Ích Gia nhớ không nổi lúc ấy bọn họ có còn nói thêm chuyện gì khác không, cậu chỉ nhớ rằng lá gan mình khi đó không nhỏ chút nào, dám cười hì hì lấy mũ xuống đưa qua: “Học trưởng, giáng sinh vui vẻ.”

Lại qua mấy tháng, cậu thuận lợi tốt nghiệp, uống rượu chia tay liên tục một tuần liền mới buông, rơi lệ đến sáng khoải, chia tay cũng thoải mái.

Tất cả mọi người đều còn trẻ, cũng không lo nghĩ nhiều, con đường phía trước của ai nấy đều rộng rãi sáng ngời.

Biết bao chói mắt, biết bao khuôn sáo.

Một người tựa Lục Ích Gia, trong đời mỗi người đều sẽ xuất hiện vô số, thế nhưng Hàn Dật lại là một sự tồn tại đặc biệt nhất, y trầm ổn thận trọng là thế, nghiêm túc đồng thời ưu tú, cứ khi nào y thay giảng viên lên lớp, Lục Ích Gia đều không dám ngủ gật.

Thế nhưng nếu nói thứ tình cảm khác nảy sinh sau khi cậu về nước, khi hai người ở chung kia, Lục Ích Gia lại cảm thấy khó mà tin tưởng nổi.

Hai thằng con trai ở cùng một chỗ, dùng chung một gian nhà tắm, cái tất quần lót đều nhìn qua chỉ ít một lần, thậm chí có khi còn cùng nhau tắm rửa, đối phương ở lại trong nhà tắm lâu thêm 15 phút thôi cũng đoán ra đang làm gì rồi, hồi mới vào phòng thực nghiệm cũng không có quen lắm, Lục Ích Gia thức đêm đến hừng đông người không ra người quỷ không ra quỷ còn thường xuyên hơn ăn mì tôm úp.

Cái buổi tối chôn cất xong tro cốt cha mẹ, hai người hừng đông mới trở lại phòng trọ Hàn Dật thuê tại Bắc Kinh, xương cốt khắp toàn thân Lục Ích Gia đều mềm oặt như kẹo dẻo, nước mắt kìm nén suốt mấy tháng qua trong một đêm trắng nhỏ xuống giường trong tiếng gào khóc nghẹn ngào, Hàn Dật ôm lấy cậu tựa như đang ôm một con chó nhỏ không nhà để về, lặp đi lặp lại một lời “Còn có anh đây.”

Khi đó y đối với Lục Ích Gia mà nói, chỉ là một người hơi quen mà thôi, ma xui quỷ khiến thế nào dần dà có cảm tình nhiều hơn, cậu cũng tự biết mình đối với đối phương so với phiền phức tinh chẳng kém là bao.

Thế nhưng Hàn Dật lại hôn cậu.

Lục Ích Gia không dám nghĩ tới từ ‘thích’, cậu vừa mê muội lại luống cuống, trong đầu chỉ nghĩ, Hàn Dật lại hôn mình.

Vào nhà đổi giày rửa tay xong, cậu đổi bó baby mới mua vào lọ hoa, tưới nước cho đám cây xanh ngoài ban công một lượt, Hàn Dật lại gọi một cuộc điện thoại nữa, báo rằng công việc không giải quyết xong, tối sẽ không về ăn cơm, nếu vẫn không xong thì y phải đi công tác đột xuất.

Lục Ích Gia ngồi ngắm người trong phòng khách một hồi, bình thường cậu ít khi có thời gian ở nhà một mình, ngược mắt nhìn quanh đánh giá một phen, mới chợt nhận ra căn nhà này nguyên bản chỉ một mảnh xám trắng vô vị, từ sau khi cậu dọn vào, Hàn Dật mới trang trí thêm nhiều vật dụng mới, nhà bếp thậm chí còn sắm thêm lò nướng.

Cậu đi chỉnh lý công việc ban ngày còn tồn lại xong xuôi vẫn chưa thấy Hàn Dật trở về, đợi đến hơn mười hai giờ, Lục Ích Gia quyết định đi ngủ.

Một rưỡi sáng, cậu nghe thấy tiếng cửa chính mở ra, mãi vẫn không nghe được tiếng cửa phòng bên cạnh mở ra, nằm thêm hai mươi phút, Lục Ích Gia ngồi dậy đi xuống lầu.

Cậu tìm thấy Hàn Dật ở trong nhà bếp, sơ mi quần tây còn chưa đổi, tạp dề khoác bên ngoài, trên thớt là bột mì đã nhào kĩ, trong tay đang nhào nhân bánh.

“Em xuống làm gì?” Hàn Dật chỉ quay lại liếc cậu một cái liền tiếp tục việc trong tay, “Đánh thức em sao? Đi lên ngủ tiếp đi.”

Lục Ích Gia đứng ở cửa phòng bếp, chậm rì rì nói: “Không có, em chưa ngủ.”

Hàn Dật đưa lưng về phía cậu cặm cụi nặn bánh, “Ngày mai phải đi công tác, hơn sáu giờ bay, có thể phải đi hai ba ngày, làm cho em vẫn thần, hầm con gà, em ăn gà trước, một ngày ăn không hết cũng đừng để lại sang hôm sau, lần này đừng quên...”

“Sư huynh.” Lục Ích Gia đột nhiên cắt ngang, “Đừng làm nữa.”

Hàn Dật nói: “Cái này làm nhanh, em lên ngủ trước đi...”

“Em nói đừng làm nữa!”

Hàn Dật xoay người lại, trước ngực dính chút bột trắng, bàn tay bình thường thon dài đẹp đẽ nay dính đầy bột mì, mi tâm uể oải, đôi mắt tràn đầy nghi hoặc.

Cái dáng vẻ kia khiến Lục Ích Gia run một cái, hai tay giả vờ nắm lại ho khan, tựa ốc sên rụt vào trong vỏ: “Giờ cũng muộn lắm rồi, ban ngày em ăn ở công ty, tối về ăn tạm thứ gì cũng được.”

Cậu khe khẽ nói thêm: “Sư huynh, anh cũng mệt rồi.”

Lục Ích Gia không dám nhìn Hàn Dật, cậu chỉ biết qua một hồi lâu, Hàn Dật mới ừ một câu, sau đó tựa như được giải huyết đạo làm một loạt hành động, bỏ đồ xuống cởi tạp dề, rửa tay rồi cùng nhau lên lầu, y không làm thêm bất kì động tác dư thừa nào.

Ngày hôm sau lúc Lục Ích Gia rời giường đi làm, Hàn Dật đã đi từ sớm, trên bàn ăn đặt một cốc sữa đậu nành, bát thịt giòn còn tỏa ra chút hơi nóng. Mà trong phòng bếp, bột mì làm vỏ bánh vẫn nằm trên thớt, để ngoài một đêm, lớp vỏ ngoài bị oxy hóa cứng tựa cục đá, trong nồi áp suất là con gà đã chín một nửa.

9. Chương 9

Cậu đi làm, tan tầm, trước khi ngủ đều nhắn tin cho Hàn Dật, hỏi y rằng mọi chuyện có thuận lợi hay không, nửa đêm tỉnh lại đi vệ sinh, trong điện thoại chẳng hề có tin nhắn mới chưa đọc nào cả.

Sáng hôm sau, mười một giờ năm mươi hai, Hàn Dật gọi điện thoại đến, cậu đang cầm điện thoại trong tay, thấy trên màn hình hiện hai chữ ‘sư huynh’, nhìn đến mười mấy giây, mới ấn nhận cuộc gọi: “Sư huynh.”

Hàn Dật nói: “Hôm qua bận quá, bên này mọi chuyện đều suôn sẻ, em yên tâm.”

Lục Ích Gia nói: “Anh chú ý nghỉ ngơi, đúng giờ dùng cơm, đừng uống nhiều rượu quá.”

“Anh biết.” Hàn Dật đáp. Dừng lại chừng mấy phút, Lục Ích Gia lại nghe thấy chút âm thanh mơ hồ, giọng nói của Hàn Dật cũng có phần thay đổi, có lẽ là nằm xuống, “Trong nhà hết nước uống, anh gọi rồi, đã đưa tới chưa?”

Lục Ích Gia: “Đưa tới rồi, chiều qua lúc em về họ đưa tới. Bây giờ anh mới ngủ sao?”

Hàn Dật ừm một tiếng, tựa hồ còn muốn nói điều gì, Lục Ích Gia lại giành trước: “Thế thì anh nghỉ ngơi đi, em cũng đi ăn trưa đây.”

“Lục Ích Gia.” Hàn Dật khẽ gọi, “Trước tiên xin đừng gác máy. Anh nghe người ta nói, người phụ trách việc tuyển dụng em bên Nam Kinh mấy hôm nay đang ở Bắc Kinh, anh gọi qua nói chuyện một hồi mới phát hiện trước từng hợp tác qua, cho nên có thể nói gì đều nói hết, hai bên trò chuyện, hẳn nói khá hứng thú với công trình em nghiên cứu, em xem lúc nào xin nghỉ một ngày, cùng người ta gặp mặt ăn bữa cơm... Hoặc chờ anh về, em thấy sao?”

Lục Ích Gia cầm điện thoại vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã tới bên cửa sổ, ánh mặt trời ảm áp chiếu lên toàn thân, cậu nghiêm túc nghe, từng câu từng chữ trầm thấp từ đầu bên kia truyền sang, Lục Ích Gia nghe ra được sự mệt mỏi trong ấy, càng nhiều hơn là sự quan tâm không hề nhỏ, cậu liền nói: “Thật sự

rất cảm ơn sư huynh, thế nhưng không cần, kì thật mọi chuyện đã bàn bạc tương đối rồi, yêu cầu của em không có gì, cho nên bên này xong xuôi cứ đợi theo quy trình là được rồi...”

Hàn Dật nghiêm túc nói: “Chuyện của bản thân em chứ nào của ai mà em sợ sệt thế? Ăn bữa cơm chứ đâu có muốn mạng em.”

Lục Ích Gia nhỏ giọng phản bác: “Em biết là chuyện của mình, bởi thế mới không muốn làm phiền sư huynh nữa. Sư huynh bận rộn nhiều việc, chớ nên tiếp tục bận tâm em, anh nghỉ ngơi đi, em đi ăn cơm.”

Trước khi đi nói chỉ đi khoảng hai ba ngày, kết quả một tuần đã trôi qua, Hàn Dật vẫn chưa trở lại.

Biết y rất bận nên Lục Ích Gia không chủ động gọi tới, chỉ thỉnh thoảng nhắn tin hỏi han, Hàn Dật dù trả lời khá lâu, thế nhưng bất cứ tin nhắn nào gửi tới y đều dành thời gian hồi lại cậu.

Trưa ngày cuối tuần, Lục Ích Gia thông qua wechat hỏi: *Còn chưa xong sao? Bao giờ anh về?*

Buổi tối, Hàn Dật trả lời: *Không xác định, cũng sắp rồi.*

Hôm sau Lục Ích Gia lại nhắn thêm tin nữa, y cũng chỉ gõ chữ nhắn lại. Lục Ích Gia gọi điện thoại qua, Hàn Dật không nhận, nói đang bận, tối có gọi cũng không nhận được, Lục Ích Gia liền soạn một đoạn tin khác gửi qua: *Em có việc gấp, anh không rảnh thì em hỏi tiểu Từ vậy.*

Tiểu Từ là trợ lý của Hàn Dật, liên quan đến nghiệp vụ thỉnh thoảng sẽ liên hệ Lục Ích Gia.

Không bao lâu, Hàn Dật gọi điện thoại tới, Lục Ích Gia nghe y gọi tên mình, bất giác run rẩy: “Sư huynh, anh bị làm sao vậy?”

Hàn Dật tựa hồ mỉm cười, khẽ động viên: “Chỉ là cảm mạo thôi, em đừng lo.”

Lục Ích Gia vội la lên: “Cảm mạo kiểu gì mà nói còn không nói thành lời được?”

Mất thấy không che giấu nổi nữa, Hàn Dật đành lựa lời nói thật, Lục Ích Gia vội vàng đáp chuyến bay gần nhất qua, chạy tới bệnh viện liền thấy Hàn Dật vì viêm phổi phải nằm viện điều trị.

Y ở trong phòng bệnh vip, tủ nhỏ cạnh giường đặt hai giỏ hoa tươi, phòng khách bên ngoài còn có mấy giỏ như thế, một vị hộ lý trông coi, lúc Lục Ích Gia đuổi tới, tiểu Từ cũng đang ở, quả thực không chút lơ loi hiu quạnh.

Lục Ích Gia ngồi xuống bên giường, Hàn Dật cầm quả chuối tiêu đưa qua, tiểu Từ cùng hộ lý đều lui ra ngoài, trong phòng bệnh chỉ còn dư lại hai người bọn họ.

Hàn Dật gầy đi rất nhiều, đôi môi trắng bệch, có chút bong da, chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà hốc mắt dường như hõm sâu, cằm lõm chồm râu, tóc tai không như bình thường chải vuốt gọn gàng, Lục Ích Gia nói không ra lời, còn y thì ngược lại, thật giống như quên mất đoạn không vui lúc trước, nghiêm mặt nói: “Làm loạn.”

Âm thanh khàn khàn, chữ chữ lộ ra bệnh khí.

“Cần ở bao lâu? Còn nghiêm trọng không?” Lục Ích Gia hỏi.

Hàn Dật nói: “Sáng ngày mai xuất viện, về nhà nghỉ ngơi.”

Nhắc tới chữ nhà này Lục Ích Gia liền nhớ tới, những đồ dùng của cậu trong căn nhà kia đã được thu dọn xong xuôi, căn phòng Tề Hân Dư nhờ bà nội tìm đến nay vẫn chưa có ai thuê, cho nên giá cả còn tiện nghi hơn so với lúc đầu bàn.

Mặc dù đồ đạc đã chuyển đi gần hết, nhưng cậu vẫn chưa đi, chỉ là muồn mặt đối mặt nói lời tạm biệt với Hàn Dật.

Cậu không thể cho gì nhiều, nhưng ít ra cũng có một cái chia tay đến nơi đến chốn.

Rèm cửa sổ phòng bệnh kéo kín lại, Hàn Dật giải thích bởi vì y sợ chói, Lục Ích Gia theo như y phân phó cặm cùi đặt vé bay về Bắc Kinh vào ngày mai, chậm rãi nói: “Hồi trước Tề Hân Dư sư tỷ giúp em đi hỏi thăm phòng trọ, mấy hôm trước mới kiếm được một căn ưng ý, cách Trình Lâm rất gần, đi bộ vài ba phút là tới, em định chuyển qua đó, như vậy có thể ngủ thêm một lúc, cũng không cần nửa đêm tăng ca, gây ồn ào khiến anh không ngủ được.”

“Lục Ích Gia.” Hàn Dật gọi cậu.

Lục Ích Gia vẫn cúi đầu xem chuyển bay, chỉ ừ một tiếng coi như đáp lời.

“Công trình nghiên cứu của em đều rất tốt, vô luận là đối trường học, hay với những người trong nghề, đều rất có giá trị, sẽ không bởi vì mấy chuyện vụn vặt anh thêm thất mà bị ảnh hưởng.” Hàn Dật thấp giọng nói, “Hồi học đại học em cũng rất ưu tú, trở về học tiến sĩ cần thiết sự giúp đỡ của anh, bởi vì em học nghiên cứu sinh ở nước ngoài, phương hướng cùng nội dung học trong nước có nhiều cái không giống với nước ngoài, bất kể là độc quyền hay mấy mốc gì đó, có lẽ em cảm thấy rất nhiều, nhưng đối với anh mà nói nó lại chẳng đáng là gì, em hiểu không?”

Lục Ích Gia giật mình hỏi lại: “Cái gì, độc quyền cũng là bởi vì em mà anh đưa cho thầy sao?”

Hàn Dật dừng một chút, tựa hồ đang tự trách mình lẩm mồm nói lung tung: “Không phải em biết rồi sao?”

Lục Ích Gia không nói gì, Hàn Dật liền nói tiếp: “Khi ấy em chưa có điểm dừng chân, mà thành quả kia

anh cũng vừa mới đạt được, coi như trao đổi thôi, em không cần nghĩ không tốt về thầy, cũng đừng coi đó là sự hi sinh của anh.”

“Anh giúp em, nhiều lúc cũng chỉ là tiện tay, chứ không hề nghĩ gì khác, cho nên anh hi vọng em không nghĩ nhiều...”

Lục Ích Gia buồn bực ngắt lời y: “Em nghĩ tới tới đó anh hôn em. Cái tối em uống rượu say.”

Cậu không hề có ý định nói ra, cậu hi vọng hai bên hiểu ngầm có thể chia tay trong hòa bình, thứ tình cảm kia có lẽ thật sự tồn tại, nếu Hàn Dật phủ nhận, vậy thì cậu sẽ tuyệt đối phối hợp. Thế nhưng giờ phút này cậu lại đột nhiên đổi ý, mặc dù không có cách nào đáp lại, không có cách nào tiếp thu, nhưng cậu cũng không có cái quyền thản nhiên coi mọi điều tốt lành Hàn Dật dành cho cậu như không khí, có lẽ Hàn Dật hi vọng cậu sẽ làm vậy, tuy nhiên y không đáng bị đối xử như thế.

Lục Ích Gia vừa dứt lời, Hàn Dật tựa hồ khẽ mỉm cười, Lục Ích Gia theo bản năng ngẩng đầu lên xem, phát hiện quả thật là thế.

Mặc dù y mỉm cười, nhẹ nhàng là thế, nhưng trong mắt Lục Ích Gia lại chẳng khác gì mãnh thú hung ác đang bóp lấy trái tim cậu.

“Em cảm thấy ghê tởm sao?” Lục Ích Gia nghe thấy Hàn Dật hỏi mình như vậy.

Khóe mắt hơi trùng xuống, khuôn mặt anh tuần tái nhợt mà lạnh lẽo cứng rắn, tựa như đang cố nén cái gì đó, thế nhưng quả thật y đang cười.

“Tối ấy... Anh nhện không nổi, xin lỗi.” Tiếp y lại dịu dàng an ủi Lục Ích Gia: “Đừng khóc.”

10. Chương 10

Trước khi trở lại Bắc Kinh, Hàn Dật liên hệ người nhà, mẹ cùng em gái đều ra sân bay chờ sẵn, thuận tiện đưa Lục Ích Gia tới Trình Lâm luôn.

Buổi tối hai ngày sau, Hàn Huỳnh gọi điện thoại cho cậu nói mời cậu qua nhà ăn cơm, mẹ Hàn muốn cảm ơn cậu vì đã chăm sóc cho Hàn Dật.

Lục Ích Gia cũng quan tâm tới bệnh tình của Hàn Dật, thế nhưng cậu mới chỉ tới đôi ba lần, đến cổng khu dân cư lại bị lạc đường, cuối cùng Hàn Huỳnh liền xuống lầu đi đón.

Khu dân cư ở ngoại thành trải dài, hai người phải đi vòng ngược lại, vừa đi Hàn Huỳnh vừa hỏi: “Anh tiểu

Lục, có phải anh định dọn đi không?”

Lục Ích Gia ừ một tiếng, Hàn Huỳnh liền ngượng ngùng van nài: “Thế nhưng... anh có thể lui lại mấy ngày nữa được không, anh em nhìn còn khá nghiêm trọng, hôm qua vẫn phải truyền dịch... Thế nhưng nếu làm lỡ chuyện của anh thì thôi, coi như em chưa nói gì, xin lỗi anh tiểu Lục nhé.”

Lục Ích Gia nghi hoặc, mà chỉ vài giây sau liền hiểu, quả nhiên Hàn Huỳnh lại nói tiếp: “Anh em nói mai sẽ về nhà, bởi vì anh đi làm không tiện lắm, muốn chuyển đi, anh ấy định thu dọn đồ đạc, hỗ trợ đưa qua luôn.”

Hàn Dật muốn ngay mặt chào từ biệt, tuy rằng đôi bên chưa từng có bắt đầu, thế nhưng vẫn muốn có một lời chào tạm biệt rõ ràng. Mặc dù lời chào kia là trăm mặc, lại khiến lòng chua xót, lại khiến bản thân cảm giác vô lực, viên mắt nóng ran, Lục Ích Gia xưa nay đều không có tiền đồ như thế đấy, cũng may cậu chưa làm ra hành động thất thổ nào.

“Được.” Lục Ích Gia nói, “Thật ra anh cũng không có gấp, hôm nào chuyển cũng được hết.”

Hàn Huỳnh nắm lấy cánh tay cậu: “Có thật không ạ? Cảm ơn anh! Vậy lát nữa anh nhớ nhất định phải nói với anh em đấy nhé!”

“Mà em có thể làm phiền anh một chuyện nữa được không?” Hàn Huỳnh dò hỏi, “Anh đừng nói với anh trai em chuyện em nhờ vả anh nha, nếu không ảnh lại mắng em càn quấy.”

Lục Ích Gia mỉm cười, đáp: “Có thể.”

Hai người đi một đoạn, Hàn Huỳnh lại nhỏ giọng cảm thán: “Em chưa từng thấy anh em bị ốm, giờ thấy tâm trạng ảnh không tốt lắm, không biết có phải khó chịu quá hay không nữa.”

Trong lòng Lục Ích Gia ngū vị tạp trần, cậu lung tung an ủi: “Con người ai cũng có lúc bị bệnh, nghỉ ngơi một hồi sẽ khỏe lại thôi.”

“Nhưng mẹ em nói, bệnh của anh ấy ảnh hưởng đến tim đến phổi.” Hàn Huỳnh nói, “Anh ấy chẳng có mấy người bạn, anh tiểu Lục à, anh có thể thường xuyên đến thăm ảnh được không?”

Lục Ích Gia nói: “Được.”

Ba Hàn đang nấu ăn trong bếp, Lục Ích Gia vừa vào nhà liền đưa túi quà qua, mẹ Hàn luôn miệng trách cậu sao lại khách khí như vậy, tay chân lạnh lẽo rót nước dâng trái cây, còn tìm thêm bao thuốc lá, Lục Ích Gia vội từ chối: “Cảm ơn dì, con không hút.”

“Bình thường con cũng không hút à?” Mẹ Hàn hỏi, “Không sao, Hàn Dật ở trên lầu, một lát nữa mở cửa sổ

ra liền không còn mùi đầu.”

Lục Ích Gia nói: “Bình thường con cũng không hút thuốc, ngài ngồi đi, con uống nước là được rồi.”

Mẹ Hàn cảm khái: “Như con có phải tốt không. Ba nó cả đời cũng không chạm vào bia rượu thuốc lá, không biết làm sao đến nó lại phạm vào, dì xem lần này bị ốm tám chín phần mười là do cái thói quen hút thuốc mà ra.”

Lục Ích Gia nói: “Sư huynh bận bịu công việc, khả năng chịu áp lực lớn mới vậy.”

“Nó từng ấy tuổi đầu rồi nào có chịu áp lực gì...” Mẹ Hàn nói nửa chừng lại thôi, chuyển qua bắt chuyện Lục Ích Gia ăn hoa quả.

“Mẹ, mẹ đừng lôi kéo anh tiểu Lục mãi thế.” Hàn Huỳnh vừa xem tivi vừa nói, “Anh ấy tới thăm bệnh đó, anh trai con nằm một mình trên phòng kia.”

Mẹ Hàn cười cười, nói: “Ừ phải, con lên đi, trước từng tới rồi, chắc còn nhớ phòng nó là phòng nào chứ nhỉ?”

Lục Ích Gia gật đầu: “Còn nhớ dì ạ.”

Cậu gõ cửa hai tiếng, giọng nói khàn khàn từ bên trong truyền ra: “Vào đi.”

Lục Ích Gia đặt tay trên tay nắm cửa, trong khoảnh khắc vặn mở ra cậu cảm thấy tim mình đập nhanh đến kì lạ, cậu đứng ngoài cửa, nhìn thấy Hàn Dật ngồi dựa lưng vào đầu giường, cho dù còn đang bị bệnh, thể nhưng vẫn ngồi vẫn ngay ngắn như thường, chỉ là phủ thêm một tấm chăn lên chân, bên trên đặt một chiếc notebook.

Rèm cửa sổ trong phòng kéo đến kín mít, hoàn toàn có thể nhìn ra màn hình notebook tối đen.

Hàn Dật đồng thời cũng quay sang nhìn cậu, đại khái bởi vì bệnh không hề nhẹ, cho nên đôi mắt đỏ au đầy tơ máu, bông mắt thâm đen, áo lông trắng tinh bao bọc lấy cơ thể, nhìn qua vô cùng tiều tụy.

Không cần nguy trang, cũng chẳng cần kể lễ, toàn thân y đều hiện ra đầy mình tâm sự, mặc dù như vậy, vẫn vẹn toàn thận trọng lễ độ.

“Em đã đến rồi.” Hàn Dật nói, “Lại đây ngồi. Có bị tắc đường hay không?”

“Sư huynh.” Lục Ích Gia nói, “Em đi tàu điện ngầm tới đây, rất nhanh, không bị tắc. Anh đỡ hơn chút nào chưa?”

Hàn Dật vừa vặn muốn nhắc tới chuyện này: “Anh tốt lắm rồi, mai anh sẽ về bên kia giúp em chuyển nhà.” Y sợ Lục Ích Gia sẽ từ chối, liền nói thêm: “Không chỉ riêng bên Hưng Thịnh, cả căn nhà cũ nữa, cũng chuyển hết đi, sau đó...”

Y hơi cúi đầu, thoáng dừng lại một lát, đến khi ngẩng lên nụ cười đã nở bên môi.

Y không nói tiếp sau đó sẽ thế nào, mà Lục Ích Gia vẫn hiểu, hai ngày trong bệnh viện, thời khắc tách ra ngay trước cửa Trình Lâm, y đã dùng ánh mắt kia nói ra vô số lần, nếu như Lục Ích Gia không thích, vậy thì từ nay y sẽ không cố chấp hướng tới.

Lục Ích Gia lảng tránh ánh mắt cũng như nụ cười ấy, đóng cánh cửa sau lưng lại, cậu đi tới bên giường, “Việc chuyển nhà không vội, sư huynh cứ dưỡng bệnh cho tốt trước đã.”

Nếu như thời gian quay trở lại nửa tháng trước, Hàn Dật sinh bệnh, Lục Ích Gia tâm lý sốt ruột, chạy trước chạy sau, nhất thời không còn ai dựa dẫm, không còn ai lo lắng, nói không chừng cậu còn tìm cái cơ hội ra chiêu làm nũng, mà hiện tại mặc dù trong lòng lo lắng, thế nhưng phải biểu đạt thế nào cậu còn chưa rõ, thậm chí không dám nắm lấy tay Hàn Dật, cầu y mau mau khỏi bệnh.

Cuối cùng cậu chỉ nói rằng: “Hàn Huỳnh rất lo lắng cho anh, sư huynh anh nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Lục Ích Gia không ở lại ăn cơm tối, cậu viện cớ công ty có việc gấp phải đi ngay, Hàn Huỳnh đưa cậu tới ga tàu điện ngầm, trước khi qua cửa soát vé, Hàn Huỳnh chợt gọi cậu lại: “Anh tiểu Lục! Ngày mai anh lại đến chứ?”

Lục Ích Gia đáp lời: “Có thời gian liền đến.”

Trở lại Hưng Thịnh, cậu khôi phục lại căn phòng mình ở quay về như lúc ban đầu, đeo balo lên vai, lưu lại một mảnh giấy, *sư huynh, sau khi khỏi bệnh nhớ chú ý sức khỏe, bớt hút thuốc lại, nghỉ ngơi nhiều hơn. Đồ đạc ở nhà cũ em sẽ từ từ đóng gói chuyển về Nam Kinh sau, cảm ơn anh.*

Cậu không thực hiện lời đã đáp ứng với Hàn Huỳnh, không quay lại nhà cha mẹ Hàn Dật thăm y, cậu thuê một căn phòng gần Trình Lâm ở qua hết mùa hè, Hàn Dật từng gọi một cuộc điện thoại tới, lúc ấy cậu đang tắm không tiện nghe máy, sau đó liền... không có sau đó nữa.

Ngày tốt nghiệp, cơ hồ theo bản năng, chưa hề thông qua trung khu thần kinh cho phép, cậu cầm lấy điện thoại định gọi cho Hàn Dật, muốn chia sẻ với y chuyện vui hôm nay, muốn nói với y rằng, lần này thật không uống công thức đêm thức hôm, chịu khó học hỏi, cái đùi lớn ôm không uống phở, sau đó trong nháy mắt nhiệt độ hạ xuống đến mức đóng băng, Lục Ích Gia nhìn ghi chú ‘sư huynh’ đã rất lâu không liên lạc, tay buông thông, cậu ngược mắt nhìn xem chú chim vừa mới vụt qua bên ngoài cửa sổ, đằng xa là dải mây mờ mờ, trời sắp sang thu rồi.

Tháng tám, bà ngoại Lục Ích Gia nhập viện, cậu tạm thời từ chối lời mời của đại học bên Nam Kinh lần

Thượng Hải, chuyên tâm tới chăm lo.

Một ngày nọ vừa mới bởi bà ngoại làm xong liệu trình hóa trị, bà ngoại mê man thiếp đi, Lục Ích Gia đi xuống dưới sân tòa nhà điều trị nội trú, xoay chuyển vài vòng, cuối cùng ngồi xổm bên một luống hoa, móc bao thuốc lá trong túi quần ra, châm một điếu, để dưới mũi ngửi ngửi.

Nửa tháng sau, bà ngoại qua đời, dì ruột gả đi xa dẫn theo con gái vội chạy về chịu tang.

Thời trẻ dì bỏ trốn theo tiếng gọi tình yêu, ông bà ngoại Lục Ích Gia kiên quyết từ mặt nàng, hơn nửa đời người chưa từng gặp lại, đối với Lục Ích Gia, mặc dù là thân nhân rất gần lại vô cùng xa lạ, hỏi ra mới biết, con gái của dì cũng đang làm việc tại Bắc Kinh.

Lo hậu sự tại Nam Kinh xong, Lục Ích Gia cùng chị họ cùng trở lại Bắc Kinh, cậu tuân thủ theo nguyện vọng của người đã khuất, mang một phần tro cốt của bà ngoại theo bên mình, thu xếp trong một góc thư phòng đón nắng, bởi có hũ tro cốt này nên cậu không dám suy sụp quá, đứng giờ rồi giường, ngày đánh răng đủ ba lần.

Đến cuối tuần, người chị họ hai mươi mấy năm chưa từng gặp mặt hẹn cậu ra ngoài ăn cơm, tuổi tác hai người không chênh bao nhiêu, chị họ tính cách tựa tựa bên ngoại, nói chuyện cũng có đôi phần hợp ý.

Hai người dạo xong khu nữ trang, lựa một nhà ăn được đánh giá khá cao, cậu dù có không hiểu chuyện đến đâu, dầu gì cũng là thằng đàn ông hai mươi sáu tuổi, chỉ ít cũng học được 60% làm một người bạn trai kiểu mẫu, ôm đồm tất cả túi xách mua sắm, thỉnh thoảng tiếp đôi lời dò hỏi.

Mọi việc đều hết sức thuận lợi, chỉ là không ngờ khi theo chân người phục vụ vào bàn ăn, lại tình cờ gặp gỡ Hàn Dật cũng mới tới.

Bên cạnh y còn có hai nam một nữ, quần áo trang trọng lịch thiệp, rõ ràng là một bữa cơm thương vụ, hai người ở trong đám người chậm rãi dừng bước, Lục Ích Gia là người mở miệng trước: “Sư huynh.”

Hàn Dật thấy y liền liếc nhìn cô gái đi bên cạnh cậu, chỉ vội vã gật đầu ừm một tiếng coi như chào hỏi rồi quay người đi, tựa như đang có chuyện gì quan trọng lắm.

Sau khi vào bàn, chị họ liền hỏi: “Người quen của em à?”

“Là sư huynh của em.” Lục Ích Gia đáp, “Sau khi em về nước tham gia phòng thực nghiệm, là anh ấy chỉ bảo em, vẫn luôn giúp em rất nhiều.”

“Vừa nãy ánh mắt y nhìn chị dọa chị sợ hết hồn.” Chị họ coi như chuyện cười, nhún nhún vai, “Hung dữ thật đấy.”

Lục Ích Gia đưa thực đơn qua cho nàng chọn.

Ăn cơm xong xuôi, hai người lại đi dạo cửa hàng nội thất, mua không ít thứ, Lục Ích Gia cùng đi theo hỗ trợ sắp xếp hai cái tủ, đến khi về lại phòng trọ thì trời đã tối rồi.

Đầu mùa đông gió đêm lạnh lẽo, Lục Ích Gia nắm chặt áo khoác ôm lấy mình, chạy vài bước vào tòa nhà mà cậu đang thuê. Lên tới lầu hai, vừa mới tra chìa khóa vào ổ, sau lưng chợt cảm thấy lạnh lẽo, tim đập thùng thùng như trống trận, cậu còn chưa kịp quay đầu lại nhìn kĩ cái bóng đen ở góc cầu thang kia, liền bị mùi rượu bao phủ.

Cánh tay cùng lồng ngực tựa tường đồng vách sắt, Lục Ích Gia nhấc chân đạp hậu đồng thời huých cùi chỏ về phía sau, ngay lập tức bên tai nghe được tiếng kêu rên, vòng vây không những buông lỏng ra mà càng có xu hướng siết chặt hơn, người kia thậm chí còn hôn lên vành tai, mơn trớn da dẻ, lông tơ toàn thân Lục Ích Gia thì nhau dựng thẳng, chuẩn bị liều mình một phen, lại chợt nghe được giọng nói quen thuộc gọi tên mình: “Lục Ích Gia... Lục Ích Gia.”

Cậu không biết mình bị Hàn Dật xoay thân lại nhào tới hôn từ lúc nào, chỉ biết rằng nụ hôn kia lộn xộn, tựa hồ cực kì lưu luyến môi cậu, một mực dùng hàm răng cùng đầu lưỡi cắn xé liếm láp hai cánh môi, nhưng cũng không chịu từ bỏ việc hôn lên khuôn mặt cậu, mùi rượu nồng nặc cùng nụ hôn cuồng nhiệt từng trận tràn vào trong buồng phổi.

Lục Ích Gia bị ôm siết lấy khiến xương cốt toàn thân đau nhức, lưng bị đè lên cánh cửa không thể động dậy nổi may may, trên thực tế cả người cậu mềm nhũn, hoàn toàn nhờ vào bàn tay tựa gọng kìm ở bên hông chống đỡ thân thể, Hàn Dật vừa điên cuồng hôn vừa không ngừng gọi tên cậu, bất chợt có giọt nước ấm nóng nhỏ lên mặt Lục Ích Gia, từng giọt chậm rãi rơi khiến trái tim cậu như thất lại, cậu run rẩy mở choàng đôi mắt, ngẩng nhìn khuôn mặt anh tuấn đang thống khổ đến rơi lệ.

Bà ngoại trước lúc lâm chung vừa đau vừa sợ, bà đau lòng kể từ đây Lục Ích Gia sẽ phải cô độc lẻ loi trên đời, không có vương bận, bà ngoại sợ cậu không thể sống tốt được.

Thế nhưng đến giờ phút này Lục Ích Gia mới thông suốt, hiện tại không hề giống như bốn năm trước, cậu bây giờ làm gì mà không có vương bận, cậu sao có thể không có vương bận được cơ chứ.

11. Chương 11

Lục Ích Gia đau đến choáng váng, duy trì nụ hôn trong thời gian dài khiến cậu cảm giác muốn nghẹt thở, may là Hàn Dật kịp thời dừng lại đúng lúc.

Sau đó Hàn Dật chôn mặt vào hõm vai Lục Ích Gia, một tư thế cực kì ỷ lại, cậu không rõ là hàng mi ướt hay mái tóc ngắn ngắn kia chạm vào cổ mình, hô hấp nóng rực cơ hồ khiến Lục Ích Gia cũng say theo.

Y cao hơn Lục Ích Gia nửa cái đầu, muốn làm động tác này không hề dễ dàng, cả người khom khom đến là khó chịu.

Gió từ lối thoát hiểm thổi vào mang theo hơi lạnh, không hề là địa điểm thích hợp cho việc ôm ấp cửu biệt gặp lại, Lục Ích Gia miễn cưỡng đỡ Hàn Dật đi lại cửa nhà mình, một tay mở cửa, hai người lảo đảo vào phòng.

Nhưng rất nhanh cậu lại bị đặt lên ván cửa, Hàn Dật thậm chí không cho cậu thời gian để bật đèn.

Lục Ích Gia đẩy y: “Sư huynh, anh trước tiên...”

“Đừng gọi anh là sư huynh.” Hàn Dật tựa hồ căm ghét hai chữ này, trán tựa trán, cả người đều dính sát lấy Lục Ích Gia, âm thanh run rẩy hỏi cậu: “Lục Ích Gia, anh có thể hỏi em một câu không, trái tim em làm bằng gì vậy?”

Nước mắt lại trào ra, một bàn tay nắm lấy khuôn mặt Lục Ích Gia, thật giống đến từng sợi tóc y cũng muốn sở hữu, bi thương nghẹn ngào mà chất vấn: “Em có trái tim không vậy? Em có lương tâm không hả?”

Lục Ích Gia bị y siết đến nghẹt thở, thế nhưng cậu vẫn thuận theo y, không hề giãy giụa, khó khăn nâng tay lên dán vào gò má ấy, chậm rãi cà cà tựa lấy lòng: “Đó là chị họ em, là con gái của dì em.”

“Bà ngoại em mất rồi, sư huynh à.” Lục Ích Gia dường như muốn dỗ dành y, âm thanh nhẹ nhàng vô cùng, “Chị ấy là chị họ, trước đây chưa từng gặp mặt, bởi vì bà ngoại qua đời mới cùng dì trở về chịu tang.”

Hàn Dật mặc dù say rượu, nhưng vẫn biết bắt xe tới đây, đứng trong góc cầu thang không quấy rầy người khác, chỉ quần lấy mình Lục Ích Gia, nói rõ y vẫn còn chút lí trí, hai người tách ra, cậu dìu y qua ngai lên ghế sa lông, đi vào buồng tắm cầm khăn lông ra lau mặt lau tay, lại pha cốc trà lúa mạch cho y làm ấm người, cuối cùng mới ngồi xuống ghế đối diện.

Đầu tóc hơi ngổn ngang, thế nhưng tổng thể vẫn là dáng vẻ tinh anh như lúc ban trưa, khoác thêm một chiếc áo khoác mỏng bên ngoài, khá là hù người.

Ánh mắt y đỏ chót, không rõ là do rượu hun lên hay bởi lẽ gì khác, đến cả đôi môi vừa làm trò xấu cũng không đỏ bằng.

Lục Ích Gia hỏi y: “Vẫn còn say sao?”

Hàn Dật cụp mắt, một lúc lâu mới ừ một tiếng, nói nhỏ: “Uống nhiều lắm.”

Lục Ích Gia không nhịn được bật cười. Cậu không ngờ bản thân lại cười. Cậu vẫn còn đang bất ngờ với

tình huống hiện tại, lúc ở ngoài cửa biết người đó là Hàn Dật cậu chẳng hề có bất kì suy nghĩ gì, không chỉ không muốn giãy giụa, cậu thậm chí muốn dỗ cho Hàn Dật đừng khóc.

Mà Hàn Dật làm sao sẽ khóc cơ chứ, hồi học đại học người này cực kì độc miệng, tính tình lại chẳng tốt đẹp gì, sau đó có lẽ nghĩ mình lớn rồi, cần phải học trở thành một người đàn ông trưởng thành, cho nên mới dần dần biến thành một con người ít lời nghiêm túc như hiện tại.

Dù là Hàn Dật của hồi còn trẻ trâu hay khi đã cứng chạc, cũng đều không phải loại người dễ dàng rơi nước mắt.

Nhưng mà sau khi cười xong, tâm lý trái lại cảm thấy thả lỏng, có lẽ bởi vì hiện tại không cần phải suy nghĩ xem nên đối nhân xử thế như thế nào.

Mà vô luận ra sao Hàn Dật, đều không thích hợp chảy nước mắt.

Lúc cậu vắt chiếc khăn trong tay mới phát hiện ra, trong mắt mình cũng đã đọng nước mắt, cho nên đừng ai chê cười ai hết.

Ngồi một phút chốc, Hàn Dật đã tỉnh táo được phần nào, y cúi đầu uống một hớp trà, hỏi Lục Ích Gia: “Bà ngoại đi rồi?”

“Vâng, ung thư cổ tử cung.” Lục Ích Gia nắm khăn mặt đặt trên đầu gối, siết lại rồi trải ra, “Cũng may đi rất nhanh, không chịu bao nhiêu đau đớn.”

Hàn Dật đưa tay qua, vững vàng nắm chặt lấy tay cậu, hứng lại từng giọt nước mắt tí tách rơi xuống, một tay kia choàng ra sau gáy Lục Ích Gia, đem cậu ôm vào trong lòng mình.

Đôi mắt cậu kề sát lên vai y, bỗng cảm giác oan ức từ đâu che ngợp bầu trời ào tới, cậu đã là người trưởng thành rồi, thế nhưng khi Hàn Dật nói câu “còn có anh đây”, Lục Ích Gia không kìm nén nổi, bật khóc như đứa trẻ.

Đêm ấy Hàn Dật không nói sẽ đi, hai người hiểu ngầm đều cùng im lặng, y uống hết chén canh giải rượu liền hỏi mượn buồng tắm súc miệng, chờ Lục Ích Gia tắm rửa đi ra, cả hai đều chui lên giường nằm, ai cũng không ngại nhường lại chăn ấm đệm êm để chui rúc trên sofa chật hẹp kia.

Khu nhà Lục Ích Gia ở khá là an tĩnh, ban đêm lặng ngắt như tờ, dần dần có thể nghe thấy tiếng lạo xạo bên ngoài mái hiên, hóa ra trận tuyết đầu mùa đã tới.

Tuyết vừa rơi xuống, trong phòng dường như lạnh hẳn đi, Lục Ích Gia rúc cả người vào trong chăn, Hàn Dật nguyên bản nằm cách đó một khoảng, rất nhanh dịch lại gần, tuy rằng không sát vào nhau, nhưng vẫn đủ để gờ tay đặt lên vai cậu.

Hàn Dật khẽ hỏi: “Em đã ngủ chưa?”

Lục Ích Gia không lên tiếng, chỉ đưa tay ra, chậm rãi cởi đồng hồ trên cổ tay y, đặt lên tủ đầu giường, Hàn Dật liền lập tức ôm cậu vào lòng, lồng ngực dính sát lấy lưng Lục Ích Gia.

“Sư huynh.” Một lát sau, Lục Ích Gia nhỏ giọng gọi y.

Hàn Dật khẽ đáp lời “hử?”

Lục Ích Gia nói rất nhỏ rất nhỏ, phải cẩn thận nghe mới có thể nghe ra: “Rất nhớ anh, hôm em tốt nghiệp, vui lắm, lúc bà ngoại sinh bệnh, người mệt mỏi, đều rất nhớ anh.”

Hàn Dật trầm mặc thật lâu, mới ừ một tiếng.

Nhịp tim đập của y khiến huyết áp Lục Ích Gia như muốn tăng vọt theo, “Anh dự định qua nước Mỹ tìm em?”

Hàn Dật vẫn chỉ ừ.

Mấy tháng trước, cáo từ Hàn gia, Hàn Huỳnh đưa Lục Ích Gia tới trạm tàu điện ngầm, cả hai vừa đi vừa nói chuyện.

Nàng kể năm nay đã mười lăm, sang năm sẽ lên cấp ba, là trường mà Hàn Dật ngày xưa từng học, lại hỏi qua Lục Ích Gia, nghe nói cậu từng ra nước ngoài học nghiên cứu sinh, Hàn Huỳnh cả kinh: “Hồi trước anh của em suýt nữa cũng qua bên đó đấy!”

Nàng thao thao bất tuyệt nói tiếp: “Anh tiểu Lục, anh không biết anh trai em trâu bò thế nào đâu, vốn cha mẹ em nói học tiến sĩ thôi, anh ấy thì lại cả ngày ra ngoài làm hết cái này đến cái kia, có nhiều cái không cần thiết cũng tốn thời gian để học, anh ấy còn đòi xuất ngoại du học, nói mãi mẹ em mới chịu, trong nhà chuẩn bị đủ mọi thứ xong rồi, còn thiếu mỗi nước lên máy bay thôi, thế mà anh lại nói không đi nữa, anh coi thế có ứ không cơ chứ, hồi ấy mẹ em tức giận muốn phát bệnh tim luôn á.”

Lục Ích Gia đột nhiên nhớ tới, sau khi cậu về nước, lần đầu tiên thấy Hàn Dật, ở ngay cửa một trung tâm thi Toefl, trên lưng y đeo balo, rõ ràng mới từ bên trong đi ra.

Cậu chết lặng người vào ga lên tàu, đứng trong góc tàu nghe thanh âm nhắc tên ga kế tiếp cứ hai phút một lần vang lên. Vốn tưởng rằng những việc mình làm kia đã đủ hồ thẹn rồi, là mấy việc kia thôi, thế nhưng khi trở lại Hưng Thịnh, lúc thu dọn đồ đạc xong đi ra, đóng cửa lại, nghe âm nhạc từ hệ thống khóa cửa kia truyền ra, cậu mới chợt nhớ tới hai năm trước đây, lần đầu tiên hai người gặp lại nhau sau một thời gian xa cách, cậu còn chẳng thể nhớ nổi tên y là gì, một cảm giác bị ai dâng trào trong lòng, là thay Hàn Dật.

“Không cần phải nói những chuyện đó.” Hàn Dật từng chữ nói ra, tựa như từ trong kẽ răng cắn ra, cực kì gian nan, y vô thức siết chặt lấy Lục Ích Gia, tay áo sơ mi xắn lên một nửa để lộ ra cánh tay rắn chắc nổi đầy gân, y siết chặt đến nỗi khiến Lục Ích Gia đau đến cơ hồ kêu thành tiếng, “Em nghĩ như thế nào? Lục Ích Gia, anh chỉ quan tâm suy nghĩ trong lòng em, rốt cuộc em nghĩ gì hả?”

Y muốn được nghe câu trả lời, đồng thời cũng sợ phải nghe đáp án không mong muốn, nỗi thống khổ ấy dường như Lục Ích Gia đã lĩnh hội hoàn toàn, không đành lòng khiến y phải chịu thêm một giây nào nữa.

Thế nhưng trong lòng cậu cũng hoảng loạn, bởi vì cậu vô tri vô giác với tình cảm nồng nàn kia suốt bảy, tám năm, và cũng vì tính hướng của bản thân suốt hai mươi sáu năm qua.

Mấy tháng nay, cậu nhớ Hàn Dật, có khi là ép buộc bản thân nhớ đến, có khi lại bất giác nghĩ về y. Cậu vợ vết rất nhiều cuộn phim, dài ngắn có cả, tất cả đều là phim về hai thằng đàn ông, gộp chung vào một playlist, cái nào cũng được mở ra coi, lại chẳng có clip nào được coi hoàn chỉnh.

Một hồi lâu sau, ngón tay bị Hàn Dật nắm lấy giật giật, xoay người một cái, chuyển thành tư thế mặt đối mặt, mái tóc sượt qua cằm Hàn Dật, đôi môi cọ một chút, có chút sợ hãi né tránh, cậu rúc vào trong lòng y, âm thanh cực nhỏ, tựa như mèo nhỏ rên ư ư, lại tựa tiếng chuông chùa trên đỉnh núi, tiếng động kia vang vọng khắp bốn bề núi rừng, một vòng lại một vòng, dần dần lan xa: “Sư huynh, anh đừng coi em như con gái.”

Hàn Dật nhanh như chớp ôm chầm lấy cậu, tựa sói đói vồ dê béo, không nuốt sống quyết không nhả ra, hai người cách hai tầng quần áo, lại vẫn cảm giác da thịt đối phương nóng đến kì lạ, thế nhưng dẫu có bị bỏng chết cũng không muốn buông ra, không muốn thả lỏng, đỉnh đầu liên tiếp đón nhận từng nụ hôn hạ xuống, một bàn tay to lớn nóng rực dán lên má, khẽ khàng vuốt ve tựa như nâng niu bảo vật trong tay, sau đó liền nghe được giọng nói cực kì khắc chế, lo sợ bất an của sư huynh: “Không coi em là con gái, anh coi em tựa trân bảo nâng niu.”

12. Chương 12

Trong chần, hai nam nhân vừa mới nói hết lòng mình vai sát vai, đôi chân giao triền, Hàn Dật ghé mặt lại rất gần, ánh mắt nóng rực, lời nói ra cũng nóng kinh người: “Có thể hôn một chút sao?”

Lục Ích Gia vừa mới ừ một tiếng, y đã vội vã lao tới, một tay luồn sau gáy Lục Ích Gia, đem hai đôi môi tương hợp một chỗ.

Lần trước bởi vì cưỡng hôn nên dùng rất nhiều sức mạnh, toàn bộ quá trình tiếp xúc cốt yếu hạn chế đối phương phản đối lại, chờ đến thật sự hôn môi, hai bên đều không có tí chút kinh nghiệm nào chỉ lung tung va chạm, mà hiếm thấy đôi bên đều không khó chịu gì, đều cảm thấy ngọt ngào đến lạ, đụng chạm rồi cọ xát một hồi, Lục Ích Gia liền cảm thấy mơ mơ màng màng, đầu óc như tương hồ, một lát sau Hàn Dật theo bản năng nâng eo cậu lên, Lục Ích Gia khẽ ừ một tiếng, đầu lưỡi cả hai liền quấn lấy nhau.

Đầu lưỡi Hàn Dật luồn qua hàm trên liếm láp lấy từng kẽ răng người đối diện, đem đến ảo giác tựa điện giật từ cuống họng cho tới xương đuôi, Lục Ích Gia theo bản năng ngậm lấy chiếc lưỡi đang cả gan làm loạn kia mút mút, ngụ ý muốn y yên ổn một chút, ai dè sư huynh sững sờ trong giây lát, liền lập tức xoay người đè lên, thẳng thắn nắm lấy sau gáy Lục Ích Gia ép cậu ngẩng đầu lên nhìn mình, lúc này mới càng thêm thống thống khoái khoái hôn xuống.

Hàn Dật hôn gấp, liền lưu luyến không chịu tách ra, tình cờ thoáng thả ra một chốc lát cho Lục Ích Gia thở dốc, lại lập tức nhào vào đòi hỏi vô độ.

“... Thích không?” Linh hồn nhỏ bé của Lục Ích Gia muốn bị y hôn đến bay mất ba hồn, nghe thấy Hàn Dật hỏi, mới miễn cưỡng hoàn hồn, ánh mắt người đối diện đang chăm chú theo dõi, chấp nhất hỏi tiếp, “Em thấy thích không?”

Áo sơ mi trên thân Hàn Dật bị Lục Ích Gia vò đến nhăn nhéo, nút áo mở hai viên, mái tóc bên phải bởi hành động trong lúc mê loạn của Lục Ích Gia mà có chút ngổn ngang, hiện tại lại còn ép hỏi cậu có thích hay không.

Có thích hay không, thích hay không?

Lục Ích Gia che lại đôi mắt, nhưng không che được cả khuôn mặt đỏ như tôm hấp, cậu nghiêng đầu đi, đáp “Thích.”

Bọn họ tựa hồ so với đám thiếu niên vừa mới nếm trải trái cấm còn ngây ngô hơn, rõ ràng dính sát lấy nhau một giây cũng không muốn chia lìa, thế nhưng lẫn lộn đến nửa đêm, chỉ khiến cho đầu lưỡi đau, đôi môi cũng đau, cuối cùng ôm nhau ngủ, thậm chí quần tây của Hàn Dật còn chẳng hề cởi.

Đêm hôm trước ngủ quá muộn khiến sáng hôm sau Lục Ích Gia không thể thức dậy như thường lệ, mơ mơ màng màng nhìn Hàn Dật rời giường vào buồng tắm, vừa mới ngủ thiếp đi, một lát sau, liền nghe thấy Hàn Dật ghé vào tai cậu nói nhỏ: “Anh đi làm.”

Lục Ích Gia mở mắt ra ồm ồm một tiếng đáp lời.

“Hôm nay em có việc gì cần ra ngoài không?” Hàn Dật lại hỏi.

Lục Ích Gia cố gắng nghĩ một hồi, lát sau mới lắc lắc đầu, Hàn Dật liền nở nụ cười, tựa hồ bị đáng về mặt rã rời của ai kia chọc cười, hôn lên môi cậu một cái, “Ngủ đi.”

Lục Ích Gia lại ngủ thêm một tiếng nữa, lúc tỉnh lại đã hơn chín giờ, trong điện thoại có tin nhắn do Hàn Dật gửi tới, kêu cậu chuẩn bị dọn nhà.

Hai người bắt đầu nói chuyện yêu đương – tối qua Hàn Dật đã xác nhận vô số lần, tình huống của bọn họ so với mọi người có chút khác biệt, tiến độ cũng không như thông thường, đến ngay bản thân Lục Ích Gia

cũng không cảm thấy việc đem qua vừa mới bày tỏ tình cảm nay đã chuyển tới ở chung có gì không thích hợp.

Hồi chưa yêu nhau còn ở chung một thời gian chẳng hề ngăn, không có lí gì hiện tại xác định quan hệ lại do dự đắn đo.

Cậu cầm điện thoại ngồi dựa vào đầu giường ngẩn người, chờ tới khi phản ứng lại mới nhận ra, từ nãy tới giờ tay cậu luôn vuốt ve ảnh chân dung wechat của Hàn Dật.

Lục Ích Gia trả lời: *ừm*

Hàn Dật ngay lập tức nhắn tới: *Em tỉnh rồi?*

Lục Ích Gia: *Mới vừa tỉnh, sư huynh, mấy giờ anh tan tầm?*

Hàn Dật: *Sắp rồi.*

Y nói sắp về quả thật không hề nói lấy lệ, mới hơn hai giờ đã xuất hiện trước cửa nhà Lục Ích Gia, lúc chuông cửa vang lên cậu không hề nghĩ là y, cửa mở ra, hai người đứng đối diện nhau, ai nấy đều có chút sững sốt, Lục Ích Gia lùi lại nhường đường, hô: “Sư huynh...”

Hàn Dật theo đi vào, bước nhanh hai bước tới trước mặt Lục Ích Gia, giơ tay nắm chặt tay cậu, đôi mắt vẫn chăm chú dõi theo cậu, hai người nhìn nhau, đều nở nụ cười.

Lục Ích Gia thầm nghĩ chẳng khác gì tụi cấp hai nói chuyện yêu đương cả, mà ngẫm lại mới nhớ ra, cậu nào đã thấy học sinh cấp hai yêu đương bao giờ đâu, không thể tùy tiện oan uổng nói người khác ấu trĩ giống mình được.

“Sao lại ngẩn người thế?” Hàn Dật ôm lấy cậu, một tay vẫn nắm chặt bàn tay đối phương, mười ngón liên kết, tay còn lại xoa nắn vành tai cậu, cúi đầu má cọ bên má, chậm rãi hít một hơi thật sâu, Lục Ích Gia vụng về đưa tay đặt lên eo y, Hàn Dật dời bàn tay đang vờn về vành tai cậu chuyển qua mặt, nghiêng đầu hôn lên đôi môi mọng kia, qua một hồi lâu mới chịu tách ra.

Căn phòng này vốn ở không bao lâu, Lục Ích Gia dọn dẹp một hồi, không có bao nhiêu đồ, Hàn Dật đi chung quanh kiểm tra một lần, trước khi ra cửa chợt nhớ tới: “Phòng này còn bao lâu mới đến kì?”

Lục Ích Gia lập tức khản trương lên, khô cổ mà đáp: “Còn hơn một năm...”

“...” Hàn Dật nhìn cậu một hồi, cuối cùng nói, “Thôi.”

Thế nhưng Lục Ích Gia hiểu rất rõ, vừa rồi là biểu hiện mỗi lần muốn giáo huấn cậu đấy mà, nay tránh được một kiếp, khiến cậu cảm thấy tình yêu của đám học sinh cấp hai này không có gì là không tốt cả, không phải, phải là tốt vô cùng, tốt cực kì mới đúng.

Đến khi về tới cổng Hưng Thịnh, trong khoảnh khắc đặt chân vào trong thang máy, Lục Ích Gia mới chợt cảm thấy hổ thẹn vì một số hành vi trong quá khứ của mình.

Ngày cậu dứt áo ra đi, Hàn Dật còn đang phát sốt, y gọi điện cậu không nghe, nhắn tin cậu không trả lời.

Khoảng thời gian bà ngoại nằm viện, cậu chuyển về căn phòng trong khu trường học còn chưa phá dỡ, có một buổi tối, chẳng hiểu tại sao hơn mười giờ đêm cậu lại xuống lầu đổ rác, lúc đi ngang qua liền thấy chiếc Cayenne đỗ tại vị trí đậu xe của mình, cửa sổ xe mở phân nửa, người ngồi trong châm điếu thuốc, đốm lửa xanh đỏ lấp lóe trong màn đêm, người có tật hơi bị ưa sạch quá như Hàn Dật lại nắm lấy cái tay mới vừa cầm túi rác bẩn, nói cậu cho y một cơ hội, mấy ngày sau, cậu liền vội vã dọn đi.

Đêm nay, trong căn hộ từng chứng kiến ‘sự kiện kinh thiên động địa’ này, cậu trai thẳng nam trì độn cảm thấy hổ thẹn đến ngập trời.

Vì thế cậu để mặc Hàn Dật ‘cuồng hôn’ mình, vừa thu dọn đồ đạc vừa hôn hôn một cái, ánh mắt chạm phải nhau liền hôn một cái, Hàn Dật mang đồ đạc của cậu đi về phía phòng ngủ chính bày biện, cậu cũng không phản đối, cuối cùng lại bị đẩy lên tủ quần áo, lại hôn một cái.

“Sao lại ngoan đến vậy?” Âm thanh Hàn Dật rất thấp, nghe vào tai khiến trái tim Lục Ích Gia âm âm nhảy loạn, khuôn mặt y vẫn không có biểu cảm gì như thường, đôi môi lại dán lấy môi Lục Ích Gia, bàn tay vuốt ve cái tay ôm lấy eo mình của cậu, cực kì trân trọng mà hôn lên khóe môi ai kia. Lục Ích Gia không nói lời nào, y liền hỏi tiếp, “Em có đói bụng hay không?”

Lục Ích Gia đáp: “Đói.”

Hàn Dật sờ sờ tóc cậu: “Đi ra ngoài ăn, mình đi tiệm đồ ăn Nhật ở ngay ngoài tiểu khu nhé?”

Lục Ích Gia thích món sashimi của tiệm đó, cảm thấy tươi ngon hơn hẳn nơi khác, trước đây có khi Hàn Dật tan tầm sớm sẽ đi qua mua cho cậu, Lục Ích Gia nói: “Được.”

Cơm nước xong về nhà, hai người lần đầu tiên đi vào cùng một căn phòng ngủ, tay còn nắm chặt tay, Lục Ích Gia còn chưa kịp cảm thấy không dễ chịu, Hàn Dật đã buông tay đi tắm trước, lúc đi ra trên người mặc áo ngủ trắng hoàng, cũng không nói lời gì kì quái với cậu – Lục Ích Gia vẫn thuận theo quy trình cũ, tắm rửa xong liền sấy tóc, xong xuôi đi ra ngoài liền thấy Hàn Dật đang dựa vào đầu giường xem điện thoại, nghe thấy tiếng động lập tức ngẩng đầu lên, “Lại đây.”

Lục Ích Gia mới vừa bò lên giường liền bị Hàn Dật kéo vào trong lòng, cúi đầu ghé vào cổ cậu ngửi một hơi.

Lục Ích Gia theo bản năng hơi né một chút, Hàn Dật liền ngẩng đầu lên, vẫn giữ nguyên tư thế ôm người vào lòng, tay cầm lấy tay cậu, hỏi: “Không quen?”

“Không phải... không có.” Lục Ích Gia lấp bắp phủ định, tiếp cậu im lặng một chốc, quay đầu ngó Hàn Dật, nhìn thấy ánh mắt kiên trì của y, mới không tự chủ được nhỏ giọng kêu “Sư huynh”.

“Không sợ.” Hàn Dật giơ tay gầy gầy đám tóc mái lòa xòa trên trán cậu đi, khẽ hôn lên môi cậu một cái, lặp lại “Không sợ.”

Tắt đèn, hai người chui vào trong ổ chăn, Lục Ích Gia quay lưng lại với Hàn Dật bị y ôm vào lòng, hai tay vòng tới trước ngực cậu, Hàn Dật cọ lấy chân Lục Ích Gia “Gầy.”

Lục Ích Gia quả thật gầy đi nhiều, trước kia cũng gầy, thế nhưng vừa nãy tắm rửa mới chợt nhìn thấy xương sườn dần dần lộ rõ, chút ít thịt mỏng kia hình như bị bào đến mất tích luôn rồi.

“Bởi vì không ăn cơm.” Lục Ích Gia nói.

Lời vừa ra khỏi miệng liền cảm thấy mình ấu trĩ quá, cho nên nói bù: “Không ăn cơm là vì bận quá.”

“Ừ.” Hàn Dật bất ngờ dễ nói chuyện vô cùng, “Sau đó đừng có bận việc quá như vậy.”

Câu nói này vừa khéo đâm đúng chỗ đau, cậu thành thật khai báo: “Thật ra, hiện tại em không có công việc gì, không khác gì thất nghiệp là mấy.”

Hàn Dật nói: “Ở nhà một thời gian rồi tính tiếp, trước cứ dưỡng thân thể.”

Người thân cuối cùng qua đời, đối với Lục Ích Gia, so với lột da còn dày vò gấp bội, thậm chí từng có khi cậu cảm thấy không thiết tha gì, làm gì cũng chán nản, tựa như cái xác vật vờ di động, thế nhưng trước khi ngủ cậu lại nhớ tới Hàn Dật, tỉnh lại cũng liền nhớ tới Hàn Dật, uống nước sẽ nhớ tới, ăn cơm nghĩ tới, bước đi là nhớ, ngồi xe là mong.

Cậu đột nhiên nghĩ, có lẽ cậu đã yêu thích Hàn Dật từ rất lâu rồi, chỉ là bản thân mình chưa nhận ra.

Lục Ích Gia kể cho Hàn Dật nghe những chuyện này, y trầm ngâm hồi lâu, khẽ lật tay một cái, xoay cậu qua đối diện mình, nghiêm túc hỏi: “Mỗi ngày trước khi ngủ em đều sẽ nói mấy lời để nghe như vậy sao?”

Lục Ích Gia hỏi ngược lại: “Em tai sao?”

Hàn Dật có chút hận, siết chặt lấy eo cậu nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Sao trước đây anh lại không biết em là thằng nhóc dẫn sẽ dẫn vật người chứ hả?”

Lục Ích Gia nhớ tới từng câu chất vấn hồi đêm qua, ngay trước khi Hàn Dật hôn tới liền nhỏ giọng nói: “Có lẽ bởi vì em là một đứa không có lương tâm đi.”

13. Chương 13

Lục Ích Gia ở nhà gần một tháng, cũng không hẳn chơi không, mấy công ty trước kia từng có liên hệ thỉnh thoảng sẽ tìm cậu làm giúp cái phân tích, ngoại trừ mấy cái đó quả thật không có làm gì hết nữa.

Trong khoảng thời gian này hai người có về nhà cha mẹ Hàn ăn vài bữa cơm, nhưng lần đầu tiên chính thức tới nhà quy trình quá mức đơn giản, mẹ Hàn đưa cậu lễ vật trước, mới đầu Lục Ích Gia vẫn chưa ý thức được nay là buổi ra mắt bố mẹ chồng, may mà bình thường cậu có thói quen hay mang theo ít quà khi tới chơi, còn rất nghiêm túc suy nghĩ xem nên lựa đồ gì, nay mang theo một bó hoa được gói tinh xảo cùng một bộ mỹ phẩm, kèm theo một chai Mao đài.

Mẹ Hàn rất yêu thích cậu, ít nhất Lục Ích Gia cảm thấy như vậy, lúc đang tắm cậu liền hỏi Hàn Dật, y đang ôm cậu, một tay thuận dòng nước xoa xoa trên lưng, cái tay còn lại đang nắn bóp hai cánh mông.

Phía dưới cả hai đều cứng rồi, bởi vì Lục Ích Gia co một chân lên ôm lấy Hàn Dật, cho nên hai phân thân cọ cùng nhau, Hàn Dật thấp giọng nói: “Vào lúc này em nhắc tới mẹ anh làm gì vậy?”

Lục Ích Gia không chút tự giác về tư thế của hai người chút nào, nói: “Nếu giờ mẹ anh nói với em, cho cậu hai triệu, lập tức rời khỏi con trai tôi, anh nói xem em nên làm gì bây giờ?”

Hàn Dật nhin cười tức giận đánh lên mông cậu: “Bớt xem mấy cái nhảm nhí đi.”

“Hàn Huỳnh cho em xem đó.” Lục Ích Gia tố cáo, “Em ấy gửi cho em nhiều lắm, mà em xem một chút thấy nhảm lắm.”

“Anh cũng thấy vậy.” Hàn Dật ôm cậu đi vài bước, đề cậu lên trên tường, lớp gạch men lạnh lạnh khiến Lục Ích Gia khẽ run một hồi, Hàn Dật tâm địa sắt đá cọ lên ‘cậu bé’ giữa hai chân cậu, nhẹ nhàng hôn lên vành tai, “Anh chỉ giá trị hai triệu?”

Hàn Dật làm một lần, tinh thần vô cùng phấn chấn trong khi đó Lục Ích Gia lại muốn hôn mê đến nơi, y không tự chủ thở hổn hển một hồi, mới tỉnh tỉnh mà nói: “Em nói đều đúng.”

“Sư huynh.” Chờ hai người đều bắn ra, đôi vai Lục Ích Gia run lên, vòng eo gầy gò cũng cùng run rẩy, cậu không khí tựa tựa vào lồng ngực Hàn Dật, má đề lên hõm vai y, lại hỏi: “Nếu dì không thích em thì sao?”

Hàn Dật không biết nên làm gì mới tốt, cứ mỗi lần Lục Ích Gia vô thức làm nũng y chỉ hận không thể biến nhỏ cậu lại để bỏ vào túi mang đi bên người, hoặc là lại nhào nặn nắn bóp thêm lần nữa mới đã nghiền.

Nhưng khi y nắm cầm Lục Ích Gia nâng mặt cậu lên, thấy biểu cảm trên khuôn mặt ấy, nghiêm túc vô cùng, lại phảng phất có chút đáng thương, Hàn Dật liền không nỡ, ngón tay cái xoa xoa khóe mắt đã ửng đỏ kia: “Yêu thích em, ai mà không thích em được chứ?”

Hàn Dật mỗi ngày đúng giờ đi làm, đêm tắt niên, cơm nước xong xuôi, Hàn Dật như thường lệ dẫn cậu ra ngoài đánh vài séc tennis, hai người xách vợt đi về, tiện đường liền ghé qua siêu thị mua chút đồ dùng hằng ngày.

Lục Ích Gia lấy ít xoài, dâu tây, quýt đường, Hàn Dật lựa sườn bò, rượu gia vị, thuốc tẩy rửa, Lục Ích Gia đẩy xe, Hàn Dật đi theo sau, dạo xong một vòng ra quầy tính tiền, hai người một trước một sau đứng sát bên nhau, Hàn Dật hỏi cậu thích ăn kẹo vị gì, Lục Ích Gia quay ra chọn, liền thấy Hàn Dật cầm hai hộp bao cao su trên giá cạnh quầy.

Cậu cầm một hộp nam việt quất, thấy vậy liền lặng yên thả lại trên giá, vị khách phía trước mới vừa thanh toán xong, Lục Ích Gia liền nói với thu ngân: “Cho mình hai chiếc túi nilong cỡ to.”

Mấy ngày trước cậu có nhận được đồ chuyển phát nhanh, nhắn tin hỏi Hàn Dật, y nói cậu bóc ra xem, Lục Ích Gia tưởng đồ ăn vặt, tuy rằng bình thường Hàn Dật không cho cậu mua, mà con người ta không ôm hi vọng thì còn gì là thú vị chứ? Lúc thường cậu sống rất tích cực, vậy nên nghe lời mở gói bọc ra, lại phát hiện hóa ra là mấy chai dầu bôi trơn.

Cậu nhìn chằm chằm mấy chai này nghiêm túc nghiên cứu một hồi, nhãn hiệu khác nhau, năm ấy thi chứng chỉ cậu nào có nghĩ tới đến một ngày bản lĩnh tiếng Anh của mình lại dùng để đọc hướng dẫn sử dụng dầu bôi trơn, thấy Hàn Dật nhắn tin hỏi cậu có mấy chai, cậu bình tĩnh nhắn lại: *5 chai, Sysem JO, Vanessa E co, wet stuff, KY, durex.*

Hàn Dật: *Tốt*

Tốt cái gì tốt? Có gì tốt?

Buổi chiều Lục Ích Gia cũng không làm gì mấy, mấy bài báo cáo trên mạng không lên coi, chờ Hàn Dật trở về, hai người ăn cơm, tản bộ, chơi bóng mua thức ăn, đến giờ đi ngủ, mới nghe Hàn Dật hỏi: “Hàng ban ngày em nhận đâu rồi?”

Lục Ích Gia khô cần mà hỏi: “Làm gì?”

Hàn Dật: “Em lấy ra anh xem một chút.”

Lục Ích Gia ngồi trên giường, vắn vò ga trải giường nhìn y một hồi mới xuống giường đi tìm đồ, đột nhiên ‘phúc chí tâm linh’ (vận khí tới đột nhiên sáng suốt), liền nghĩ ra một cái từ hình dung cực kì tuyệt diệu: *Biến thái.*

Hàn Dật thật sự rất biến thái, làm cái gì cũng nguy trang đến mức chả liên quan gì đến mình, dựa vào cái gì chứ hả? Lục Ích Gia ngẫm nghĩ, mình cũng đâu kém cạnh đâu, cũng muốn biến thái giống y.

Cậu lục lục tìm tìm moi năm chai kia từ trong tủ quần áo ra, Hàn Dật dở khóc dở cười: “Em đang giấu kho báu đấy à?”

Lục Ích Gia thả nào chai chai lọ lọ ném xuống giường, sải bước một cái, ngồi tới bên cạnh Hàn Dật, rất bình tĩnh giới thiệu cho y về thành phần cũng như tính năng của từng chai một.

Rất tốt, Lục Ích Gia nghĩ, hiện tại mình thành biến thái luôn rồi.

Chờ cậu giới thiệu xong, Hàn Dật lại không bị cái sự biến thái của cậu dọa sợ, trái lại còn khẽ cười: “Được, nếu em đều hiểu, vậy em tự chọn một cái em thích đi.”

Lục Ích Gia trợn mắt há mồm nhìn y, mất một lúc lâu mới phản ứng được, nói: “Em, em tại sao lại phải thích thứ này chứ...”

Hàn Dật không nói cho cậu biết tại sao, nhào một cái đè cậu xuống giường, bàn tay to luồn vào trong quần Lục Ích Gia, cậu tránh không kịp, hai chân vô lực đạp loạn mấy lần, một chân rất nhanh bị y nắm chặt đẩy sang bên, sờ soạng một hồi.

Sáng hôm sau, năm chai gel bôi trơn được đặt ngay ngắn trên tủ đầu giường, Lục Ích Gia ra cứ đi vào phòng ngủ là lại nhìn thấy chúng nó, độ tồn tại quá mạnh, dùng phương thức không hề có một tiếng động coi rẻ tự tôn của cậu.

Lục Ích Gia dần dần cảm thấy mình như con vịt, bị người chop tới nướng ăn, nhưng mà người kia kiên trì vô cùng, chỉ châm lửa để đấy, mỗi ngày nhổ một cọng lông trên người cậu, cứ dày vò thêm mấy ngày nữa, cậu sợ có khi nào con vịt hối đầu này tự nhảy vào trong đồng lửa hay không.

Trên đường về nhà, Lục Ích Gia vẫn cứ miên man suy nghĩ xem mấy chai gel bôi trơn kia muốn dẫn vật mình bao lâu, ai dè vừa vào cửa liền bị Hàn Dật hôn.

Hai người quần lấy nhau hôn môi, lão đảo ngả lên ghế salon, Lục Ích Gia khóa ngồi trên đùi Hàn Dật, đôi tay vòng qua cổ y, Hàn Dật nhắm nháp đôi môi cậu một hồi, mới bắt tay cởi từng nút áo sơ mi, đến khi Hàn Dật ngậm lấy đầu vú Lục Ích Gia, cậu nắm chặt lấy thành ghế rên lên khe khẽ.

Cậu ở trên ghế sofa bị làm bắn một lần, lúc rửa ráy nhìn thấy hai bên đầu vú đều bị cắn cho đỏ bầm, chân cũng nhũn đến run rẩy, tắm rửa xong vừa mới mở cửa ra, liền thấy ai kia đứng đó chờ mình.

Lục Ích Gia không nghĩ giây dựa, chẳng qua cậu chỉ cảm thấy then thùng mà thôi, trời còn chưa có tối, chỉ mong Hàn Dật có thể kéo rèm cửa lại, Hàn Dật nghe theo tìm điều khiển đóng rèm, mà một giây sau lại bật đèn trần lên.

Hàn Dật vừa hôn vừa xoa nắn thân thể cậu, cả hai đều không mảnh vải che thân, trần trụi dán sát vào nhau, đôi chân Lục Ích Gia tựa ngôi nhà không có chủ quyền bị Hàn Dật mạnh mẽ đẩy ra, dùng chính thân thể y chặn lại, dương vật cứng ngắc đề lên bắp đùi, sau một lát, Hàn Dật quỳ dậy, bàn tay to lớn lần mò ra phía đằng sau.

Lục Ích Gia nhìn xuống, thấy ‘thằng nhỏ’ của mình tinh thần phấn chấn lắm, ngón tay y chen vào rút ra, nhỏ chút gel bôi trơn, đổi thành hai ngón tay từ từ cắm vào.

“Có đau không em?” Hàn Dật hỏi cậu, bây giờ cậu mới đưa tầm mắt lên nhìn y, Lục Ích Gia chỉ muốn cầm cái gối qua che kín mặt mình lại, thế nhưng thấy biểu cảm kia của y nhìn đến tội, dường như muốn được an ủi, vì thế cậu tận lực thả lỏng cơ thể: “Không đau.”

Thật sự không đau, vừa nãy cậu có thử một lát, chẳng qua cảm thấy trướng trướng, không thoải mái lắm, mà không phải quá khó nhin.

Thế nhưng đến khi cả ba ngón tay cắm đi vào, cậu lập tức uốn éo muốn tránh thoát, vội vã kêu: “Sư huynh.”

“Ngoan.” Hàn Dật không hề dừng lại, chỉ cúi người ôm cậu, tay còn lại xoa mặt cậu động viên, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì.”

Hàn Dật làm động tác nới lỏng này khá lâu, đến khi dương vật Lục Ích Gia hơi mềm xuống, y mới nắm vai cậu nhắc nhở: “Anh vào đây.”

Lục Ích Gia cắn môi ừ một tiếng, Hàn Dật liền xoay người cậu nằm úp sấp, liền đỡ dương vật chậm rãi đâm vào.

Quá trình thâm nhập kéo dài rất lâu, cậu nghĩ quá mức đơn giản, ngón tay cùng dương vật căn bản chênh lệch rất lớn, Lục Ích Gia bị đau, nước mắt rơm rốp, phía dưới cũng ỉu xiu, cậu không còn tinh thần đi để ý xem tư thế hiện tại có bao nhiêu dâm đãng, chỉ biết vùi mặt xuống lớp nệm giường, eo cũng sụp xuống, chỉ có cái mông bị Hàn Dật nâng lên thật cao, cậu hỏi y sắp vào hết chưa, cả hai lần Hàn Dật đều trầm giọng mà rằng “Sắp rồi.”

Chờ Hàn Dật thật sự chôn sâu trong thân thể cậu, Lục Ích Gia đã bị ăn đau đến muốn qua đời.

Cậu thở phào một hơi thật dài, thân thể không khổng chế mà phát run lên, tay cũng không chịu nghe sai khiến của đại não, nằm bẹp trên giường, trong đầu thậm chí đánh giá chuyện này chẳng thích tẹo nào, nhưng đến khi Hàn Dật cúi xuống hôn cậu, nhìn thấy biểu cảm dường như đang nhấn nhai khoái cảm mãnh liệt nào đó, cậu lại cảm thấy mình có thể chịu đựng thêm một chút nữa.

Hàn Dật từ phía sau ôm lấy cậu đưa đẩy, vừa bắt đầu vẫn chỉ là những cái rút cắm nhọt nhọt, dần dà động tác chậm rãi biến nhanh, cũng càng sâu thêm một chút, không biết trải qua bao lâu, ý thức dần dần mơ hồ, chỉ biết nhỏ giọng kêu sư huynh, liền lung tung đưa tay ra đẩy hông y, ý đồ mong y có thể ôn nhu một

chút, nhưng lại chẳng hề tác dụng gì, không biết vì sao Hàn Dật lại trở lên tâm địa sắt đá, dường như bỏ ngoài tai lời cầu xin yếu ớt của cậu, lại qua một hồi lâu, Lục Ích Gia phát hiện Hàn Dật ôm mình thật chặt, khàn khàn kêu hai tiếng bảo bối, cắn lấy môi cậu, cắn ra.

Lục Ích Gia lại bị xoay ngược ra, dương vật nóng hổi vẫn còn chôn trong cơ thể, Hàn Dật áp lên trên người cậu, mặt chôn nơi hõm vai, tựa như đang tìm kiếm sự an ủi, ung dung thông thả hôn.

Đầu ngón tay cũng run rẩy theo, từ trên vai Hàn Dật, mò lên luôn vào trong mái tóc y.

Hàn Dật liền thuận theo hôn lên môi cậu, sau đó tầm mắt cả hai đối diện nhau, Lục Ích Gia ôm lấy mặt y, cháp miệng một cái, liền là một nụ hôn sâu.

Đôi mắt Hàn Dật đen lay láy, ánh mắt chan chứa thương yêu nhìn vào người dưới thân, ngón tay khẽ vuốt đám tóc mái ẩm ướt kia lên, lộ ra cái trán, xoa xoa lông mày cùng khóe mắt, nhìn ngắm hồi lâu mới thấp giọng hỏi: “Yêu anh không?”

Cổ họng kêu rên hồi lâu đã có chút khàn, lại bởi nhận ra cái thứ đồ kia lại cứng dần lên mà sợ sệt, cậu nắm ga trải giường, một hồi lâu mới khấn trương gào lên: “Yêu anh, em yêu anh.”

14. Chương 14

Ánh mắt Hàn Dật nhìn cậu trở nên hung ác, Lục Ích Gia run lên, ý đồ trốn về sau, mà tránh không kịp, bị Hàn Dật đè vai cố định tại chỗ, cởi bao vứt đi xong liền trực tiếp ‘thân trần’ ra trận, eo cậu dồn dập đẩy đưa, lại kéo tay cậu ấn xuống bụng dưới.

Vừa nãy không rõ Lục Ích Gia bắn tinh vào lúc nào, bởi vì cậu nằm úp sấp, cho nên hầu hết tinh dịch đều dây dính trên giường, hiện tại đổi sang nằm ngửa, tinh dịch dính lên lưng, số ít còn vương trên bụng, bị Hàn Dật nắm tay cậu thoa loạn khắp nơi.

Từ khi Hàn Dật phát hiện điểm khoái cảm của cậu, y đều không ngừng đâm chọc nơi ấy, Lục Ích Gia rất mau lại cứng lần thứ ba trong ngày nay, bởi vì đã bắn hai lần, ‘thằng nhỏ’ cũng không có phần chần lăm, thể nhưng khoái cảm trong cơ thể càng để lâu càng mãnh liệt hơn, cậu nói không rõ được cảm giác bị người chường khổng lồ dễ chịu hay khó khăn, chỉ có thể mở ra hai chân, để mặc Hàn Dật lúc ôn nhu khi thì như mãnh thú ‘âu yếm’ mình.

“Sư huynh.... sư huynh.”

Hàn Dật hỏi: “Hả?” Y nhẹ nhàng hôn lên mí mắt Lục Ích Gia, biết rõ còn cố tình hỏi: “Làm sao vậy?”

Lục Ích Gia cảm giác nước mắt trào ra, cậu vội che mắt lại, chỉ có thể luống cuống dùng chân vòng qua eo

người bên trên, theo động tác ra vào của y chốc chốc lắc lư, trong tai đều là thanh âm nhóp nhép của chất lỏng cùng cơ thể va chạm.

Hàn Dật khiến cậu nhịn không nổi phải kêu thành tiếng, mà cái thanh âm kia khiến cậu muốn ngất luôn cho rồi, không thể nào tin nổi bản thân lại có thể phát ra thanh âm dâm dăng đến như thế, lần này tốt xấu cũng còn tỉnh táo đôi chút, vì vậy run tay kéo chăn qua, cắn lấy góc chăn ngăn lại tiếng rên rỉ.

Mà Hàn Dật không để cậu cản chận được mấy giây, ôm cả người cậu ngồi dậy, tách chân ra mặt đối mặt ngồi trong lòng mình, trong quá trình này nơi liên kết vẫn chưa hề tách rời, Lục Ích Gia cảm giác muốn bị đâm tới cổ họng, nức nở một hồi, mà cái eo lại chẳng chịu nghe lời, nếu không nhờ Hàn Dật đỡ, nó chỉ biết mềm nhũn tựa vào cái đồ vật sung sức muốn đòi mạng kia.

Đến cuối cùng Lục Ích Gia đã không còn lên tiếng xin tha nữa, chỉ coi cái người đang dỗ dành mình kia là cọng cỏ cứu mạng, hai tay ôm chặt lấy, ghé vào bên tai y vừa khóc vừa gọi, lại quên mất vì ai mà tâm trí mình rối loạn, vì ai mà mình ghen ngào như này.

Hàn Dật hỏi cậu thoải mái hay không, cậu liền nói thoải mái, hỏi cậu còn muốn nữa hay là không, cậu vừa mới lắc đầu, liền bị tàn nhẫn đâm vào, nói không ra lời, lại mơ mơ màng màng luôn miệng gọi sư huynh.

Ngày hôm sau cả hai đều dậy trễ, Lục Ích Gia tỉnh lại phát hiện nửa người mình nằm trọn trong lòng Hàn Dật, bị ôm thật chặt, cậu khó nhọc cựa quậy mấy lần, từ đeo lẩn bắp đùi truyền tới từng trận đau đớn nhức mỏi.

Hàn Dật nặn nặn vành tai cậu xong, liền trượt xuống giúp cậu xoa bóp eo: “Khó chịu sao?”

Lục Ích Gia buồn bực đáp: “Đau.”

Hàn Dật lại hỏi: “Phía sau đau?”

“Không phải.” Lục Ích Gia lắc đầu, “Bắp đùi đau.”

Hàn Dật lại hỏi một lần: “Phía sau có đau hay không?”

Tối hôm qua y là tiền hí đầy đủ, lúc xong trận đưa người đi tắm rửa, bên trong có chút sưng lên nhưng không bị rách ra, thể nhưng vẫn không yên lòng.

Lục Ích Gia cảm giác bên trong kia có bôi thứ gì đó, âm thanh thấp hơn: “Không đau.”

“Ngoan.” Hàn Dật hôn một cái lên mặt cậu, bàn tay lại tiếp tục giúp cậu xoa bóp eo cùng hai đùi.

Buổi sáng hai người nằm trong nhà, Hàn Dật cùng cậu chơi game, thỉnh thoảng quan sát sắc mặt cậu, lại nấu canh cho cậu uống, mà đến chiều, Lục Ích Gia vẫn cứ phát sốt, bên ngoài gió thổi vù vù, cậu lại rúc trong ổ chăn người run cầm cập.

Hàn Dật tăng nhiệt độ lên cao hơn, đút cậu uống chút thuốc xong, lại đỡ cậu nằm xuống đắp chăn, Lục Ích Gia nghiêng người nằm, cổ áo nửa kín nửa hở, trên làn da trắng trẻo hiện rõ thật nhiều dấu hôn đỏ tươi.

Hàn Dật cúi xuống, chóp mũi cạ vào nhau nhau, nhỏ giọng nói: “Đáng thương muốn chết luôn.” Lục Ích Gia đẩy y ra, y ngồi xuống bên cạnh trông coi, cơn buồn ngủ kéo tới, cậu thò tay ra, chạm vào Hàn Dật, liền nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Qua tết, Lục Ích Gia rốt cuộc quyết định xong nơi làm việc.

Buổi tối, cậu đưa hợp đồng bên Trình Lâm qua cho Hàn Dật xem, y nghiêm túc nhìn một lần, “Có thể, không có vấn đề gì.”

Y lật tới điều khoản về lương thưởng, nói rằng “Lần tới mà gặp phải vấn đề ‘mẹ anh cho em hai triệu muốn em cùng anh chia tay’, có còn động tâm hay không?”

“Chắc không.” Lục Ích Gia suy nghĩ một chút, “Vẫn muốn nghĩ lại.”

Cậu vội vã chạy trước khi Hàn Dật nhào tới ‘nghiêm phạt’, chỉ có điều lại trốn vào phòng ngủ, cuối cùng bị Hàn Dật đè lên giường, Lục Ích Gia hô to cứu mạng, Hàn Dật nắm cầm xoay mặt cậu lại, lấy son dưỡng ra thoa lên đôi môi có chút trầy trụa kia.

Son dưỡng là do Lục Ích Gia mua, mùi nam việt quất, cậu nằm nhoài trên đùi Hàn Dật, bậm bậm môi: “Mấy tên gay các anh dùng son môi cũng ngọt thấy ớn.”

“Ừ.” Hàn Dật cười híp mắt, đột nhiên lột quần ngủ cậu ra, đánh liền hai cái lên cánh mông kia, không dùng chút lực nào, mà Lục Ích Gia lại đột nhiên giãy giụa, Hàn Dật đè eo cậu lại, cái tay kia vẫn cứ đùa giỡn trên cánh mông cậu, không được bao lâu, y lật người cậu lại, ngón trỏ đâm lấy thứ căng phồng dưới lớp quần lót kia, cứ mỗi lần chạm lại đổi lấy một lần run rẩy, chơi đến nghiện, “Thế thẳng nam bọn em như này là như thế nào?”

Lục Ích Gia lui về phía sau, nhưng rất nhanh lại bị Hàn Dật nắm cổ chân kéo giật lại, lần mò sờ lên trên, thuận thế kéo xuống lớp vải che kia đi, ngậm lấy ‘cậu nhỏ’, mút vào.

Y ‘hầu hạ’ vật ấy chẳng bao lâu, Lục Ích Gia liền run đến mất kiểm chế, cậu liều mạng cầu xin Hàn Dật tha cho, cuối cùng vẫn cứ xuất tinh trong miệng y, Hàn Dật nắm lấy dương vật đã mềm xuống kia, liếm hai lần, Lục Ích Gia càng co giật dữ dội hơn.

Hàn Dật bò tới ôm lấy cậu, Lục Ích Gia bị hôn đến muốn chết ngạt, cẳng chân vô thức cọ cọ eo y, một lát

sau Hàn Dật mới chậm rãi cắm vào.

Chờ Lục Ích Gia đã thích ứng với vật khác tồn tại trong cơ thể, Hàn Dật đột nhiên động rất nhanh, xương hông vỗ bôm bốp vào mông cậu, cậu tựa chiếc lá trước cơn sóng dữ, che miệng ngăn lại từng tiếng rên rỉ không kiềm chế nổi trào ra, trước khi trận làm tình này chấm dứt, cậu liền bắt hai lần.

“Bảo bối nhi.” Hàn Dật ôm cậu, khẽ vuốt lưng chờ cậu thuận khí, từng nụ hôn rải rác rơi trên gò má cùng khoe môi, “Đã đỡ chút nào chưa?”

Lần cao trào cuối cùng đến quá nhanh, Lục Ích Gia không nhịn được mà bật khóc, toàn bộ nửa thân dưới tê dại như không còn thuộc về mình, cảm giác được Hàn Dật hôn, liền theo bản năng lại gần, cuộn tròn trong lòng y, vẫn chưa nói được nên lời, Hàn Dật cứ tiếp tục ôm siết lấy cậu, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về.

Sắp ăn tết, mẹ Hàn Dật mỗi ngày đều gọi điện thoại tới giục cả hai về nhà. Dầu sao cũng ở cùng một thành phố, mấy năm qua cứ phải hai tám hai chín tháng chạp Hàn Dật mới về nhà, mà năm nay có thêm con ‘dâu’ Lục Ích Gia, Hàn Huỳnh cứ tranh thủ được nghỉ là lại chạy tới chơi, Lục Ích Gia cũng thường về nhà ăn cơm, về sớm về muộn thoát nhìn không khác gì.

Hàn Dật hỏi ý cậu, Lục Ích Gia vốn đang chơi game, nghe vậy liền nói: “Ngày mai thì thế nào? Mẹ bảo mai định làm bánh quy nam việt quất với bánh ngọt.”

Hàn Dật gờ lịch trong điện thoại lên cho cậu xem: “Mai mới hai mươi hai thôi.”

“Ấy...” Lục Ích Gia điều khiển chiếc xe chạy thẳng về đích, thẳng, cậu thả tay cầm xuống quay lại nhìn y, “Vậy chúng ta có thể về nhà ở nửa tháng đó.”

Hàn Dật kéo cậu ôm vào lòng: “Về nhà nhiều người.”

Lục Ích Gia quan sát sắc mặt y, dò hỏi: “Cho nên?”

“Lục Ích Gia.” Hàn Dật nhìn cậu, “Em...”

“Anh không nên tức giận.” Lục Ích Gia trưng ra biểu cảm ‘dễ thương lượng’, khuyên, “Tức giận không tốt đâu, ngày kia chúng ta về nhà nhá.”

Hàn Dật nhìn cậu một hồi, đứng dậy bỏ đi.

Buổi tối Hàn Dật vừa gặm nhấm môi cậu vừa đâm thật mạnh vào lỗ nhỏ kia, Lục Ích Gia siết chặt lấy ga giường rên một hơi dài, Hàn Dật nhập cuộc chưa được mấy hồi cậu đã buông vũ khí đầu hàng, vội vàng gọi sư huynh, lại bị y nắm chặt dương vật, ngón tay bịt kín cái lỗ nhỏ đang không ngừng trào dịch trắng đục ra, thân dưới mạnh mẽ đẩy đưa trong khi bên trên lại thông thả hỏi: “Bảo bối rên to như thế, về nhà có

thể làm sao? Hử? Mẹ nghe thấy thì phải làm sao bây giờ?”

“Không muốn.” Lục Ích Gia mặc dù chìm trong cơn mê cực khoái nhưng vẫn sợ hãi phản bác: “Không muốn đâu...”

Hàn Dật lặn qua lộn lại cậu hồi lâu, còn dụ dỗ cậu nói nhiều lời xấu hổ vô cùng, tắm rửa xong Lục Ích Gia thanh tỉnh một ít, Hàn Dật tranh thủ đổi drap giường còn cậu lại ôm chăn bắt đầu giận dỗi.

Ngày hôm sau chờ Hàn Dật đi làm cậu liền lén lút chạy về nhà, mẹ chồng thật cao hứng, chụp một tấm cậu cùng Hàn Huỳnh ngồi trên thảm ăn bánh ngọt, chia sẻ lên weibo: *Hạnh phúc chính là người một nhà làm bạn bên nhau.*

Tiếp đó Hàn Dật liền nhận được một tin nhắn: *Con trai mau đi thả tim cho mẹ nào []* [moah]

15. Chương 15

Nhà họ Hàn phân công công việc rất rõ ràng, cha Hàn phụ trách làm cơm, còn việc chọn mua rau dưa nguyên liệu thuộc về mẹ Hàn.

Mỗi lần bà đi chợ đều sẽ kêu Lục Ích Gia đi theo, hai người mỗi người một chiếc giỏ, đi từ bên đông chợ qua bên tây khu chợ thực phẩm.

“Ngày mai muốn đi mua chút bột mì.” Lục Ích Gia nằm nghiêng trên giường, chợt nói, “Mẹ nói muốn làm bánh ngọt cho em.”

Hàn Dật đứng bên giường lau tóc, ngày mai y được nghỉ, vừa nãy hỏi xem cậu có muốn ra ngoài ăn cơm đi dạo hay không, thấy cậu nói vậy liền đoán cậu không chú ý, vì thế cúi đầu hỏi: “Hiện tại có phải em chỉ nhớ mỗi mẹ làm món gì ngon cho em ăn thôi không? Há? Trong mắt em còn có anh nữa không?”

“Có a.” Lục Ích Gia bò dậy, ngồi ngay ngắn, tầm mắt vừa khéo chạm phải vùng bụng lõa lồ kia, liền không nhận được đưa tay ra sờ, “Mỗi lần em ăn cái gì cũng đều để phần cho anh đấy thôi, nếu không em gái anh đều ăn hết luôn rồi.”

“Ồ.” Hàn Dật bỏ khăn mặt lên tủ đầu giường, hai bước liền tới trên giường, ngồi đối diện với Lục Ích Gia, cười mà như không cười, nói, “Em đối xử với anh còn tốt hơn cả em gái ruột của anh nữa, vậy em gọi anh là gì?”

Lục Ích Gia kêu một tiếng giòn tan: “Ca ca.”

“Em tới đây.”

Lục Ích Gia lùi về sau: “Em không thể tới.”

Thế nhưng cái tay đang sờ cơ bụng kia bị y tóm được, không giằng ra nổi, thấy Hàn Dật khác thường, vội vã cảnh cáo: “Anh, anh không được lại đây!”

“Anh làm sao?”

Hàn Dật tấm xong đi ra liền để trần, Lục Ích Gia bị y kéo vào trong lòng, dưới hông bị thứ gì cứng cứng nóng hổi cọ lấy, lập tức không dám làm trái, tiến lại gần ôm cổ y hôn lên.

Cậu vừa hôn vừa quan sát Hàn Dật, cái tay đặt sau gáy chậm rãi ấn lại, một tay chuyển xuống ôm eo, dịu dàng vô cùng.

Hai người lặng lẽ hôn môi, đôi môi cùng đầu lưỡi Lục Ích Gia đều mềm mại, trước khi tách ra, Hàn Dật liền ngậm lấy môi dưới cắn hai lần, mút chụt một tiếng.

Lục Ích Gia khoác một chiếc áo thun rộng rãi, bên dưới chỉ có mỗi chiếc quần lót nhỏ che chắn, bị Hàn Dật dọa cho sợ hãi, “Sao anh lại cứng nữa rồi hả?”

Hàn Dật bị câu hỏi ấy chọc cho tức cười: “Lúc tình chàng ý thiếp em ‘xiu’ được sao?” Tiếp y liền thốt lên: “Anh ‘yêu’ miệng em nhé?”

Lời vừa nói ra cả hai đều ngẩn người, Lục Ích Gia ghê mặt ra, Hàn Dật lại hiếm khi bị á khẩu, một lát sau liền nghe Lục Ích Gia nói: “Có thể a...”

Khuôn mặt đỏ ửng, nghiêng người hôn lên môi Hàn Dật một cái liền cúi xuống ngậm lấy dương vật đang bùng bùng phấn chấn chỉ trực chờ bắt nạt mình kia.

Hàn Dật bị cho cậu nhiều lần, mà Lục Ích Gia mới lần đầu tiên thử nghiệm, cũng không phải do cậu không muốn làm, chỉ là mỗi lần bắt đầu làm tình Hàn Dật đều khiến cậu thần trí không rõ, nào có cái sức lực nghĩ tới chuyện khác.

Cậu trước tiên lấy tay sục sạo mấy lần, nghe thấy Hàn Dật thở dốc, trong lòng có chút đắc ý, sau đó liền lè lưỡi liếm lên.

Lục Ích Gia tự nhận mình khẩu giao không tệ lắm, bởi vì Hàn Dật vẫn luôn thở dốc không thôi, cậu thử thả lỏng cổ họng để thứ kia đâm vào càng sâu, thử hai lần đều không thành công, liền nhả ra hít thở một cái, lơ đãng ngẩng đầu lên lại phát hiện Hàn Dật đang chăm chú nhìn mình, đột nhiên xấu hổ vô cùng, lắp bắp nói: “Anh... anh đừng có nhìn, đừng có nhìn mà!”

Con người Hàn Dật đen thùi, y nâng đùi lên cọ cọ lên khuôn mặt hồng như tôm luộc kia, nghiêm mặt nói: “Để nhìn lắm.”

Lục Ích Gia hết cách rồi, tự ám thị rằng mắt không thấy tâm không phiền, liền cụp mặt xuống chuyên tâm hầu hạ cái thứ hư đồn cứng mãi không bắn kia.

Mà Hàn Dật lại chẳng cho cậu thêm bao thời gian, chỉ một chốc sau liền xốc cậu kéo lên, vừa hôn vừa nói: “Không đùa nữa, tới làm.”

“Không được.” Lục Ích Gia theo bản năng từ chối: “Sư huynh, sư huynh...”

Hàn Dật không cho cậu trốn, một tay nắm lấy mặt cậu hôn sâu, một tay kia mò xuống phía sau: “Muốn không?”

Lục Ích Gia sợ sệt nhìn cửa: “Thế nhưng...”

“Anh sẽ nhẹ nhàng.” Hàn Dật tiếp tục dụ dỗ, “Ba mẹ đều ngủ, hơn nữa phòng chúng ta cách bọn họ khá xa, sẽ không ai nghe thấy.”

Dỗ dành mấy câu thôi Lục Ích Gia đã xuôi theo, để mặc y táy máy chân tay, cánh tay cũng đặt lên vai y, nhìn ngoan vô cùng.

Hàn Dật từ tốn tuột chiếc quần lót trên người cậu ra, cầm lấy cậu nhỏ của Lục Ích Gia, nhẹ giọng nói: “Chúng ta còn phải ở đây bao lâu nữa? Em định không cho anh làm một lần nào hay sao? Em muốn làm chồng em tức chết có đúng không?”

Lục Ích Gia bởi cái từ ‘chồng em’ kia mà mở choàng đôi mắt ra, mơ màng nhìn y, hàng mi kia khẽ run rẩy, Hàn Dật nhỏ giọng hỏi: “Làm sao vậy, anh không phải chồng em sao?”

Suốt ngày mở rộng chân mặc người ‘yêu thương’, giờ nghe vậy không hề phản đối, chỉ lầm bầm: “Sao anh lại như vậy chứ.”

“Bắt nạt em mà.” Hàn Dật đáp, “Không để anh nghịch một chút anh đều muốn thành biến thái luôn.”

Lục Ích Gia nghĩ thầm anh đã thành biến thái từ lâu rồi, thế nhưng lại không dám nói ra miệng, một là bởi vì đã quen khuất phục trước dâm uy của Hàn Dật, hai là tự dưng cậu lại cảm thấy chồng mình đẹp trai ghê.

Đẹp trai như vậy thì, chồng thì gọi chồng thôi.

Lục Ích Gia tựa chú ốc sên nhỏ, lại cùng Hàn Dật hôn nửa ngày, mới chậm rãi đáp ứng: “Vậy anh nhất

định phải làm nhẹ một chút đó.”

Ban đầu Hàn Dật rất nguyên ý tuân theo ước định, Lục Ích Gia nằm úp mặt vào trong đồng chăn nệm, cái mông nhổng lên bé ngoan chờ y đi vào, hai người dính sát nhau, y động đây, Lục Ích Gia liền khẽ rên một tiếng.

Hàn Dật không nhận được nắm cầm cậu ép quay sang cùng mình trao nhau nụ hôn: “Thoải mái như vậy?”

Lục Ích Gia ngất ngất ngây ngây đáp: “Ừm...”

“Vậy thì không làm nữa.” Hàn Dật kìm nén dục hỏa trong người, mà nhìn thấy hàng mi run rẩy kia, thấy bé cứng cứ sáp vào y lại khiến y không đành lòng bắt nạt, bầm lấy vòng eo nhỏ nhắn kia, đâm lút cán, “Bảo bối, gọi anh.”

Lục Ích Gia nhỏ giọng kêu: “Sư huynh.”

Hàn Dật tìm được điểm g kia, mài qua mài lại, hai ngón tay nắm lấy đầu vú bên trái: “Còn gì nữa không?”

Lục Ích Gia không biết là khó chịu hay vui thích, đằng sau co rút lại cắn chặt lấy y, lại còn sụt sùi muốn khóc, Hàn Dật biết hiện tại mà ép cậu gọi ra kiểu gì ngày mai cũng giận dỗi, y chỉ có thể cau mày nhin xuống, không kích thích cậu thêm.

Lục Ích Gia đắm chìm trong dư vị ngọt ngào của tình ái, vừa tận hưởng nụ hôn vừa cong eo rên rỉ bất tỉnh.

Hơn nửa khuôn mặt đều nép trong gối, thở phì phò một hồi, mái tóc thấm đẫm mồ hôi dính lên khuôn mặt ửng đỏ, có mấy sợi dâm mất, Hàn Dật vén chúng lên, sau đó ôm cậu lật người, Lục Ích Gia để mặc y thao túng, cậu nằm nhoài trên ngực y, nhỏ giọng than thở: “Thật thoải mái.”

Hàn Dật còn chưa có bắn, thế nhưng vẫn rút ra, vật kia nặng trĩu dính nhơm nhớp cọ qua cọ lại giữa khe mông Lục Ích Gia.

Y châm điều thuốc giải nghiện, một tay đặt trên mặt Lục Ích Gia, nặn nặn mũi: “Biết dâm rồi.”

Hút hơn nửa điều, hai người kéo nhau đi tắm, Hàn Dật một tay ôm lấy Lục Ích Gia tay còn lại thay thẳng nhũ thư giải, sau một lát mới chợt nhớ tới câu chuyện lúc trước, nói: “Ngày mai được nghỉ, ra ngoài ăn nhé?”

Lục Ích Gia đáp: “Được ạ, bữa trưa hay bữa tối?”

Hàn Dật nói: “Buổi sáng đi mua cho em mấy bộ quần áo, buổi chiều đi xem phim.”

Ý là cả ngày đều ở bên ngoài.

Lục Ích Gia nói: “Em còn nhiều quần áo lấm, vớ lại mai em muốn cùng mẹ đi mua bột mì, buổi tối chúng ta đi ăn nhé...”

“Lục Ích Gia.” Hàn Dật không động nữa, nắm cầm cậu tuyên bố: “Chính em tìm.”

Nói xong liền mở vôi hoa sen, sau đó đè eo Lục Ích Gia lại, tàn nhẫn đâm vào, đồng thời ghé sát vào tai cậu, nói: “Gọi đi, dùng sức gọi.”

16. Chương 16

Hai mươi sáu tháng chạp, lệnh phá dỡ nhà cũ của Lục Ích Gia được gửi tới, mặc dù Hàn Dật đã sớm nghe được tin tức, mà Lục Ích Gia cũng đã dọn dẹp gần như xong xuôi, ấy nhưng mẹ Hàn vẫn không thôi oán giận: “Gấp gấp quá thế, sắp sửa ăn tết rồi, không để cho ai sống yên ổn cả.”

Ba Hàn gấp lại tờ báo, tiếp lời: “Khoảng thời gian này tiểu Lục có thể cùng bà dạo phố mua sắm, thế nhưng qua năm thẳng bé còn phải đi làm.”

“Ông có ý gì?” Mẹ Hàn hỏi.

Ba Hàn nói: “Bà nhìn coi trông bà chỗ nào khó chịu vì lệnh phá dỡ hả, chẳng lẽ không phải vì hai ngày nay thẳng bé không có nhà sao?”

Mẹ Hàn đổi: “Không thềm nói chuyện với ông nữa.”

Mà chẳng được bao lâu, bà lại nói: “Ngày mai tôi cùng thẳng bé qua đó, một lần cuối cùng, sợ thẳng bé không dễ chịu.”

Ba Hàn nói: “Có Hàn Dật rồi, bà đừng đi theo gây phiền thêm.”

Bà không vui chút nào, đang định nói mình làm gì mà gây phiền, Hàn Dật cùng Lục Ích Gia đã trở lại.

Lục Ích Gia đeo một chiếc khẩu trang màu đen, lỗ tai bị đông cứng đến đỏ bừng, vừa vào cửa liền hô: “Con chào ba mẹ.”

Hàn Dật đi ở phía sau, xách hai túi giấy, là mấy hộp dâu tây cùng một quả dưa hấu, đặt cả túi lẫn chìa khóa lên tủ giày, lấy dép đi trong nhà cho mình cùng Lục Ích Gia, mẹ Hàn thấy vậy liền chạy tới: “Chuẩn

bị xong rồi?”

Lục Ích Gia nói: “Xong rồi ạ, hôm nay con kí xong rồi, lấy tiền chứ không cần phòng ở.”

Chuyện này là do hai đứa tự thương lượng với nhau, mẹ Hàn cũng không muốn tham gia vào, chỉ nói: “Thế cũng được, các con tính toán lúc nào dọn nốt đồ đạc chưa? Cái nào muốn giữ lại thì nhớ phải chuyển luôn, đừng có để đến lúc gấp lại chẳng may va đập hỏng hóc.”

“Vâng mẹ.” Lục Ích Gia đáp ứng, “Thật ra cũng không còn bao nhiêu đồ đâu mẹ, con nhớ có mỗi mấy vi tính coi như đáng giá, còn lại đều không đáng tha đi.”

Hàn Dật treo áo khoác lông vũ của cậu lên giá cẩn thận xong, liền kéo cậu đi vào nhà: “Buổi chiều lại đi qua nhìn một lần nữa.”

Mẹ Hàn liền hỏi: “Buổi chiều còn đi nữa?”

Hàn Dật đáp: “Đi nốt một chuyến, mai tổ chức sinh nhật cho em ấy, sẽ làm tại nhà.”

Mẹ Hàn cầm hộp dầu tây đi rửa, Hàn Dật mở tivi lên cho cậu tùy tiện xem, xong liền đi theo vào bếp.

Nước ào ào chảy, mẹ Hàn ngược mắt nhìn ra bên ngoài, hỏi: “Không vui?”

Hàn Dật ngắn gọn nói: “Mẹ đừng bận tâm.”

“Mẹ quan tâm thì làm sao? Mẹ nào có khổng chế được a.” Bà nói, “Đáng thương biết bao, cha mẹ lưu lại căn phòng giờ sắp không còn, sau này thật sự không có nhà nữa.”

“...” Hàn Dật than thở, “Không phải còn có con sao?”

Mẹ y nhìn y không khác gì nhìn thấy quỷ, trong tiếng nước ào ào nhỏ giọng nói: “Ba con đúng là mềm yếu quá đáng, chỉ có ông ấy mới chịu được con.”

Đúng là không có cách nào trao đổi, Hàn Dật xếp dầu tây vào hai chiếc bát thủy tinh, cầm lấy một chiếc, mang ra ngoài phòng khách đưa cho Lục Ích Gia tiện thể ngồi xuống cạnh cậu, một tay nghịch điện thoại tay còn lại choàng lên eo Lục Ích Gia.

Hai người đều không lên tiếng, Lục Ích Gia vừa coi phim vừa gặm dầu tây, Hàn Dật tiến lại gần, tiện tay lấy một trái ớt đưa cho cậu, quỷ thần xui khiến thế nào, y nói: “Mẹ rửa đấy.”

“Ồ...” Lục Ích Gia nói, “Ngọt lắm.”

Hàn Dật không dễ chịu chút nào: “Anh rửa thì không ngọt?”

Lục Ích Gia nhìn y, trong mắt viết đầy không thể tin nổi, ấp úng giải thích: “Chuyện này, dâu tây á, không phải vì được rửa qua mới ngọt đâu.”

Hàn Dật nói: “Cho nên?”

Lục Ích Gia: “Cho nên...”

Cậu khổ sở suy nghĩ, cuối cùng nói: “Nếu không anh cầm một ít đi rửa lại?”

Hàn Dật không nên tiếng, xoay mặt cậu qua hướng tivi, để mặc cậu tiếp tục xem.

Nhưng cậu vẫn cứ thỉnh thoảng lén lút nhìn Hàn Dật, qua một hồi lâu, vừa vặn ba Hàn lên lầu, mẹ Hàn cũng không thấy đâu, Lục Ích Gia nhanh chóng sáp lại gần: “Sư huynh.”

Hàn Dật không chớp mắt xem điện thoại di động, Lục Ích Gia cũng xoay qua chỗ khác xem, làm bộ thì thâm: “Đầu đề hot hôm nay, mùa đông khắc nghiệt lạnh khốc sư huynh không hiểu sao lại sinh khí, sư đệ đáng thương tới cửa cầu hòa, ngược lại bị vô tình đánh đuổi khỏi cửa.”

Hàn Dật không nhin được bật cười, đóng điện thoại lại để sang một bên, Lục Ích Gia liền thuận thế leo lên đùi y ngồi, hai người ôm thật chặt. Một tay nắm lấy nhau, một tay xoa xoa tóc cậu.

Về nhà một lúc lâu đến vậy mà tai Lục Ích Gia vẫn còn lạnh lẽo, Hàn Dật cúi đầu hôn lên.

Hiện tại là gần trưa, phòng khách tràn ngập ánh nắng ấm áp, một chút phản chiếu lên đôi mắt đen láy của Hàn Dật, nhìn khuôn mặt đẹp trai nghiêm nghị kia, trái tim cậu khê loạn một nhịp, hai người dính sát vào nhau, là Hàn Dật trước tiên ôm lấy mặt cậu hôn lên, không hề gấp gáp, thế nhưng lại dùng nhiều sức, đầu lưỡi không ngừng liếm qua chiếc lưỡi nhỏ xinh cùng hàm trên, tựa như muốn chiếm đoạt chút vị dâu tây còn sót lại.

Hàn Huỳnh vừa từ lớp học bỏ túi trở về liền ngây dại, Lục Ích Gia nghe thấy tiếng động lập tức đẩy Hàn Dật ra, ngồi thẳng xuống quay đầu về phía cửa, đối diện với ánh mắt của Hàn Huỳnh, nhìn nàng nở nụ cười, vừa lảo đảo đôi giày vừa hưng phấn “Oa...” một tiếng.

Lục Ích Gia lung tung xoa xoa miệng mấy lần, mặt đỏ tới mang tai bên lên đi theo sau Hàn Dật, Hàn Huỳnh càng cố ý đuổi theo cậu bắt chuyện, bị Hàn Dật trấn định tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra gọi: “Em tới đây.”

Mãi đến tận giờ ăn trưa Lục Ích Gia vẫn còn chút e lệ, da mặt cậu tuy rằng không hề mỏng, thế nhưng cùng Hàn Dật làm ra hành vi thân thiết ở trong phòng khách bị trẻ vị thành niên nhìn thấy, khiến cậu cực kì xấu hổ.

Một nhà năm miệng ăn ngồi vào bàn dùng bữa, Hàn Dật cùng cha y vốn ít lời, bình thường đều là Hàn Huỳnh cùng mẹ khuấy động bầu không khí, thỉnh thoảng Lục Ích Gia cũng góp lời vài câu, mà nay lại im ắng dị thường, Lục Ích Gia từ đầu tới cuối chỉ cúi đầu ăn cơm, đến khi xin phép đứng dậy mới ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy cậu chạy trốn, Hàn Huỳnh không nhịn được cười, lại bị ánh mắt bình tĩnh của anh trai trừng cho nín trở lại.

“Này.” Hàn Dật từ đằng sau ôm lấy Lục Ích Gia: “Em muốn trốn cả đời sao?”

Lục Ích Gia bị thống hỏi: “Chứ làm sao bây giờ..”

Hàn Dật nói: “Nếu không như này đi.”

“Chúng ta ở trong phòng khách thân mật nhiều hơn, con bé quen dần, em cũng quen dần.”

Lục Ích Gia đã rõ suy nghĩ của Hàn Dật nào có như người bình thường đâu, không thể hi vọng vào y, lòng như tro nguội nằm xuống, tự thôi miên bản thân, ta không tồn tại, đều là giả, tất cả đều là giả, là giả, giả.

Hàn Dật vì an ủi cậu, ôm lấy cậu khẽ dỗ dành: “Không hề gì đâu, thực ra khuya hôm trước anh có việc đột xuất muốn ra ngoài, em không cho anh đi, ở trong bếp hôn em bị con bé nhìn thấy.”

Lục Ích Gia run rẩy: “Không thể nào!”

Hàn Dật tiếp tục bỏ đá xuống giếng, trên mặt lại tràn đầy vui vẻ: “Anh có bao giờ lừa em chưa? Là do em quá mức tập trung, hôn em một cái em liền không rõ trời trăng gì cả, cứ rên rĩ làm nũng, con bé đi vào lấy bình nước ra ngoài em cũng không biết.” Nói xong y lại gần, nhện không được hôn lên mặt Lục Ích Gia: “Sao lại dính người như vậy? Hả?”

Lục Ích Gia đột nhiên hiểu ra, không sao hết, không có gì phải băn khoăn hết, làm người, chỉ có da mặt dày mới có thể sống vui vẻ, con người ta sống được có mấy chục năm, nếu như không vui vẻ thì có phải sống quá uổng phí rồi không? Cậu muốn vui vẻ hơn, da mặt cần phải dày hơn.

Chợp mắt ngủ trưa một giấc, buổi chiều hai người qua nhà cũ một chuyến chỉnh lý đồ đạc, Hàn Huỳnh tiện đi nhờ xe đi học thêm.

Nàng ngồi ở hàng sau, hỏi Lục Ích Gia ngồi trên ghế phụ đòi kẹo ăn, Lục Ích Gia mở ngăn đồ ra đưa một

viên, chính mình giữ lấy một viên đang định lột ăn, bị Hàn Dật ngăn lại: “Sau này ăn ít kẹo thôi.”

Lục Ích Gia nghe lời cắt kẹo vào ngăn kéo, sau đó mới hỏi: “Tại sao chứ?”

Hàn Dật liếc mắt nhìn cậu, Lục Ích Gia lộ rõ vẻ tò mò, vì thế y nói: “Hình như em bị sâu răng, lúc liếm đến anh thấy nó lung lay.”

Qua một hồi lâu, Hàn Huỳnh không nhìn được bật cười ha ha, bấy giờ Lục Ích Gia mới thẹn quá đỏ mặt.

Đưa Hàn Huỳnh tới lớp học thêm xong, hai người lái xe thêm một đoạn không xa, liền thấy một loạt nhà lầu treo biển đang phá dỡ, tường bao bốn phía đều bị đập đổ, trời rất lạnh, bàn tay Lục Ích Gia bị Hàn Dật nắm lại nhét vào trong túi áo mình, hai người sóng vai đi vào khu chung cư chật chội.

Đến trước cổng, Lục Ích Gia nắm chìa khóa đứng một hồi, tay khe khẽ run, Hàn Dật nhẹ nhàng choàng tay ôm lấy vai cậu.

Quả thật không còn gì mấy nữa, mỗi lần tới đây Hàn Dật đều thu dọn một hồi, Lục Ích Gia chỉ tìm được vài tấm hình chụp hồi tiểu học, Hàn Dật cầm lấy cuốn sổ cẩn thận gấp bỏ vào trong.

Hai người đi vào thư phòng trước tiên, từ bên cửa sổ nhìn ra, đều là gạch vụn đá vỡ, đã không còn nhận ra đâu là chỗ đỗ xe của Lục Ích Gia nữa.

Thật nhiều năm, thật sự đã nhiều năm rồi.

Từ khi cậu sinh ra, đi học, đến khi cha mẹ qua đời, bà ngoại cũng qua đời, đã nhiều năm đến vậy.

Mà lần thứ hai hồi tưởng lại những năm tháng thống khổ vì mất mát cùng thời học sinh ào ào trôi qua như vũ bão, tâm lý Lục Ích Gia đã không còn cảm giác vắng vẻ nữa, bởi vì Hàn Dật gắt gao nắm lấy tay mình.

Hàn Dật xoa nắn lòng bàn tay cậu, Lục Ích Gia quay đầu, thấy cậu lo lắng không thôi, liền bật cười, nói đùa: “Em sưng sờ cái gì, em nhớ tới hồi trước em đứng đằng kia từ chối anh à?”

Lục Ích Gia nói: “Xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì chứ...” Hàn Dật kéo cậu ôm vào lòng, “Vui vẻ lên nào.”

Lục Ích Gia không nhìn được biệt nữ, cậu nói nhỏ: “Hôm ấy anh khó chịu lắm phải không?”

“Đúng thế.” Hàn Dật đáp, “Mỗi lần bị em từ chối anh đều rất khó chịu.”

Y nhắc tới nhẹ tựa như mây gió, thế nhưng Lục Ích Gia nhớ tới đôi mắt đỏ ửng cùng thái độ khiêm nhường của y ngày hôm đó, lại lặng thẳm không biết phải nói gì, Hàn Dật đặt tay lên sau gáy cậu sờ sờ, cúi đầu ghé vào bên tai cậu hạ giọng: “Vậy em có muốn hảo hảo bồi thường anh không?”

Lục Ích Gia lí nhí đáp một tiếng có, Hàn Dật càng siết chặt cậu hơn, âm thanh cũng có chút căng thẳng: “Em phải dùng thời gian sau này để đi cùng với anh, Lục Ích Gia, em có biết hay không, cả đời này em đều thuộc về anh.”

Tiếng xe ủi đất ầm ầm vọng vào trong phòng, Lục Ích Gia giơ tay ôm lấy Hàn Dật, mặt cậu bị áo khoác của y cán đến có chút đau, nhưng cậu vẫn dán sát lấy y, đáp ứng “Em biết chứ.”

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/viet-ngu-tan-phien>